

Följande avskrifter ur »**Bibelen eller den Heliga Skrift**« (Stockholm 1857) och »**Bibeln eller den Heliga Skrift**« (Stockholm 1904) är utförda av **Erik Jonsson** <generaldepoten@rambler.ru> år 2003 (år tvåtusentre).

Utgåvan ifrån 1857 (i vänsterspalten) innehåller texten ifrån **1703 års bibelöversättning** (»**Karl XII:s bibel**«) men med stavningen anpassad till 1800-talets ortografi; t.ex. stavas här »den« och »det« på adertonhundrataletsvis i stället för »then« och »thet« på sjuttonhundrataletsvis.

Utgåvan ifrån 1904 (i högerspalten) innehåller **Bibelkommissionens normalupplaga av Gamla Testamentet** ifrån 1903. Den överensstämmer nästan men inte helt och hållet med 1917 års bibel. Vill man jämföra med 1917 års bibel, kan man hämta hela texten på Projekt Runeberg:

<http://www.lysator.liu.se/runeberg/bibeln/>

Förlagan från 1857 är tryckt i frakturstil med framhävningar i schwabacher, vilken i frakturtryck brukas motsvarande kursiven i antikvastil till framhävningar.

I frakturstilen tecknas vanligen dubbelt »w« i stället för enkelt »v« med några få undantag. I antikvastil ifrån samma tid använder man visserligen enkelt »v«, men vi har ändå bibehållit dubbelt »w« i denna avskrift, för att det skall framgå, när förlagan har enkelt »v« eller dubbelt »w«.

Frakturstilen i förlagan utnyttjar de gängse *ligaturerna*, d.v.s. flera bokstäver sammanbundna till ett tecken: »st«, »sl«, »ft«, »fl«, »si«, »fi«, »ff«, »ss« med flera. Eftersom teckensatsen iso-8859-1 tråkigt nog saknar flertalet av dessa ligaturer, måste vi klara oss utan dem här. Emellertid har vi bibehållit ligaturen »ß« för »ss«, när denna är använd i förlagan. I frakturstilen skiljes även emellan »**långa s**« (»**begynnelse-s**«) i början av ord och stavelser mot »**runda s**« (»**slut-s**«) i slutet av ord och stavelser. Eftersom teckensatsen iso-8859-1 tyvärr endast har »**runda s**«, är »**långa s**« här ersatt med »**runda s**«.

Överhuvud är det mycket trevligare att läsa texten i *frakturstil*. Det kan man göra, om man hämtar PDF-filen <[3b_mose.pdf](#)> ifrån länk på någon av nedan uppräknade sidor. Filen <[3b_mose.pdf](#)> innehåller en avskrift i fraktur- och schwabacherstil av »**Tredje Boken Mose**« och är således ingen faksimil av förlagan; den kan därför omvandlas till ren text, kopieras in i andra program o.s.v.

<http://generaldepoten.bravepages.com/bdhs/index.html>

<http://www.geocities.com/Athens/Troy/6160/bdhs/index.html>

<http://www.generaldepoten.tk>

Den som är ovan vid att läsa fraktur och har svårt för att känna igen bokstäverna kan först öva sig på »**Propheten Daniel**« ur samma bibel. Den kan läsas ur PDF-filen <[daniel.pdf](#)>, vilken innehåller texten i frakturstil på förlagens vis i vänsterspalten och samma text i antikvastil i högerspalten. Länk till denna fil finnes även på ovan angivna sidor med länk till <[3b_mose.pdf](#)>.

Bibelen	BIBELN
eller	ELLER
den Heliga Skrift.	DEN HELIGA SKRIFT
innehållande	I FULLSTÄNDIG ÖFVERENSSTÄMMELSE MED BIBELKOMMISSIONENS NORMALUPPLAGOR
Gamla och Nya	STOCKHOLM
Testamentets	E.J. EKMANS FÖRLAGSEXPEDITION
Canoniska Böcker	STOCKHOLM 1904.
Med stående stil.	SVENSKA TRYCKERIBOLAGET EKMAN & CO.
Tryckt på Brittiska och Utländska Bibel-Sällskapets bekostnad.	GAMLA TESTAMENTET
Exemplaret kostar 1 R:dr 36 sk. B:co i Läder-band.	I FULLSTÄNDIG ÖFVERENSSTÄMMELSE MED DEN AF BIBELKOMMISSIONEN ENLIGT KUNGL. CIRKULÄRET DEN 30 OKTOBER 1903 UTGIFNA NORMALUPPLAGAN
Stockholm	
Samuel Rumstedt, 1857.	
Afskrift år 2003.	Afskrift år 2003

LEVITICUS.

Tredje Boken Mose.

1. Capitlet.

Bränneoffers lag.

Och HERren kallade Mose, och talade med honom utu vittnesbördsens tabernakel, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg til dem: Hwilken ibland eder will göra HERranom et offer, han gøre det af boskap; af få och af får.

3. Will han göra et bränneoffer af oxar, så offre en stutkalf, den ingen brist hafwer, inför dörene af vittnesbördsens tabernakel, at det skall warda HERranom tacknämligit af honom:

4. Och lägge sina hand på bränneoffrets hufvud, så warder det tacknämligit, och försonar honom.

5. Och skall slagta den stuten för HERranom: Och Presterne Aarons söner skola bära blodet fram, och stänka allt omkring på altaret, som är för dörene af vittnesbördsens tabernakel.

6. Och huden skall bränneoffrena aftagas, och det skall huggas i stycken.

7. Och Prestens Aarons söner skola göra en eld på altaret, och lägga der wed uppå.

8. Och skola lägga stycken, nemliga, hufvudet och kroppen uppå weden, som ligger på eldenom på altaret.

9. Men inelfwerna och fötterna skall man två med watn, och Presten skall allt detta upbränna på altaret til et bränneoffer. Detta är et offer, som wäl luktar för HERranom.

Tredje Mosebok.

Leviticus.

1 KAPITLET.

Lagen om brännoffer.

Och Herren kallade på Mose och talade till honom ur uppenbarelsetältet och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem: När någon bland eder vill bära fram ett offer åt Herren, så skolen I taga edert offer af boskapen, vare sig af fäkreaturen eller af småboskapen.

3. Om han vill bära fram ett brännoffer af fäkreaturen, så skall han därtill taga ett felfritt djur af hankön och föra det fram till uppenbarelsetältets ingång, att han må blifva välbehaglig inför Herrens ansikte.

4. Och han skall lägga sin hand på brännoffersdjurets hufvud; så blifver det välbehagligt, och försoning bringas för honom.

5. Och han skall slakta ungtjuren inför Herrens ansikte; och Arons söner, prästerna, skola bära fram blodet, och de skola hålla blodet rundt omkring på det altare, som står vid ingången till uppenbarelsetältet.

6. Och han skall draga af huden på brännoffersdjuret och dela det i dess stycken.

7. Och prästen Arons söner skola göra upp eld på altaret och lägga ved på elden.

8. Och Arons söner, prästerna, skola lägga styckena, hufvudet och istret ofvanpå veden, som ligger på altarets eld.

9. Men inälfvorna och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen skall förbränna alltsammans på altaret: ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

10. Will han göra bränneoffer af får eller getter, så offre det mankön är, det ingen brist hafwer.
11. Och skall slagta det utmed sidone af altaret, som norr ut är för HERranom. Och Presterne Aarons söner skola stänka deß blod på altaret allt omkring.
12. Och man skall hugga det i stycken. Och Presten skall lägga hufvudet och kroppen på weden och elden, som på altaret är.
13. Men inelfwerna och fötterna skall man två med watn. Och Presten skall allt det offra och upbränna på altaret til bränneoffer. Detta är et offer, som wäl luktar för HERranom.
14. Will han ock göra HERranom et bränneoffer af foglar, så göre det af turturdufwor, eller af unga dufwor.
15. Och Presten skall hafwat fram til altaret, och först wrida thy halsen af, at det må upbrännas på altaret, och låta utblöda blodet på altarens wägg.
16. Och deß kräfwo med fjädrarna skall man kasta wid altaret öster ut på askohopen.
17. Och skall bryta deß wingar sönder, men icke rifwa dem ifrå. Och alltså skall Presten upbränna det på altaret, på wedenom och eldenom, til et bränneoffer. Detta är et offer, som wäl luktar för HERranom.
10. Men om han vill bära fram ett brännoffer af småboskapen, vare sig af fåren eller af getterna, så skall han därtill taga ett felfritt djur af hankön.
11. Och han skall slakta det vid sidan af altaret, norrut, inför Herrens ansikte; och Arons söner, prästerna, skola hålla dess blod på altaret rundt omkring.
12. Och han skall dela det i dess stycken och frånskilja dess hufvud och ister; och prästen skall lägga detta ofvanpå veden, som ligger på altarets eld.
13. Men inälfvorna och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen skall offra alltsammans och förbränna det på altaret: det är ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.
14. Men om han vill bära fram åt Herren ett brännoffer af fåglar, så skall han taga sitt offer af turturdufvor eller af unga dufvor.
15. Och prästen skall bära fram djuret till altaret och vrida hufvudet af det och förbränna det på altaret. Och dess blod skall utkramas på altarets vägg.
16. Men dess kräfva med orenligheten däri skall han taga ut och kasta den vid sidan af altaret, österut, på askhögen.
17. Och han skall fläka upp det invid vingarna, dock utan att frånskilja dessa; och prästen skall förbränna det på altaret ofvanpå veden, som ligger på elden. Det är ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

2. Capitlet.

Spisoffers lag.

Will en själ göra HERranom et spisoffer, så skall det vara af semlomjöl; och skall gjuta der oljo uppå, och lägga rökelse deruppå;

2. Och bära det så till Presterna Aarons söner. Då skall Presten taga sina hand fulla af det samma semlomjölet och oljone, samt med allt rökelse, och bränna det up på altaret til en åminnelse. Detta är et offer, som wäl luktar för HERranom.

3. Det öfwer är af spisoffret skall höra Aaron och hans söner til. Det skall vara det aldrahelgasta af HERrans offer.

4. Men will han göra et spisoffer af det i ugn bakas, så tage kakor af semlomjöl, osyrade, beblandade med oljo, och osyrade tunkakor, smorda med oljo.

5. Men är ditt spisoffer af något det som bakadt är i panno, så skall det vara af osyradt semlomjöl, beblandadt med oljo.

6. Och du skalt delat i stycken, och gjuta der oljo uppå; så är det et spisoffer.

7. Är ock ditt spisoffer något det på halster bakadt är, så skalt du göra det af semlomjöl med oljo.

8. Och det spisoffer, som du af sådana wilt göra HERranom, det skalt du bära till Presten, han skall hafwa det fram til altaret.

9. Och häfoffra det samma spisoffret til en åminnelse, och bränna det up på altaret. Det är et offer, som wäl luktar för HERranom.

10. Det öfwer är skall höra Aaron och hans söner til. Det skall

2 KAPITLET.

Lagen om spisoffer.

Och när någon vill bära fram ett spisoffer åt Herren, så skall hans offer vara af fint mjöl, och han skall gjuta olja därpå och lägga rökelse därpå.

2. Och han skall bära det fram till Arons söner, prästerna; och prästen skall taga en handfull däraf, nämligen af mjölet och oljan, därtill all rökelsen, och på altaret förbränna detta, som utgör själfva altaroffret: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

3. Och det som är öfver af spisoffret skall tillhöra Aron och hans söner. Bland Herrens eldsoffer är det högheligt.

4. Men när du vill bära fram ett spisoffer af det som bakas i ugn, så skall det vara af fint mjöl, osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkor, smorda med olja.

5. Och om ditt offer är ett spisoffer, som tillredes på plåt, så skall det vara af fint mjöl, begjutet med olja, osyradt.

6. Du skall bryta sönder det i stycken och gjuta olja därpå. Det är ett spisoffer.

7. Och om ditt offer är ett spisoffer, som tillredes i panna, så skall det tillredas af fint mjöl med olja.

8. Det spisoffer, som är tillredt på något af dessa sätt, skall du föra fram till Herren; det skall bäras fram till prästen, och han skall hafva det fram till altaret.

9. Och prästen skall af spisoffret taga den del, som ugör själfva altaroffret, och förbränna den på altaret: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

10. Och det som är öfver af spisoffret skall tillhöra Aron

wara det aldrahelgasta af
HERrans offer.

11. Allt spisoffer, som I wiljen
offra HERranom, skolen I göra
utan surdeg; ty ingen surdeg
eller hannog skall der ibland
upbränd warda HERranom för
offer.
12. Men til en förstling skolen I
offra dem HERRanom; men på intet
altare skola de komma til en söt
lukt.
13. Allt ditt spisoffer skalt du
salta. Och ditt spisoffer skall
aldrig wara utan dins Guds
förbunds salt; ty uti alt ditt
offer skalt du offra salt.
14. Wilt du göra et spisoffer
HERranom af första frukterna,
skalt du torka de grona axen wid
eld, och stöta dem små, och så
offra spisoffer af dina första
frukter.
15. Och skalt låta der oljo uppå,
och lägga rökelse deruppå; så är
det et spisoffer
16. Och Presten skall taga af det
stötta, och af oljone med allt
rökelse, och upbränna det til
en åminnelse. Det är HERranom
et offer.

och hans söner. Bland Herrens
eldsoffer är det högheligt.

11. Intet spisoffer, som I wiljen
bära fram åt Herren, skall vara
syradt, ty hvarken af surdeg
eller af honung skolen i
förbränna något såsom eldsoffer
åt Herren.
12. Såsom förstlingsoffer mån I bära
fram sådant åt Herren, men på
altaret må det icke komma för
att vara en välbehaglig lukt.
13. Och alla dina spisoffer skall du
beströ med salt; du må icke låta
din Guds förbunds salt fattas på
ditt spisoffer. Till alla dina
offer skall du offra salt.
14. Men om du vill bära fram åt
Herren ett spisoffer af
förstlingsfrukter, skall du
såsom ett sådant spisoffer af
dina förstlingsfrukter bära fram
ax, rostade vid eld,
sönderstötta, af grönskuren säd.
15. Och du skall gjuta olja därpå
och lägga rökelse därpå. Det är
ett spisoffer.
16. Och prästen skall förbränna den
del af de sönderstötta axen och
af oljan, som utgör själfva
altaroffret, jämte all rökelsen
därpå: ett eldsoffer åt Herren.

3. Capitlet.

3 KAPITLET.

Tackoffers lag.

Lagen om tackoffer.

Om hans offer är et tackoffer, af få, antingen oxen eller ko, skall han offra för HERranom det utan wank är.

Och om någon vill bära fram ett tackoffer och han vill taga sitt offer af fäkreaturen, så skall han ställa fram inför Herrens ansikte ett felfritt djur, vare sig af hankön eller af honkön.

2. Och skall lägga sina hand på deß hufvud, och slagta det för dörene af wittnesbördsens tabernakel. Och Presterne Aarons söner skola stänka blodet på altaret allt omkring.

2. Och han skall lägga sin hand på sitt offerdjurs hufvud och sedan slakta det vid ingången till uppenbarelsetältet; och Arons söner, prästerna, skola hålla blodet på altaret rundt omkring.

3. Och skall offra af det tackoffret HERranom, nemliga, allt det feta på inelfwerna:

3. Och af tackoffret skall han såsom eldsoffer åt Herren bära fram det fett, som omsluter inälfvorna, och allt det fett, som sitter på inälfvorna,

4. Och båda njurarna med det feta som der på är wid länderna, och det nätet öfwer lefrena med njurarna.

4. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket han skall frånskilja invid njurarna.

5. Och Aarons söner skola det upbränna på altaret för et bränneoffer på wedenom, som ligger på eldenom. Det är et offer, som wäl luktar för HERranom.

5. Och Arons söner skola förbränna det på altaret ofvanpå brännoffret på veden, som ligger på elden: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

6. Men will han göra HERranom et tackoffer af små boskap, antingen gummar eller gymmer, så skall det wara utan all wank.

6. Men om någon vill bära fram åt Herren ett tackoffer af småboskapen, så skall han därtill tata ett felfritt djur, af hankön eller af honkön.

7. Är det et lamb, så skall han hafwa det fram för HERran.

7. Om det är ett får som han vill offra, så skall han ställa fram det inför Herrens ansikte.

8. Och skall lägga sina hand på deß hufvud, och slagta det inför wittnesbördsens tabernakel. Och Aarons söner skola stänka deß blod på altaret allt omkring:

8. Och han skall lägga sin hand på sitt offerdjurs hufvud och sedan slakta det framför uppenbarelsetältet; och Arons söner skola hålla dess blod på altaret rundt omkring.

9. Och alltså offra HERranom af tackoffrena, nemliga, deß feta; hela stjerten med ryggenom, det feta som är öfwer inelfwen, samt med allt det feta som inwärtas är:

9. Och af tackoffersdjuret skall han såsom eldsoffer åt Herren offra dess fett, hela svansen, frånskild invid ryggraden, och det fett, som omsluter inälfvorna, och allt det fett, som sitter på inälfvorna,

10. Och båda njurarna med allt det feta som derpå är wid länderna, och det nätet om lefrena med njurarna.	10. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket han skall frånskilja invid njurarna.
11. Och Presten skall upbränna det på altaret, til offrens spis HERranom.	11. Och prästen skall förbränna det på altaret: en eldsofferspis åt Herren.
12. Är hans offer en get, och bär henne fram för HERran:	12. Likaledes om någon vill offra en get, så skall han ställa fram denna inför Herrens ansikte.
13. Skall han lägga sina hand på hennes hufvud, och slagta henne för vittnesbördsens tabernakel. Och Aarons söner skola stänka hennes blod på altaret allt omkring.	13. Och han skall lägga sin hand på dess hufvud och sedan slakta den framför uppenbarelsetältet; och Arons söner skola hålla dess blod på altaret rundt omkring.
14. Och skall deraf offra et offer HERranom, nemliga, det feta som är omkring inelfwerna, och allt det feta som inwärtas är:	14. Och han skall deraf såsom eldsoffer åt Herren offra det fett, som omsluter inälfvorna, och allt det fett, som sitter på inälfvorna,
15. Båda njurarna och det feta som derpå är wid länderna, och nätet öfwer lefrena med njurarna.	15. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket han skall frånskilja invid njurarna.
16. Och Presten skall upbrännat på altaret til offrens spis, til en söt lukt. Allt det feta hörer HERranom til.	16. Och prästen skall förbränna detta på altaret: en eldsoffersspis, till en välbehaglig lukt. Allt fettet skall tillhöra Herren.
17. Det ware en ewig sed med edra efterkommande uti alla edra boningar, at I intet fett eller blod äten.	17. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, hvar I än ären bosatta: intet fett och intet blod skolen i förtära.

4. Capitlet.

4 KAPITLET.

Syndoffers lag.

Lagen om syndoffer.

Och HERren talade med Mose, och sade:

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg: Om en själ syndar af owetenhet emot något HERrans bud, som hon icke göra skulle:

2. Tala till Israels barn och säg: Om någon ouppsåtligen syndar mot något Herrens bud, genom hvilket något förbjudes, och han alltså gör något som är förbjudet, så gäller följande:

3. Nemliga, om en Prester, som smord är, syndar, så at han förargar folket, han skall för sina synd, som han gjort hafwer, bära fram en ung stut, den utan wank är, HERranom til et syndoffer.

3. Om det är den smorde prästen, som har syndat och därvid dragit skuld öfver folket, så skall han för den synd han begått offra en felfri ungtjur åt Herren till syndoffer.

4. Och skall hafwa stuten fram för HERran inför dörene af wittnesbördsens tabernakel, och lägga sina hand på hans hufvud, och slagta honom för HERranom.

4. Och han skall föra tjuren fram inför Herrens ansikte till uppenbarelsetältets ingång. Och han skall lägga sin hand på tjurens hufvud och sedan slakta tjuren inför Herrens ansikte.

5. Och Presten, som smord är, skall taga af hans blod, och bära in uti wittnesbördsens tabernakel.

5. Och den smorde prästen skall taga något af tjurens blod och bära det in i uppenbarelsetältet,

6. Och skall doppa sitt finger uti blodet, och stänka dermed sju resor för HERranom inför förlotten i det helga.

6. och prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka blodet sju gånger inför Herrens ansikte, vid förlåten till helgedomen.

7. Och skall af samma blod stryka på hornen af rökaltaret, som står för HERranom in uti wittnesbördsens tabernakel, och gjuta allt blodet på bottnen af bränneoffrens altare, som står för dörene til wittnesbördsens tabernakel.

7. Därefter skall prästen med blodet bestryka hornen på den välluktande rökelsens altare, som står inför Herrens ansikte i uppenbarelsetältet; men allt det öfriga blodet af tjuren skall han utgjuta vid foten af brännoffersaltaret, som står vid ingången till uppenbarelsetältet.

8. Och allt det feta af syndoffret skall han häfoffra: Nemliga, det feta som är öfwer inelfwerna, och allt det feta som inwärtas är:

8. Och allt syndofferstjurens fett skall han taga ut ur honom --- det fett, som omluter inälfvorna, och allt det fett, som sitter på inälfvorna,

9. Båda njurarna med det feta som derpå är wid länderna, och det nätet öfwer lefrena med njurarna:

9. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket han skall frånskilja invid njurarna ---

10. Såsom man häfoffrar i tackoffret

10. på samma sätt som detta tages ut

af oxanom; och skall upbränt på bränneoffrens altare;

ur tackofferstjuren; och prästen skall förbränna det på brännoffersaltaret.

11. Men hudena af stuten med allt köttet, samt med hufvudet, och fötterna, och inelfwerna, och goret;
12. Det skall han allt utföra uti lägret, på et rent rum, dit man slår askona, och skall upbränt på wed i elde.
13. Om en hel menighet i Israel försåge sig, och gerningen wore fördold för deras ögon, så at de gjort hade emot något HERrans bud, det de icke göra skulle, och wordo så brottslige:
14. Och förnummo så sedan sina synd, som de gjort hade; så skola de hafwa en ung stut fram til syndoffer, och ställa honom för dörene af wittnesbördsens tabernakel:
15. Och de äldste af menighetene skola lägga deras händer på hans hufvud för HERranom, och slagta den stuten för HERranom.
16. Och Presten, som smord är, skall bära blodet af stuten in uti wittnesbördsens tabernakel:
17. Och doppa der in med sitt finger, och sju resor stänka för HERranom inför förlotten.
18. Och skall stryka af blodet på hornen af altaret, som står för HERranom uti wittnesbördsens tabernakel, och allt det andra blodet gjuta på bottnen af bränneoffers altaret, som står för dörene af wittnesbördsens tabernakel.
19. Allt hans feta skall han häfoffra, och upbränna på altaret.
20. Och skall göra med denna stuten,
11. Men tjurens hud och allt hans kött jämte hans hufvud och hans fötter, hans inälfvor och hans orenlighet,
12. korteligen allt det öfriga af tjuren, skall han föra bort utanför lägret till en ren plats, där man slår ut askan, och bränna upp det på ved i eld; på den plats, där man slår ut askan, skall det uppbrännas.
13. Och om Israels hela menighet begår synd ouppsåtligen, och utan att församlingen märker det, i det att de bryta mot något Herrens bud, genom hvilket något förbjudes, och så ådraga sig skuld,
14. och den synd de begått sedan blifver känd, så skall församlingen offra en ungtjur till syndoffer. De skola föra honom fram inför uppenbarelsetältet;
15. och de äldste i menigheten skola lägga sina händer på tjurens hufvud inför Herrens ansikte, och sedan skall man slakta tjuren inför Herrens ansikte.
16. Och den smorde prästen skall bära något af tjurens blod in i uppenbarelsetältet,
17. och prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka sju gånger inför Herrens ansikte, vid förlåten.
18. Därefter skall han med blodet bestryka hornen på det altare, som står inför Herrens ansikte i uppenbarelsetältet; men allt det öfriga blodet skall han utgjuta vid foten af brännoffersaltaret, som står vid ingången till uppenbarelsetältet.
19. Och allt tjurens fett skall han taga ut ur honom och förbränna det på altaret.
20. Så skall han göra med tjuren;

såsom han gjorde med syndoffers stutenom. Och alltså skall Presten försona dem, och det warder dem förlåtit.

såsom han skulle göra med den förra syndofferstjuren, så skall han göra med denna. När så prästen bringar försoning för dem, så blifver dem förlåtet.

21. Och skall han föra stuten utu lägret och bränna honom up, såsom han upbrände den förra stuten. Det skall wara syndoffret för menighetene.
22. Om en Förste syndar, och något gör emot HERrans sins Guds bud, det han icke göra skulle, och warder brottslig owetandes:
23. Och förnimmer sina synd, som han gjort hafwer; han skall frambära til offers en getabock utan all wank:
24. Och lägga sina hand på bocksens hufvud, och slagta honom på det rum, der man slagtar bränneoffer för HERranom: Det ware hans syndoffer.
25. Sedan skall då Presten taga af syndoffrens blod med sitt finger, och stryka det på hornen af bränneoffers altaret, och det andra blodet gjuta på botnen af bränneoffrens altare.
26. Men allt hans feta skall han upbränna på altaret, lika såsom det feta af tackoffrena: Och alltså skall Presten försona hans synd, och det warder honom förlåtit.
27. Om en själ af meniga folket syndar owetandes, så at hon owetandes gör emot något HERrans bud, det hon icke göra skulle, och blifwer så brottslig:
28. Eller förnimmer sina synd, som hon gjort hafwer; hon skall bära fram för et offer ena get utan wank, för syndena som hon gjort hafwer.
21. Och han skall föra ut tjuren utanför lägret och bränna upp honom, såsom han skulle göra med den förra tjuren. Detta är syndoffret för församlingen.
22. Om en höfding syndar, i det att han ouppsåtligen bryter mot något Herrens, sin Guds bud, genom hvilket något förbjudes, och han själf märker, att han ådragit sig skuld,
23. eller af någon får veta, hvilken synd han begått, så skall han såsom sitt offer föra fram en bock, ett felfritt djur af hankön.
24. Och han skall lägga sin hand på bockens hufvud och sedan slakta honom på samma plats, där man slaktar brännoffret, inför Herrans ansikte. Det är ett syndoffer.
25. Och prästen skall taga något af syndoffrets blod på sitt finger och stryka på brännoffersaltarets horn; men det öfriga blodet skall han utgjuta vid foten af brännoffersaltaret.
26. Och allt fettet skall han förbränna på altaret, såsom det sker med tackoffersdjurets fett. När så prästen bringar försoning för honom till rening från hans synd, så blifver honom förlåtet.
27. Och om någon af det meniga folket syndar ouppsåtligen, därigenom att han bryter mot något Herrens bud, genom hvilket något förbjudes, och han själf märker, att han ådragit sig skuld,
28. eller af någon får veta, hvilken synd han begått, så skall han såsom sitt offer föra fram en felfri get, ett djur af honkön.

29. Och skall lägga sina hand på syndoffrens hufvud, och slagta det på bränneoffrens rum.
29. Och han skall lägga sin hand på syndoffersdjurets hufvud och sedan slakta syndoffersdjuret på den plats, där brännoffersdjuren slaktas.
30. Och Presten skall taga af blodet med sitt finger, och stryka på hornen af bränneoffrens altare, och allt blodet gjuta på botnen af altaret.
30. Och prästen skall taga något af blodet på sitt finger och stryka på brännoffersaltarets horn; men allt det öfriga blodet skall han utgjuta vid foten af altaret.
31. Allt hennes feta skall han aftaga, såsom han aftager det feta af tackoffrena, och skall upbränna på altaret til en söt lukt HERranom: Och alltså skall Presten försona henne, och det warder henne förlåtit.
31. Och allt fettet skall han taga ut, på samma sätt som fettet tages ut ur tackoffersdjuret, och prästen skall förbränna det på altaret, till en välbehaglig lukt för Herren. När så prästen bringar försoning för honom, så blifver honom förlåtet.
32. Men bär han fram et får til syndoffer, så bäre en gymmer utan wank:
32. Men om någon vill offra ett lamm till syndoffer, så skall han föra fram ett felfritt djur af honkön.
33. Och lägge sina hand på syndoffrens hufvud, och slagte det til et syndoffer, på det rummet, der man slagtar bränneoffret.
33. Och han skall lägga sin hand på syndoffersdjurets hufvud och sedan slakta det till syndoffer på samma plats, där man slaktar brännoffersdjuren.
34. Och Presten skall taga af blodet med sitt finger, och stryka på hornen af bränneoffrets altare, och gjuta allt blodet på botnen af altaret.
34. Och prästen skall taga något af syndoffrets blod på sitt finger och stryka på brännoffersaltarets horn; men allt det öfriga blodet skall han utgjuta vid foten af altaret.
35. Men allt deß feta skall man aftaga, såsom han aftager det feta af tackoffrets fåre, och skall det upbränna på altaret til et HERrans offer. Och alltså skall Presten försona hans synd, den han gjort hafwer, och honom warder det förlåtet.
35. Och allt fettet skall han taga ut, på samma sätt som fettet tages ut ur tackoffersfåret, och prästen skall förbränna det på altaret ofvanpå Herrens eldsoffer. När så prästen för honom bringar försoning för den synd han begått, så blifver honom förlåtet.

5. Capitlet.

5 KAPITLET.

Skuldoffers lag.

Fortsättning af lagen om syndoffer.
Lagen om skuldoffer.

Om en själ syndar, så at hon hörer några bannor, och hon är deß wittne, eller det sett eller förfarit hafwer, och icke hafwer tilsagt, hon är brottslig til en mißgerning.

Och om någon syndar, i det att han, när han hör edsförpliktelsen och kan vittna om något, vare sig han sett det eller eljest förnummit det, likväl icke yppar detta och han sålända bär på missgärning;

2. Eller om en själ kommer wid något orent, antingen et as af et orent djur, eller af boskap, eller af matkar, och wißte det icke, hon är oren, och är brottslig.

2. eller om någon, utan att märka det, kommer wid något orent, vare sig den döda kroppen af ett orent vilddjur eller den döda kroppen af ett orent boskapsdjur eller den döda kroppen af något slags orent smådjur, och han så blifver oren och ådrager sig skuld;

3. Eller om hon kommer wid ena orena mennisko, i hwad som hälst orenhet der menniskan kan med oren warda, och wißte det icke, och förnimmer det sedan, den är brottslig.

3. eller om han, utan att märka det, kommer wid en människas orenhet, det må nu vara hvad som helst hvarigenom hon kan vara oren, och han sedan får veta det och han så ådrager dig skuld;

4. Eller om en själ swär, så att henne går af munnen at göra illa eller wäl, såsom ene mennisko wäl händer at swärja, och wißte det icke, och förnimmer det sedan, den warder brottslig på et af detta.

4. eller om någon, utan att märka det, swär i obetänksamhet med sina läppar något, vare sig ondt eller godt --- det må nu vara hvad som helst som man kan swärja i obetänksamhet --- och sedan kommer till insikt därom och han så ådrager sig skuld i något af dessa stycken:

5. När nu händer, at hon brottslig är på etdera, och bekänner at hon derpå syndat hafwer;

5. så skall han, när han ådragit sig skuld i något af dessa stycken, bekänna det hvari han har syndat

6. Så skall hon för detta hennes synds brott, som hon gjort hafwer, bära fram HERranom af hjordenom et får eller ena get, som foster haft hafwer, til syndoffer; så skall Presten försona henne hennes synder.

6. och såsom bot för den synd han begått föra fram åt Herren ett hondjur af småboskapen, vare sig en tacka eller en get, till syndoffer. Och prästen skall bringa försoning för honom till rening från hans synd.

7. Förmår hon icke et får, så bäre HERranom för sitt brott, som hon brutit hafwer, två turturdufwor, eller två unga dufwor; ena til syndoffer, den andra till bränneoffer.

7. Men om han icke förmår anskaffa ett sådant djur, så skall han såsom bot för hvad han syndat bära fram åt Herren två turturdufvor eller två unga dufvor, en till syndoffer och en till brännoffer.

8. Och bäre dem til Presten, han skall den första göra til syndoffer, och wrida halsen

8. Dem skall han bära fram till prästen, och denne skall först offra den som är afsedd till

sönder af henne, och dock icke rifwa hufvudet ifrå.

syndoffer. Han skall vrida hufvudet af den invid halsen, dock utan att frånskilja det.

9. Och stänka med syndoffrets blod på altarens vägg, och låta det blodet, som öfwer är, utblöda på altarens botn: Det är syndoffret.
10. Den andra skall han göra till bränneoffer efter deß rätt: Och alltså skall Presten försona henne hennes synd, som hon gjort hafwer, och det warder henne förlåtet.
11. Förmår hon icke två turturdufwor, eller två unga dufwor, så bäre fram sitt offer för sina synd, en tiondedel af ett Epha semlomjöl til syndoffer; men ingen oljo skall han låta deruppå, eller rökelse låta komma deruppå; ty det är et syndoffer.
12. Och han skall bärat til Presten, och Presten skall taga deraf en hand full til åminnelse, och bränna det up på altaret HERranom til et offer: Detta är et syndoffer.
13. Och Presten skall så försona honom hans synd, som han gjort hafwer, och det warder honom förlåtet. Och det skall höra Prestenom til såsom et spisoffer.
14. Och HERren talade med Mose, och sade:
15. Om en själ förtager sig, så at hon med owetenhet syndar på något, som HERranom wigdt är; skall hon bära HERranom skuldoffer, en wädur af hjordenom utan wank, den två siklar silfwer är wärd, efter helgedomens sikel, til skuldoffer.
16. Dertil hwad han syndat hafwer på det wigda, skall han det igengifwa, och ändå gifwa
9. Och han skall stänka något af syndoffrets blod på altarets vägg; men det öfriga blodet skall utkramas vid foten af altaret. Det är ett syndoffer.
10. Och den andra skall han offra till ett bränneoffer, på föreskrifvet sätt. När så prästen bringar försoning för honom till rening från den synd han begått, så blifwer honom förlåtet.
11. Men om han icke kan anskaffa två turturdufvor eller två unga dufvor, så skall han såsom offer för hvad han syndat bära fram en tiondels efa fint mjöl till syndoffer, men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga därpå, ty det är ett syndoffer.
12. Och han skall bära det fram till prästen, och prästen skall taga en handfull däraf, det som utgör själfva altaroffret, och förbränna det på altaret, ofvanpå Herrens eldoffer. Det är ett syndoffer.
13. När så prästen för honom bringar försoning för den synd han begått i något af dessa stycken, så blifwer honom förlåtet. Och det öfriga skall tillhöra prästen, likasom vid spisoffret.
14. Och Herren talade till Mose och sade:
15. Om någon begår en orättrådighet, i det att han ouppsåtligen försyndar sig genom att undanhålla något som är helgadt åt Herren, så skall han såsom bot föra fram åt Herren till skuldoffer af småboskapen en felfri wädur, efter det värde du bestämmer i silfver, till ett visst belopp siklar efter helgedomssikelns vikt.
16. Och han skall gifva ersättning för det som han undanhållit af det helgade och skall lägga

femtedelen derutöfwer. Och skall gifwat Prestenom, han skall försona honom med skuldoffrets wädur, så warder det honom förlåtet.

17. Om en själ syndar, och gör emot något HERrans bud, det hon icke göra skulle, och wißte det icke, hon är brotslig, och är skyldig åt den mißgerningene.

18. Och skall bära en wädur af hjordenom utan wank, den et skuldoffer wärd är, til Presten. Han skall försona honom hans owetenhet, den han gjort hafwer, och wißte det icke, så warder det honom förlåtet.

19. Det är skuldoffret, til hwilket han HERranom brotslig är.

femtedelen af värdet därtill; och detta skall han gifva åt prästen. När så prästen bringar försoning för honom genom skuldofferswäduren, så blifwer honom förlåtet.

17. Och om någon, utan att veta det, syndar, i det att han bryter mot något Herrens bud, genom hvilket något förbjudes, och han så ådrager sig skuld och bär på missgärning,

18. så skall han såsom skuldoffer föra fram till prästen af småboskapen en felfri wädur, efter det värde du bestämmer. När så prästen för honom bringar försoning för den synd han begått ouppsåtligen och utan att veta det, så blifwer honom förlåtet.

19. Det är ett skuldoffer, ty han har ådragit sig skuld inför Herren.

6. Capitlet.

Bränne- Spis- Wigelse- och
Synd-offer.

Och HERren talade med Mose, och
sade:

2. Om en själ syndar, och förtager sig för HERranom, så at han nekar sinom nästa det han honom befallt hafwer, eller det han honom i godo tro handfått hafwer, eller det han med våld tagit, eller med orätt under sig slagit hafwer;
3. Eller det tappadt war funnit hafwer, och säger der nej til med en falsk ed, och hwad det hålst kan wara, det en menniska emot sin nästa bryter.
4. När nu sker, at han så syndar, och sig förbryter, så skall han igengifwa, hwad han så med våld tagit hafwer, eller med orätt under sig slagit, eller det honom befaldt war, eller det han funnit hafwer:
5. Eller der han den falska eden öfwer gjort hafwer, det skall han alltsammans igengifwa, och ändå gifwa femtedelen deröfwer, honom som det tilhörde, på den dagen han sitt skuldoffer gifwer.
6. Men för sina skuld skall han bära HERranom til Presten en wädur af hjorden utan wank, den et skuldoffer wärd är.
7. Så skall Presten försona honom för HERranom; så warder honom förlåtet allt det han gjorde, der han sig med förbröt.

6:1 Och Herren talade till Mose och
sade:

2. Om någon syndar och begår en orättrådighet mot Herren, i det att han inför sin nästa nekar angående något som denne har ombetrott honom eller öfverlämnat i hans hand eller angående något som han med våld har tagit; eller i det att han med orätt afhänder sin nästa något;
3. eller i det att han, när han hittat något borttappadt, nekar därtill och svär falskt i någon sak, hvad det nu må vara, hvori en människa kan försynda sig:
4. så skall den som så har syndat och därmed ådragit sig skuld återställa hvad han med våld har tagit eller med orätt tillägnat sig eller det som varit honom ombetrodt eller det borttappade, som han hittat,
5. eller hvad det må vara, hvarom han svurit falskt; han skall ersätta det till dess fulla belopp och lägga femtedelen af värdet därtill. Han skall gifva det åt ägaren samma dag han bär fram sitt skuldoffer.
6. Ty sitt skuldoffer skall han föra fram inför Herren; en felfri wädur af småboskapen, efter det värde du bestämmer, skall han såsom sitt skuldoffer föra fram till prästen.
7. När så prästen bringar försoning för honom inför Herrens ansikte, så blifver honom förlåtet, hvad han än må hafva gjort, som dragit skuld öfver honom.

6 KAPITLET.

Tillägg till lagarna om brännoffer,
spisoffer och syndoffer.
Invigningsoffren.

8. Och HERren talade med Mose, och sade:	Och Herren talade till Mose och sade:
9. Bjud Aaron och hans söner, och säg: Detta är bränneoffrets lag. Bränneoffret skall brinna på altarens eldstad, alla natterna intill morgonen; och allena altarens eld skall derpå brinna.	9. Bjud Aron och hans söner och säg: Detta är lagen om brännoffret: Brännoffret skall ligga på altarets härd hela natten intill morgonen, och elden på altaret skall därigenom hållas brinnande.
10. Och Presten skall kläda på sig sin linna kjortel, och det linna nederklädet på sin kropp; och skall uptaga askona, som af bränneoffrets eld kommer uppå altaret, och lägga den jemte wid altaret.	10. Och prästen skall ikläda sig sin lifrock af linne och ikläda sig benkläder af linne, att de må skyla hans kött; därefter skall han taga bort askan, hvartill elden förbränt brännoffret på altaret, och lägga den vid sidan af altaret.
11. Och skall kläda sig af, och kläda sig i annor kläde, och bära askona ut om lägret på et rent rum.	11. Sedan skall han taga af sig sina kläder och ikläda sig andra kläder och föra askan bort utanför lägret till en ren plats.
12. Elden på altaret skall brinna, och aldrig utsläckas. Presten skall hvar morgon uptända weden deruppå, och ställa bränneoffret deruppå, och bränna deruppå det feta af tackoffret.	12. Men elden på altaret skall hålla brinnande och får icke slockna; prästen skall hvar morgon antända ny ved därpå och förbränna fettstyckena af tackoffret därpå.
13. Alltid skall elden brinna på altaret, och aldrig utsläckas.	13. Elden skall beständigt hållas brinnande på altaret; den får icke slockna.
14. Och detta är spisoffrens lag, det Aarons söner offra skola för HERranom på altaret.	14. Och detta är lagen om spisoffret: Arons söner skola bära fram det inför Herrens ansikte till altaret.
15. Man skall häfoffra sin hand full af semlomjöl, af spisoffret och deß oljo, och allt rökelset, som ligger på spisoffret, och skall uptändat på altarena, til en söt lukt, HERranom till åminnelse.	15. Och prästen skall taga en handfull däraf, nämligen af det fina mjölet, som hör till spisoffret, och af oljan, därtill af rökelsen, som ligger på spisoffret, och detta, som utgör själfva altaroffret, skall han förbränna på altaret, till en välbehaglig lukt för Herren.
16. Det öfwer är skall Aaron och hans söner förtära, och skola ätat osyradt på heligt rum, i gårdenom til wittnesbördsens tabernakel.	16. Och det som är öfver däraf skola Aron och hans söner äta. Osyradt skall det ätas på en helig plats; i förgården till uppenbarelsetältet skola de äta det.
17. De skola intet baka med surdeg; ty det är deras del, den jag dem af mitt offer gifwit hafwer: Det	17. Det skall icke bakas med surdeg. Detta är deras del, det som jag har gifvit dem af mina

skall wara dem det
aldrahelgasta, lika såsom
syndoffret och skuldoffret.

18. Det mankön är ibland Aarons barn skola det äta. Det ware edrom efterkommandom en ewig rätt om HERrans offer. Ingen skall komma derwid, utan han är wigd.

19. Och HERren talade med Mose, och sade:

20. Detta skall wara Aarons och hans söners offer, som de skola offra HERranom på deras wigelsedag. Tiondedelen af et Epha semlomjöl til ewigt spisoffer, hälftena om morgonen, och hälftena om aftonen.

21. Uti panno skalt du göra det med oljo, och bära det bakadt fram, och i stycken skalt du det offra HERranom til en söt lukt.

22. Och Presten, som af hans söner i hans stad smord warder, han skall göra det. Detta är en ewig rätt HERranom. Det skall allt upbrändt warda.

23. Ty allt spisoffer, som för en Prest sker, skall förtäras af eld, och icke ätas.

24. Och HERren talade med Mose, och sade:

25. Tala til Aaron och hans söner, och säg: Detta är syndoffrens lag: på den staden, der du slagtar bränneoffret, der skalt du ock slagta syndoffret för HERranom: Det är det aldrahelgasta.

26. Presten, som syndoffret offrar, skall det äta på heligt rum, uti gårdenom til wittnesbördsens tabernakel.

27. Ingen skall komma wid deß kött, utan han är wigd. Och den som en klädnad stänker af deß blod,

eldsoffer. Det är högheligt likasom syndoffret och skuldoffret.

18. Allt mankön bland Arons barn må äta det. Det skall wara deras ewärdliga rätt af Herrens eldsoffer från släkte till släkte. Hvar och en som kommer därwid blifwer helig.

19. Och Herren talade till Mose och sade:

20. Detta är det offer, som Aron och hans söner skola offra åt Herren på den dag, då någon af dem undfår smörjelsen: en tiondels efa fint mjöl såsom det dagliga spisoffret, hälften om morgonen och hälften om aftonen.

21. På plåt skall det tillredas med olja, och du skall bära fram det hopknådadt; och du skall offra det sönderdeladt, såsom när man offrar ett spisoffer i stycken, till en välbehaglig lukt för Herren.

22. Och den präst bland hans söner, som blifwer smord i hans ställe, skall göra så. Detta skall wara en ewärdlig stadga. Såsom ett heloffer skall det förbrännas åt Herren.

23. En prästs spisoffer skall alltid wara ett heloffer; det får icke ätas.

24. Och Herren talade till Mose och sade:

25. Tala till Aron och hans söner och säg: Detta är lagen om syndoffret: På samma plats, där brännoffersdjuret slaktas, skall ock syndoffersdjuret slaktas, inför Herrens ansikte. Det är högheligt.

26. Den präst, som offrar syndoffret, skall äta det; på en helig plats skall det ätas, i förgården till uppenbarelsetältet.

27. Hvar och en som kommer wid köttet blifwer helig. Och om något af blodet stänkes på

han skall två sig på heligt rum.

28. Och krukkan, der det uti kokadt är, skall sönderslås. Är det en koppargryta, så skall man skura henne, och skölja med watn.

29. Det mankön är ibland Presterna, de skola äta deraf; ty det är det aldrahelgasta.

30. Men allt det syndoffer, hwars blod burit warder in uti wittnesbördsens tabernakel til försoning i thy helga, det skall man icke äta, utan upbränna det med eld.

någons kläder, så skall man aftvä det bestänkta stället på en helig plats.

28. Ett lerkärl, hvari kokningen skett, skall sönderslås; men har kokningen skett i ett kopparkärl, så skall detta skuras och sköljas med vatten.

29. Allt mankön bland prästerna må äta det. Det är högheligt.

30. Men intet syndoffer, af hwars blod något bäres in i uppenbarelsetältet till att bringa försoning i helgedomen, får ätas, utan det skall uppbrännas i eld.

7. Capitlet.

Prestens del af skuld- och annor offer. Fett, blod.

Och detta är skuldoffrens lag, och det är det aldrahelgasta.

2. På det rummet, der man slagtar bränneoffret, skall man ock slagta skuldoffret, och stänka deß blod på på altaret allt omkring.
3. Och allt deß feta skall man offra, stjerten och det feta som är på inelfverna:
4. Båda njurarna med det feta som derpå är wid länderna, och nätet öfwer lefrena med njurarna.
5. Och Presten skall upbränna det på altaret HERranom til et offer. Det är et skuldoffer.
6. Det mankön är ibland Presterna skola det äta på heligt rum; ty det är det aldra helgasta.
7. Såsom syndoffret, så skall ock skuldoffer wara: Bägges deras skall en lag wara. Och skall höra Prestenom til, som derigenom försonar.
8. Den Prester något bränneoffer offerar, honom skall tillhöra huden af bränneoffret, som han offerat hafwer.
9. Och allt spisoffer, som i ugn, eller på halster, eller uti panno bakadt warder, skall höra Prestenom til, som det offerar.
10. Och allt spisoffer, som med oljo blandadt eller tort är, det skall allom Aarons barnom tillhöra, så thy eno som thy andro.
11. Och detta är tackoffers lag, det man HERranom offerar.

7 KAPITLET.

Tillägg till lagarna om skuldoffer och tackoffer. Prästens ämbetslott af offren.

Och detta är lagen om skuldoffret. Det är högheligt.

2. På samma plats, där man slaktar brännoffersdjuret, skall man slakta skuldoffersdjuret. Och man skall hålla dess blod på altaret rundt omkring.
3. Och allt dess fett skall man offra, svansen och det fett, som omsluter inälfvorna,
4. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket man skall fränskilja invid njurarna.
5. Och prästen skall förbränna det på altaret till ett eldsoffer åt Herren. Det är ett skuldoffer.
6. Allt mankön bland prästerna må äta det; på en helig plats skall det ätas; det är högheligt.
7. Hvad som gäller om syndoffret skall ock gälla om skuldoffret; samma lag skall gälla för dem båda. Den präst, som bringar försoning därmed, honom skall det tillhöra.
8. Och när en präst bär fram brännoffer för någon, så skall huden af det framburna brännoffersdjuret tillhöra den prästen.
9. Och ett spisoffer, som är bakadt i ugn eller som är tillredt i pann eller på plåt, skall alltid tillfalla den präst, som bär fram det.
10. Men ett spisoffer, som är begjutet med olja eller som frambäres torrt, skall alltid tillfalla Arons söner gemensamt, den ene likaväl som den andre.
11. Och detta är lagen om tackoffret, när ett sådant bäres fram åt Herren:

12. Wilja de göra et lofoffer, så skola de offra osyrade kakor, blandade med oljo, och osyrade tunkakor, bestrukna med oljo, och i panno bakade semlokakor, blandade med oljo.
13. Och sådana offer skola de göra på en kako af syradt bröd til sitt tackoffers lofoffer.
14. Och et af thy allo skall offras HERranom til häfoffer, och skall höra Prestenom til, som stänker tackoffrens blod.
15. Och lofoffrens kött, i sitt tackoffer, skall ätas på samma dagen, som det offradt warder, och intet låtas qwart intil morgonen.
16. Och ehwad det är et löfte eller friwiljogt offer, så skall det på samma dagen ätit warda, som det offradt är: Om något qwart blifwer til den andra dagen, skall man ändå ätat.
17. Men hwad qwart blifwer af offradt kött intil tredje dagen, det skall upbrännas i elde.
18. Och om någor äter på tredje dagen af det offrade köttet af hans tackoffer, så blifwer han icke tacknämlig, som det offrat hafwer, det skall icke heller warda honom tillräknadt, utan det blifwer en styggelse. Och hwad själ som deraf äter, hon är brotslug til en mißgerning.
19. Och det kött som kommer wid något orent, det skall icke warda ätit, utan upbrändt i elde. Den der ren är til lekamen, han skall äta det köttet.
20. Och den själ som äter af
12. Om någon vill bära fram ett sådant till lofoffer, så skall han, förutom det till lofoffret hörande slaktdjuret, bära fram osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja, och fint mjöl, ihopknådat, i form af kakor, begjutna med olja.
13. Jämte kakor af syradt bröd skall han bära fram detta sitt offer, förutom det slaktdjur, som hör till hans såsom lofoffer framburna tackoffer.
14. Af detta offer skall han bära fram en kaka af hvar slag såsom en gård åt Herren; den präst, som håller tackoffrets blod på altaret, honom skall den tillhöra.
15. Och köttet af det slaktdjur, som hör till det såsom lofoffer framburna tackoffret, skall ätas samma dag det offrats; intet däraf må lämnas kvar till följande morgon.
16. Om däremot det slaktoffer, som någon vill bära fram, är ett löftesoffer eller ett frivilligt offer, så skall offerdjuret likaledes ätas samma dag det offrats; dock må det som blifvit öfver däraf ätas den följande dagen.
17. Blifwer ändock något öfver af offerköttet, skall detta på tredje dagen upbrännas i eld.
18. Om någon på tredje dagen äter af tackoffersköttet, så blifwer offret icke välbehagligt; honom som burit fram det skall det då icke räknas till godo, det skall anses såsom en vederstygglighet. Den som äter däraf kommer att bära på missgerning.
19. Ej heller må det kött ätas, som har kommit vid något orent, utan det skall upbrännas i eld. För öfrigt må köttet ätas af hvar och en som är ren.
20. Men den som, medan orenhet låder

tackoffrens kött, det HERranom tilhörer, hennes orenhet ware öfwer henne, och hon skall warda utrotad utu sitt folk.

21. Och om en själ kommer wid något det orent är, ware sig oren menniska, boskap, eller hwad eljest styggeligt är, eller ock äter af tackoffrens kött, det HERranom tilhörer, den skall utrotad warda utu sitt folk.

22. Och HERren talade med Mose, och sade:

23. Tala med Israels barn, och säg: I skolen intet fett äta af få, lambom och getom.

24. Men det feta af et as, och hwad af wilddjur rifwit är, bruker eder til allahanda nytto; men icke skolen I ätat.

25. Ty den som äter det feta af den boskap, som HERranom til offer gifwen är, den samma själen skall utrotad warda utu sitt folk.

26. I skolen ock intet blod äta, antingen af boskap, eller af foglar, der I bon.

27. Hvilken själ som äter något blod, hon skall utrotad warda utu sitt folk.

28. Och HERren talade med Mose, och sade:

29. Tala med Israels barn, och säg: Den som HERranom sitt tackoffer göra will, han skall ock bära med hwad som HERranom til et tackoffer tilhörer.

30. Han skall med sine hand bärat fram til HERrans offer, nemliga, det feta på bröstena skall han frambära, samt med bröstet, at de skola warda ett weftoffer för HERranom.

31. Och Presten skall upbränna det feta på altaret. Och bröstet skall höra Aaron til, och hans söner.

vid honom, äter kött af Herrens tackoffer, han skall utrotas ur sitt folk.

21. Och om någon har kommit wid något orent, vare sig en människas orenhet eller ett orent djur eller hvilken oren styggelse det vara må, och han likväl äter kött af Herrens tackoffer, så skall han utrotas ur sitt folk.

22. Och Herren talade till Mose och sade:

23. Tala till Israels barn och säg: Intet fett af fäkreatur, får eller getter skolen I äta.

24. Fettet af ett själfdödt eller ihjälrifvet djur må eljest användas till alla slags behof, men äta det skolen I icke.

25. Ty hvar och en som äter fett af något djur, hvaraf man bär fram eldsoffer åt Herren, hvem det vara må som äter däraf, han skall utrotas ur sitt folk.

26. Och intet blod skolen I förtära, hvarken af fåglar eller af boskap, hvar I än ären bosatta.

27. Hvar och en som förtär något blod, han skall utrotas ur sitt folk.

28. Och Herren talade till Mose och sade:

29. Tala till Israels barn och säg: Den som vill offra ett tackoffer åt Herren, han skall af detta sitt tackoffer bära fram åt Herren den vederbörliga offergåfvan.

30. Med egna händer skall han bära fram Herrens eldsoffer; fett et jämte bringan skall han bära fram, bringan till att viftas såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte.

31. Och prästen skall förbränna fett et på altaret, men bringan skall tillhöra Aron och hans söner.

32. Och den högra bogen skola de gifwa Prestenom til häfoffer af deras tackoffer.
33. Och hwilken ibland Aarons söner offerar blodet af tackoffret, och det feta, han skall ock hafwa den högra bogen på sin del.
34. Ty weftebröstat och häfwebogen hafwer jag tagit af Israels barn, af deras tackoffer, och hafwer gifwit det Prestenom Aaron, och hans söner, til en ewig rätt.
35. Detta är Aarons och hans söners wigelse af HERRans offer, på den dagen då de öfwerantwardade wordo til at wara HERRanom Prester.
36. Då HERRen böd, på den dagen då han dem wigde, hwad dem af Israels barnom gifwas skulle, til en ewig rätt, allom deras efterkommandom.
37. Och detta är bränneoffrens lag, spisoffrens, syndoffrens, skuldoffrens, fylleoffrens och tackoffrens:
38. Det HERRen på Sinai berg Mose böd, den dagen då han böd honom til Israels barn, at de skulle offra deras offer HERRanom uti den öknene Sinai.
32. Också det högra lårstycket skolen I gifwa åt prästen såsom en gård af edra tackoffer.
33. Den bland Arons söner, som offerar tackoffrets blod och fett, han skall hafwa det högra lårstycket till sin del.
34. Ty af Israels barns tackoffer tager jag viftoffersbringan och offergårdslåret och gifver dem åt prästen Aron och åt hans söner till en evärdlig rätt af Israels barn.
35. Detta är Arons och hans söners ämbetslott af Herrens eldoffer, den lott som gafs dem den dag de fördes fram till att blifwa Herrens präster
36. hwilken lott, efter Herrens befallning på den dag, då han smorde dem, skulle gifvas dem af Israels barn, till en evärdlig rätt, släkte efter släkte.
37. Detta är lagen om brännoffret, spisoffret, syndoffret, skuldoffret, handfyllningsoffret och tackoffret,
38. hwilken Herren på Sinai berg gaf Mose på den dag, då han bjöd Israels barn, att de skulle offra sina offer åt Herren, i Sinais öken.

8. Capitlet.

Presterne och tabernaklet smörjas, wigas.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tag Aaron och hans söner med honom, samt med deras kläder, och smörjooljon, och en stut til syndoffer; två wädrar, och en korg med osyradt bröd.

3. Och församla alla menighetena inför dörene af wittnesbördsens tabernakel.

4. Mose gjorde såsom HERren honom bød, och församlade menighetena inför dörene af wittnesbördsens tabernakel:

5. Och sade til dem: Detta är det, som HERren budit hafwer at göra.

6. Och tog Aaron och hans söner, och tvådde dem med watn.

7. Och drog honom den linna kjortelen uppå, och bandt bältet omkring honom, och klädde på honom den gula silkeskjortelen, och fick honom lifkjortelen uppå, och gjordade honom öfwer lifkjortelen.

8. Och satte på honom skölden, och i skölden Ljus och Fullkomlighet.

9. Och satte honom hatten på hans hufvud, och satte på hatten ofwanför hans änne, et gyldene span på den helga kronona; såsom HERren Mose budit hade.

10. Och Mose tog smörjooljon, och smorde tabernaklet med allt det deruti war, och wigde det.

11. Och stänkte dermed sju resor på altaret, och smorde altaret med all sin redskap, twättekaret med sinom fot, at det skulle warda wigdt.

12. Och gjöt af smörjooljone på

8 KAPITLET.

Prästernas invigning.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. »Tag Aron och hans söner med honom samt deras kläder och smörjelseoljan, så ock syndofferstjuren och de två wädurarna och korgen med de osyrade bröden.

3. Församla sedan hela menigheten vid ingången till uppenbarelsetältet.»

4. Och Mose gjorde såsom Herren hade bjudit honom, och menigheten församlade sig vid ingången till uppenbarelsetältet.

5. Och Mose sade till menigheten: »Detta är hvad Herren har bjudit mig att göra.»

6. Och Mose förde fram Aron och hans söner och tvådde dem med vatten.

7. Och han satte lifklädnaden på honom och omgjordade honom med bältet och klädde på kåpan och satte på honom efoden och omgjordade honom med efodens skärp och sammanfäste därmed allt på honom.

8. Och han satte på honom bröstskölden och lade urim och tummim in i skölden.

9. Och han satte hufvudbindeln på hans hufvud och satte på hufvudbindeln framtill den gyllene plåten, det heliga diademmet, såsom Herren hade bjudit Mose.

10. Och Mose tog smörjelseoljan och smorde tabernaklet och allt hvad däri var och helgade allt,

11. och han stänkte därmed sju gånger på altaret och smorde altaret och alla dess tillbehör och bäckenet jämte dess fotställning, för att helga dem.

12. Och han göt smörjelseolja på

Aarons hufwud, och smorde honom, at han skulle warda wigd.

Arons hufvud och smorde honom för att helga honom.

13. Och hade Aarons söner fram, och drog dem linna kjortlar uppå, och gjordade dem med bälter, och bandt dem hufwor uppå; såsom HERren honom budit hade.

13. Och Mose förde fram Arons söner och klädde lifklädnader på dem och omgjordade dem med bälten och band hufvor på dem, såsom Herren hade bjudit Mose.

14. Och lät hafwa fram til sig en stut til syndoffer. Och Aaron och hans söner lade sina händer på hans hufwud.

14. Och han förde fram syndofferstjuren, och Aron och hans söner lade sina händer på syndofferstjurens hufvud.

15. Sedan slagtades han. Och Mose tog af blodet, och strök med fingret på hornen af altaret allt omkring, och skärde altaret, och gjöt blodet på altarens botn, och wigde det, at han skulle försonat.

15. Sedan slaktades den, och Mose tog blodet och strök med sitt finger på altarets horn rundt omkring och renade altaret; men det öfriga blodet utgöt han vid foten af altaret och helgade detta och bragte försoning för det.

16. Och tog allt det feta af inelfwerna; nätet öfwer lefrena, och båda njurarna med det feta derpå är, och upbrände det på altaret.

16. Och han tog allt det fett, som satt på inälfvorna, så ock lefverfettet och båda njurarna med fettet på dem, och Mose förbrände det på altaret.

17. Men stuten med hans hud, kött och träck, brände han up i elde utanför lägret, såsom HERren honom budit hade.

17. Men det öfriga af tjuren, hans hud och kött och orenlighet, uppbrände han i eld utanför lägret, såsom Herren hade bjudit Mose.

18. Och hade en wädur fram till bränneoffer: Och Aaron med hans söner lade sina händer på hans hufwud.

18. Och han förde fram brännoffersväduren, och Aron och hans söner lade sina händer på vädurens hufvud.

19. Sedan slagtades han. Och Mose stänkte af blodet på altaret allt omkring:

19. Sedan slaktades den, och Mose hällde blodet på altaret rundt omkring;

20. Högg wäduren i stycken, och brände up hufwudet och stycken:

20. men själfva wäduren delade han i dess stycken. Och Mose förbrände hufvudet och styckena och istret;

21. Och tvådde inelfwerna och fötterna med watn, och brände så hela wäduren up på altarena. Det war et bränneoffer til en söt lukt, et offer HERranom; såsom HERren honom budit hade.

21. inälfvorna och fötterna tvådde han i vatten, och så förbrände Mose hela wäduren på altaret. Det var ett brännoffer till en välbehaglig lukt, det var ett eldsoffer åt Herren, såsom Herren hade bjudit Mose.

22. Han hade ock fram den andra wäduren, som är fülleoffrens. Och Aaron med hans söner lade sina händer på hans hufwud.

22. Därefter förde han fram den andra wäduren, handfyllningswäduren, och Aron och hans söner lade sina händer

på vädurens hufvud.

23. Sedan slagtades han. Och Mose tog af hans blod, och strök på högra örnatimpen af Aaron, och uppå tuman af högra handene, och på den största tåna af hans högra fot. 24. Och hade fram Aarons söner, och strök af blodet på deras högra örnatimp, och på tuman af deras högra hand, och på största tåna af deras högra fot: Och stänkte blodet på altaret allt omkring. 25. Och tog det feta och stjerten, och allt det feta på inelfwerna, och nätet på lefrena, båda njurarna med det feta deruppå är, och den högra bogen. 26. Dertil tog han utaf korgenom, der det osyrade brödet uti war för HERranom, ena osyrada kako, och ena kako af det oljade brödet, och ena tunkako, och lade det på det feta, och på högra bogen. 27. Och fick allt detta Aaron och hans söner på händerna, och weftade det för ett weftoffer för HERranom. 28. Och tog det allt igen af deras händer, och brände det up på altaret ofwan uppå bränneoffret: Ty det är fyllooffer til en söt lukt, et offer HERranom. 29. Och Mose tog bröstet, och weftade det til et weftoffer för HERranom af fyllooffrens wädur, den kom Mose på hans del; såsom HERren honom budit hade. 30. Och Mose tog af smörjooljone, och af blodet på altaret, och stänkte på Aaron och hans kläder, på hans söner och deras kläder, och wägde så Aaron och hans kläder, hans söner och deras kläder med honom. 31. Och sade til Aaron och hans	23. Sedan slaktades den, och Mose tog af dess blod och beströk Arons högra örsnibb och tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot. 24. Därpå förde han fram Arons söner. Och Mose beströk med blodet deras högra örsnibb och tummen på deras högra hand och stortån på deras högra fot; men det öfriga blodet hällde Mose på altaret rundt omkring. 25. Och han tog fettet, svansen och allt det fett, som satt på inälfvorna, så ock lefverfettet och båda njurarna med fettet på dem, därtill det högra lårstycket. 26. Och ur korgen med de osyrade bröden, som stod inför Herrens ansikte, tog han en osyrad kaka, en oljebröds kaka och en tunkaka och lade detta på fettstyckena och det högra lårstycket. 27. Och alltsammans lade han på Arons och hans söners händer och viftade det såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte. 28. Sedan tog Mose det ur deras händer och förbrände det på altaret, ofvanpå bränneoffret. Det var ett handfyllningsoffer till en välbehaglig lukt, det var et eldsoffer åt Herren. 29. Och Mose tog bringan och viftade den såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte; af handfyllningsoffrets wädur fick Mose detta till sin del, såsom Herren hade bjudit Mose. 30. Och Mose tog af smörjelseoljan och af blodet på altaret och stänkte på Aron --- på hans kläder --- och likaledes på hans söner och hans söners kläder; han helgade så Aron --- hans kläder --- och likaledes hans söner och hans söners kläder. 31. Och Mose sade till Aron och till

söner: Koker köttet för dörene af vittnesbördsens tabernakel; och äter det der, dertil med brödet i fylleoffrens korg, såsom mig budit är och sagdt, at Aaron och hans söner skulle ätat.

32. Hwad öfwer blifwer af köttet och brödet, det skolen I upbränna på elde.
33. Och I skolen icke utgå i sju dagar ifrå dörene af vittnesbördsens tabernakel, allt intil den dagen, då edra fylloffers dagar äro ute; ty i sju dagar äro edra händer fyllda:
34. Såsom det på denna dag skedt är: HERren hafwer så budit at göra, på det I skolen wara försonade.
35. Och I skolen blifwa för dörene af vittnesbördsens tabernakel dag och natt i sju dagar långt. Och skolen taga wara på HERrans wakt, at I icke dön: Ty så är mig budit.
36. Och Aaron med hans söner gjorde allt det HERren genom Mose budit hade.

hans söner: »Koken köttet vid ingången till uppenbarelsetältet, och äten det där jämte brödet, som är i handfyllningskorgen, såsom jag har bjudit och sagt: Aron och hans söner skola äta det.

32. Men hvad som blifwer öfver af köttet eller af brödet, det skolen I upbränna i eld.
33. Och under sju dagar skolen I icke gå bort ifrå uppenbarelsetältets ingång, utan I skolen stanna där ända till dess att edra handfyllningsdagar äro ute, ty sju dagar skall eder handfyllning vara.
34. Och Herren har bjudit, att såsom det i dag har tillgått, så skall det ock sedan tillgå, på det att försoning må bringas för eder.
35. Vid ingången till uppenbarelsetältet skolen I stanna kvar i sju dygn, dag och natt, och I skolen iakttaga hvad Herren bjudit eder iakttaga, på det att I icke mån dö; ty så är mig bjudet.»
36. Och Aron och hans söner gjorde allt hvad Herren hade bjudit genom Mose.

9. Capitlet

9 KAPITLET.

Aarons första offer. Eld af himmelen.

Arons första offer.

Och på åttonde dagen kallade Mose Aaron och hans söner, och de äldsta i Israel;

Och på åttonde dagen kallade Mose till sig Aron och hans söner och de äldste i Israel.

2. Och sade til Aaron: Tag til dig en ung kalf til syndoffer, och en wädur til bränneoffer, båda utan wank, och haf dem fram för HERran.

2. Och han sade till Aron: »Tag dig en tjurkalf till syndoffer och en wädur till brännoffer, båda felfria, och för dem fram inför Herrens ansikte.

3. Och tala med Israels barn, och säg: Tager en getabock til syndoffer, och en kalf, och et får, båda årsgamla, och utan wank, til bränneoffer.

3. Och tala till Israels barn och säg: Tag en bock till syndoffer och en kalf och ett lamm, båda årsgamla och felfria, till brännoffer,

4. Och en oxa och en wädur til tackoffer, at wi offre för HERranom; och et spisoffer blandadt med oljo: Förty i dag skall HERren låta eder se sig.

4. så ock en tjur och en wädur till tackoffer, att offra inför Herrens ansikte, därtill ett spisoffer, begjutet med olja; ty i dag uppenbarar sig Herren för eder.»

5. Och de togo det Mose budit hade inför dörene af wittnesbördsens tabernakel; och hela menigheten gick fram, och stod för HERranom.

5. Och de togo det som Mose bjudit dem taga och förde det fram inför uppenbarelsetältet; och hela menigheten trädde fram och ställde sig inför Herrens ansikte.

6. Då sade Mose: Detta är det HERren budit hafwer, at I göra skolen; så warder HERrans härlighet sig se låtandes.

6. Då sade Mose: »Detta är hvad Herren har bjudit eder göra; sedan skall Herrens härlighet visa sig för eder.»

7. Och Mose sade til Aaron: Gack fram til altaret, och gör ditt syndoffer, och ditt bränneoffer, och försona dig och folket. Derefter gör folkens offer, och försona deßlikes dem; såsom HERren budit hafwer.

7. Och Mose sade till Aron: »Träd fram till altaret och offra ditt syndoffer och ditt brännoffer och bringa försoning för dig själf och folket; offra sedan folkets offer och bringa försoning för dem, såsom Herren har bjudit.»

8. Och Aaron gick fram til altaret, och slagdade kalfwen til sitt syndoffer.

8. Då trädde Aron fram till altaret och slaktade sin syndofferskalf.

9. Och hans söner båro blodet til honom, och han doppade med sitt finger i blodet, och strök på hornen af altaret, och gjöt blodet på botnen af altaret:

9. Och Arons söner buro fram blodet till honom, och han doppade sitt finger i blodet och strök på altarets horn, men det öfriga blodet utgöt han vid foten af altaret.

10. Men det feta och njurarna och det nätet på lefrene af

10. Och syndoffersdjurets fett, njurar och lefverfett förbrände

syndoffrena brände han up på altaret; såsom HERren hade budit Mose.

han på altaret, såsom Herren hade bjudit Mose.

11. Och köttet och skinnet brände han up på elde, utanför lägret. 12. Sedan slagtade han bränneoffret, och Aarons söner bairo blodet til honom, och han stänkte det på altaret allt omkring. 13. Och de bairo bränneoffret til honom styckadt, och hufwudet: Och han brände det up på altaret. 14. Och han tvådde inelfwerna och fötterna, och brände det up ofwan på bränneoffret på altaret. 15. Derefter bar han fram folkens offer, och tog bocken, folkens syndoffer, och slagtade honom, och gjorde et syndoffer deraf, såsom det förra. 16. Och bar bränneoffret fram, och gjorde såsom det sig borde. 17. Och bar fram spisoffret dertil, och tog sina hand full, och brände det up på altaret, förutan morgonens bränneoffer. 18. Sedan slagtade han oxan och wäduren til folkens tackoffer: Och hans söner bairo honom blodet, det stänkte han på altaret allt omkring. 19. Men det feta af oxanom och wädurenom, stjerten, och det feta som war öfwer inelfwerna, och njurarna, och nätet öfwer lefrena: 20. Allt detta feta lade de på bröstet, och brände det feta up på altaret. 21. Men bröstet och den högra bogen weftade Aaron til et weftoffer för HERranom; såsom Mose budit hade.	11. Men köttet och huden uppbrände han i eld utanför lägret. 12. Sedan slaktade han brännoffersdjuret. Och Arons söner räckte honom blodet, och han hällde det på altaret rundt omkring. 13. Och de räckte honom brännoffersdjuret, deladt i sina stycken, och dess hufvud, och han förbrände detta på altaret. 14. Och han tvådde inälfvorna och fötterna och förbrände dem ofvanpå brännoffret, på altaret. 15. Därefter förde han fram folkets offer. Han tog folkets syndoffersbock och slaktade honom och offrade honom till syndoffer på samma sätt som det förra syndoffersdjuret. 16. Och han förde fram brännoffersdjuret och offrade det på föreskrifvet sätt. 17. Och han bar fram spisoffret och tog en handfull däraf och förbrände detta på altaret, förutom morgonens brännoffer. 18. Sedan slaktade han tjuren och wäduren, som voro folkets tackoffer. Och Arons söner räckte honom blodet, och han hällde det på altaret rundt omkring. 19. Och fettstyckena af tjuren samt af wäduren svansen och hvad som omsluter inälfvorna, så ock njurarna och lefverfettet, 20. dessa fettstycken lade de på bringorna; och han förbrände fettstyckena på altaret. 21. Men bringorna och det högra lårstycket viftade Aron till ett viftoffer inför Herrens ansikte, såsom Mose hade bjudit.

22. Och Aaron hof sina hand up til folket, och wälsignade dem; och gick neder, sedan han syndoffret, bränneoffret och tackoffret gjort hade.
23. Och Mose och Aaron gingo in uti wittnesbördsens tabernakel. Och då de gingo åter ut igen, wälsignade de folket. Då lät HERRans härlighet se sig allo folkena.
24. Ty eld kom ut ifrå HERRanom, och förstörde bränneoffret, och det feta på altaret. Då allt folket såg detta, fröjdade det sig, och föllo på deras anlete.
22. Och Aron lyfte upp sina händer öfver folket och wälsignade det. Därefter steg han ned, sedan han hade offrat syndoffret, brännoffret och tackoffret.
23. Och Mose och Aron gingo in i uppenbarelsetältet; sedan gingo de åter ut och wälsignade folket. Då visade sig Herrens härlighet för allt folket.
24. Och eld gick ut från Herren och förtärde brännoffret och fettstyckena på altaret. Och allt folket såg detta; och de jublade och föllo ned på sina ansikten.

10. Capitlet.

Nadabs, Abihu död. Folkets klagan. Win förbjudes. Prestens del.

Och Aarons söner, Nadab och Abihu, togo hwar sitt rökelsekar, och lade eld deruti, och lade rökwerk deruppå, och bårø främmande eld fram för HERran, det han dem icke budit hade.

2. Då kom en eld ut ifrå HERranom, och förtärde dem, så at de blefwo döde för HERranom.

3. Då sade Mose til Aaron: Detta är det HERren sagt hafwer: Jag skall warda helgader på dem som nalkas mig, och för allo folke skall jag härlig hållen warda. Och Aaron tigde stilla.

4. Men Mose kallade til sig Misael och Elzaphan Usiels söner, Aarons faderbroders, och sade til dem: Går fram, och bærer edra bröder här ut af helgedomenom, ut för lägret.

5. Och de gingo fram, och bårø dem med deras linne kjortlar ut för lägret; såsom Mose sagt hade.

6. Då sade Mose til Aaron, och hans söner, Eleazar och Ithamar: I skolen icke blotta edor hufwud, icke heller rifwa edor kläder, at I icke dön, och wrede kommer öfwer hela menighetena: Låter edra bröder af hela Israels hus gråta öfwer denna branden, som HERren gjort hafwer.

7. Men I skolen intet gå ut igenom dörena af wittnesbördsens tabernakel; annars kunden I dö: Ty HERrans smörjoolja är på eder. Och de gjorde såsom Mose sade.

8. Men HERren talade med Aaron, och sade:

9. Du och dine söner med dig skola icke dricka win eller starka drycker, när I gån in uti wittnesbördsens tabernakel, at i icke skolen dö. Det ware en ewig

10 KAPITLET

Arons söners synd och straff. Förbud för prästerna att dricka vin. Prästernas andel af offren.

Men Aarons söner Nadab och Abihu togo hwar sitt fyrfat och lade eld i dem och strödde rökelse därpå och buro fram inför Herrens ansikte främmande eld, annan än den han hade bjudit dem.

2. Då gick eld ut från Herren och förtärde dem, så att de föllo döda ned inför Herrens ansikte.

3. Och Mose sade till Aron: »Detta är hvad Herren har talat och sagt: På dem som stå mig nära vill jag bevisa mig helig, och inför allt folket vill jag bevisa mig härlig.» Och Aron teg stilla.

4. Och Mose kallade till sig Misael och Elsafan, Aarons farbroder Ussiels söner, och sade till dem: »Träden fram och bären edra fränder bort ifrån helgedomen och fören dem utanför lägret.»

5. Då trädde de fram och buro bort dem i deras lifklädnader, utanför lägret, såsom Mose hade sagt.

6. Och Mose sade till Aron och till hans söner Eleazar och Itamar: »I skolen icke hafva edert hår oordnad, ej heller rifva sönder edra kläderr, att I icke mån dö och draga förtörnelse öfver hela menigheten. Men edra bröder, hela Israels hus, må gråta öfver denna brand, som Herren har upptändt.

7. Och I skolen icke gå bort ifrån uppenbarelsetältets ingång, på det att I icke mån dö, ty Herrens smörjelseolja är på eder.» Och de gjorde såsom Mose hade sagt.

8. Och Herren talade till Aron och sade:

9. »Hvarken du själf eller dina söner må dricka vin eller starka drycker, när I skolen gå in i uppenbarelsetältet, på det att I icke mån dö. Det skall vara en

rätt allom edrom efterkommandom:	evärdlig stadga för eder från släkte till släkte.
10. At I mågen åtskilja hwad heligt och oheligt, hwad rent och orent är:	10. I skolen skilja mellan heligt och oheligt, mellan orent och rent;
11. Och at I mågen lära Israels barn alla rättter, som HERren til eder genom Mose sagt hafwer.	11. och I skolen lära Israels barn alla de stadgar, som Herren har kungjort dem genom Mose.»
12. Och Mose talade med Aaron, och med hans återlefda söner, Eleazar och Ithamar: Tager det öfwerblifwit är af spisoffret af HERrans offer, och äter det osyradt wid altaret; ty det är det aldrahelgasta.	12. Och Mose sade till Aron och till Eleazar och Itamar, hans kvarlevande söner: »Tagen det spisoffer, som blifvit öfver af Herrens eldsoffer, och äten det osyradt vid sidan af altaret, ty det är högheligt.
13. Och I skolen ätat på et heligt rum, ty det är din rätt, och dina söners rätt af HERrans offer; ty så är mig budit.	13. I skolen äta det på en helig plats; ty det är din och dina söners stadgade rätt af Herrens eldsoffer, så är mig bjudet.
14. Weftebröstat och häfwebogen skalt du och dine söner, och dina döttrar med dig, äta på rent rum; ty denne rätten är dig och dina söner gifwen til Israels barns tackoffer.	14. Och viftoffersbringan och offergårdslåret skola ätas af dig och af dina söner och dina döttrar jämte dig på en ren plats, ty de äro dig gifna såsom din och dina söners stadgade rätt af Israels barns tackoffer.
15. Ty häfwebogen och weftebröstat, med deß fetas offer, skola inbäras, at de skola warda weftade til weftoffer för HERranom. Derföre är det ditt och dina barns til en ewig rätt; såsom HERren budit hafwer.	15. Jämte eldsoffren --- fettstyckena --- skola offergårdslåret och viftoffersbringan bäras fram för att viftas såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte; och de skola såsom en evärdlig rätt tillhöra dig och dina söner jämte dig, såsom Herren har bjudit.»
16. Och Mose sökte efter syndoffrens bock; och fann honom vara upbrändan. Och han wardt wred öfwer Eleazar och Ithamar Aarons söner, de ännu igenlefde woro; och sade:	16. Och Mose frågade efter syndoffersbocken, men den befanns vara uppbränd. Då förtörnades han på Eleazar och Itamar, Arons kvarlevande söner, och sade:
17. Hwi hafwen I icke ätit syndoffret på heligt rum, efter det är det aldrahelgasta, och han hafwer gifwit eder det, på det I skolen bära menighetenes misgärningar, och försona dem för HERranom?	17. »Hvarför hafwen i icke ätit syndoffret på den heliga platsen? Det är ju högheligt. Och han har gifvit eder det, på det att I mån borttaga menighetens missgärning och bringa försoning för dem inför Herrens ansikte.
18. Si, hans blod är icke kommen in	18. Se, dess blod har icke blifvit

uti det helga: I skullen hafwa
ätit det in i det helga, såsom
mig budit är.

19. Men Aaron sade til Mose: Si, i
dag hafwa de offrat deras
syndoffer, och deras bränneoffer
för HERranom, och mig är så
gångit som du ser. Skulle jag i
dag äta af syndoffer, och wara
wid godt mod för HERranom?

20. Då Mose det hörde, war han til
frids.

inburet i helgedomens inre;
därför skullen I på heligt
område hafva ätit upp köttet,
såsom jag bjudit.»

19. Men Aron sade till Mose: »Se, de
hafva i dag offrat sitt
syndoffer och sitt brännoffer
inför Herrens ansikte, och mig
har vederfarits hvad du vet. Om
jag nu i dag åte syndofferskött,
skulle detta vara Herren
välbehagligt?»

20. När Mose hörde detta, var han
tillfreds.

11. Capitlet.

Ren och oren djur.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade til dem:

2. Taler med Israels barn, och säger: Dessa äro de djur, som I äta skolen, ibland all djur på jordene.
3. Allt det som ibland djuren tvåklöfwadt är, och idislar, det skolen i äta.
4. Men det som idislar, och är klöfwadt, dock icke tvåklöfwadt, såsom camelen, det är eder orent, och I skolen icke ätat:
5. Cuniler idisla wäl; men de äro icke tvåklöfwade: Derföre äro de orene.
6. Haren idislar ock; men han är icke tvåklöfwad: Derföre är han eder oren.
7. Och swinet är wäl tvåklöfwadt; men det idislar icke: Derföre är det eder orent.
8. Af deßas kött skolen I icke äta, och icke komma wid deras as; ty de äro eder oren.
9. Detta skolen I äta ibland det som i watnena är: Allt det som spol och fjäll hafwer i floder, i hafwena, och i bäckom; det skolen I äta.
10. Men allt det som icke hafwer spol och fjäll i hafwena, och i bäckom, ibland allt det som röres i watnen, och allt det som lefwer i watne, det skall wara eder en wederstyggelse.
11. At I icke äten af deß kött: Och skyr wid deras as;

11 KAPITLET.

Rena och orena djur.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade till dem:

2. Talen till Israels barn och sägen: Dessa äro de djur, som I fån äta bland alla fyrfotadjur på jorden:
3. alla de fyrfotadjur, som hafva klöfvar och hafva dem helklufna och som idissla, dem fån I äta.
4. Men dessa skolen I icke äta af de idisslande djuren och af dem som hafva klöfvar: kamelen, ty han idisslar wäl, men har icke klöfvar, han skall gälla för eder såsom oren;
5. klipdassen, ty han idisslar wäl, men har icke klöfvar, han skall gälla för eder såsom oren;
6. haren, ty han idisslar wäl, men har icke klöfvar, han skall gälla för eder såsom oren;
7. swinet, ty det har wäl klöfvar och har dem helklufna, men det idisslar icke, det skall gälla för eder såsom orent.
8. Af dessa djurs kött skolen I icke äta, ej heller skolen I komma wid deras döda kroppar; de skola gälla för eder såsom orena.
9. Detta är hvad I fån äta af allt det som lefwer i vattnet: allt det i vattnet, vare sig i sjöar eller i strömmar, som har fenor och fjäll, det fån I äta.
10. Men allt det i sjöar och strömmar, som icke har fenor och fjäll, bland allt det som rör sig i vattnet, bland alla lefvande varelser i vattnet, det skall vara en styggelse för eder.
11. Ja, de skola vara en styggelse för eder; af deras kött skolen I icke äta, och deras döda kroppar skolen I räkna såsom en styggelse.

12. Ty allt det som icke hafwer spol och fjäll i watnena, der skolen I sky weder.	12. Allt det i vattnet, som icke har fenor och fjäll, skall vara en styggelse för eder.
13. Och detta skolen I sky weder ibland foglarna, at I icke äten dem: Örnen, höken, falcken:	13. Och bland fåglarna skolen I räkna dessa som en styggelse, de skola icke ätas, de äro en styggelse: örnen, lammgamen, hafsörnen,
14. Gamen, gladona, och det af deras art är:	14. gladan, falcken med dess arter,
15. Och alle korpar med deras art:	15. alla slags korpar efter deras arter,
16. Strußfoglen, uglona, göken, sparfhöken med sin art:	16. strutsen, tahemasfågeln, fiskmåsen, höken med dess arter,
17. Stenuglona, swanen, ufwen:	17. ugglan, dykfågeln, uven,
18. Flädermusena, rördrommen:	18. tinsemetfågeln, pelikanen, asgamen,
19. Storken, hägren, skrikona med sin art: Widhöfden och swalona.	19. hägern, regnpiparen med dess arter, härfågeln och flädermusen.
20. Och allt det sig rörer ibland foglarna, och går på fyra fötter, det skall wara eder en wederstyggelse.	20. Alla de flygande smådjur, som gå på fyra fötter, skola vara en styggelse för eder.
21. Dock detta skolen I äta af foglom, der sig rörer och går på fyra fötter, hwilkas knä stå tillbaka, der det med hoppar på jordene.	21. Af alla flygande smådjur, som gå på fyra fötter, fån I allenast äta dem som ofvanför sina fötter hafva två ben att hoppa med på jorden.
22. Der af må I äta, såsom är Arbe med sin art, och Saleam med sin art, och Hargol med sin art, och Hagab med sin art.	22. Dessa fån I äta af dem: arbe med dess arter, soleam med dess arter, hargol med dess arter och hagab med dess arter.
23. Allt det eljest hafwer fyra fötter ibland foglarna, det skall wara eder en wederstyggelse.	23. Men alla andra flygande smådjur, som hafva fyra fötter, skola vara en styggelse för eder.
24. Och I skolen räkna dem oren. Den som kommer wid deras as, han skall wara oren allt intill aftonen.	24. Genom dessa djur ådragen I eder orenhet. Hvar och en som kommer vid deras döda kroppar skall vara oren ända till aftonen.
25. Och den som någors deras as bär, han skall två sin kläder, och skall blifwa oren allt intill aftonen.	25. Och hvar och en som burit bort någon sådan död kropp skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen.
26. Derföre, allt det djur som klöfwadt är, och icke	26. Alla de fyrfotadjuer, som hafva klöfvar, men icke helklufna, och

twåklöfwadt, och idislar icke, det skall wara eder orent: Den som kommer derwid, han blifwer oren.

27. Och allt det som går på händer ibland djuren, som gå på fyra fötter, det skall wara eder orent: Den som kommer wid deras as, han skall wara oren allt intil aftonen.
28. Och den som deras as bär, han skall två sin kläder, och wara oren allt intil aftonen; ty allt sådant är eder orent.
29. Deße skola ock wara eder oren ibland de djur som krypa på jordene: Lekatten, musen, paddan, hwart efter sitt slag:
30. Igelkotten, molken, ödlan, stellion, mullwaden:
31. De äro eder oren ibland allt det som kryper; den som kommer wid deras as, han skall wara oren intil aftonen.
32. Och allt det som et sådant dödt as på faller, det warder orent; ware sig allahanda tråkäril, eller kläder, eller skinn, eller säck, och all sådana redskap, der man något med gör, skall man låta i watn, och det blifwer orent intil aftonen; så warder det rent.
33. Allahanda lerkäril, om et sådant as deruti faller, warder allt orent, som deruti är, och skall sönderslås.
34. All mat som man äter, om det watnet kommer deruti, den är oren: Och all dryck, som man dricker af allahanda sådana kärile, är oren.
35. Och allt det som et sådant as på faller, det blifwer orent, ware sig ugn eller ketslar, det skall

som icke idissla, skola gälla för eder såsom orena. Hvar och en som kommer vid dem blifwer oren.

27. Och alla slags fyrfotade djur, som gå på tassar, skola gälla för eder såsom orena. Hvar och en som kommer vid deras döda kroppar skall vara oren ända till aftonen.
28. Och den som har burit bort en sådan död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen; de skola gälla för eder såsom orena.
29. Och bland de smådjur, som röra sig på jorden, skola dessa gälla för eder såsom orena: vesslan, jordråttan, ödlan med dess arter,
30. anakan, koadjuret, letan, hometdjuret och kameleonten.
31. Dessa äro de som skola gälla för eder såsom orena bland alla smådjur. Hvar och en som kommer vid dem, sedan de äro döda, skall vara oren ända till aftonen.
32. Och allt hvarpå något sådant djur faller, sedan det är dödt, blifwer orent, vare sig det är något slags tråkäril eller det är kläder eller något af skinn eller en säck, eller hvilken annan sak det vara må, som användes till något behof. Man skall lägga det i vatten, och det skall vara orent ända till aftonen; så blifwer det rent.
33. Och om något sådant faller i något slags lerkäril, så blifwer allt som är i detta orent, och kärlet skolen i slå sönder.
34. Allt slags mat däri, allt som man äter tillredt med vatten, det blifwer orent; och allt slags dryck i något slags käril, allt som man dricker, det blifwer orent därpå.
35. Och allt hvarpå någon sådan död kropp faller blifwer orent. Är det en ugn eller en härd, skall

man slå sönder; ty det är orent, och skall wara eder orent.

den förstöras, ty den blifver oren. Och den skall gälla för eder såsom oren.

36. Dock brunnar, källor och dammar äro rene: Den som kommer wid deras as, han är oren:

36. Men en källa eller en brunn, en plats dit vattnet samlar sig, skall förblifva ren; men kommer någon vid själfva den döda kroppen, blifver han oren.

37. Och om et sådant as fölle på säd, som man sått hafwer, så är hon dock ren.

37. Och om en sådan död kropp faller på något slags utsädeskorn, något man sår, då förblifver detta rent.

38. Men gjuter man watn på sådena, och sedan fölle sådant as deruppå, så worde hon eder oren.

38. Men om vatten har kommit på såden och någon sådan död kropp sedan faller därpå, så skall den gälla för eder såsom oren.

39. Om et djur dör, det I äta mågen: Den som kommer wid det aset, den är oren intil aftonen.

39. Och om något fyrfotad djur, som får ätas af eder, dör, så skall den som kommer vid dess döda kropp vara oren ända till aftonen.

40. Den som äter af sådant as, han skall två sin kläder, och skall blifwa oren intil aftonen: Så ock den som bär et sådant as, han skall två sin kläder, och blifwa oren intill aftonen.

40. Och den som äter kött af en sådan död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen. Och den som har burit bort någon sådan död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen.

41. Det som kräker på jordene skall wara eder en wederstygelse, och man skall icke ätat.

41. Och alla slags smådjur, som röra sig på jorden, äro en styggelse; de skola icke ätas.

42. Och allt det som går på bukenom, och allt det som går på fyra eller flera fötter, af allo thy som kräker på jordene, det skolen I icke äta; ty det skall wara eder en wederstygelse.

42. Hvarken af det som går på buken eller af det som går på fyra eller flera fötter bland alla de smådjur, som röra sig på jorden, skolen I äta något, ty de äro en styggelse.

43. Görer edra själar icke till styggelse, och besmitter eder icke deruppå, så at I blifwen orene.

43. Gören eder icke själfva till en styggelse genom något sådant djur, och ådragen eder icke orenhet genom sådana, så att I blifven orenade genom dem.

44. Ty jag är HERren edar Gud: Derföre skolen I helga eder, at I blifwen helige; ty jag är helig: Och I skolen icke orena edra själar på något kråkande djur, som på jordene kräker.

44. Ty jag är Herren, eder Gud; och I skolen hålla eder heliga och vara heliga, ty jag är helig. Och I skolen icke ådraga eder orenhet genom något af de smådjur, som röra sig på jorden.

45. Ty jag är HERren, som hafwer fört eder utur Egypti land, at jag skall wara edar Gud: Derföre

45. Ty jag är Herren, som har fört eder upp ur Egyptens land, på det att jag skall vara eder

skolen I wara helige, ty jag är helig.

Gud. Så skolen I nu wara heliga, ty jag är helig.

46. Detta är lagen öfwer djur och foglar, och allahanda kråkande djur i watnena, och allahanda djur som kräka på jordene:

46. Detta är lagen om fyrfotadjuren och om fåglarna och om alla slags lefvande varelser som röra sig i vattnet och om alla slags smådjur på jorden,

47. At I skolen weta åtskilnad på, hwad orent och rent är, och hwad djur man äta, och hwad man icke äta skall.

47. på det att I mån kunna skilja mellan orent och rent, mellan de djur, som få ätas, och de djur, som icke få ätas.

12. Capitlet.

Barnaföderskors renselse.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg: När en qwinna undfår säd, och föder piltabarn, då skall hon vara oren i sju dagar, så länge hon lider sina krankhet.
3. Och på åtttonde dagen skall man omskåra hans förhuds kött.
4. Och hon skall hema blifwa tre och trettio dagar uti hennes renselseblod. Intet heligt skall hon komma wid, och til helgedomen skall hon icke komma, til deß hennes rensesedagar äro ute.
5. Föder hon pigobarn, så skall hon vara oren i två weckor, så länge hon lider sina krankhet, och skall sex och sextio dagar hema blifwa i hennes renselseblod.
6. Och när hennes rensesedagar äro ute, efter son eller dotter, skall hon bära fram et årsgammalt lamb til bränneoffer, och en ung dufwo, eller turturdufwo, til syndoffer Prestenom, för dörena af wittnesbördsens tabernakel.
7. Der skall han offrat för HERranom, och försona henne, så warder hon ren af sinom blodgång. Detta är lagen för den som föder piltabarn eller pigobarn.
8. Om hennes hand icke förmå et får, så tage två turturdufwor, eller två unga dufwor, den ena til bränneoffer, den andra til syndoffer: Så skall Presten försona henne, at hon skall warda ren.

12 KAPITLET.

Barnaföderskors rening.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg: När en kvinna föder barn och det är ett gossebarn som hon födt, så skall hon vara oren i sju dagar; lika många dagar som vid sin månadsrening skall hon vara oren.
3. Och på åtttonde dagen skall barnets förhud omskåras.
4. Och sedan skall hon stanna hemma trettiotre dagar, under sitt reningsflöde. Hon skall icke komma vid något heligt och får icke heller komma till helgedomen, förrän hennes reningsdagar äro ute.
5. Men om det är ett flickebarn som hon födt, så skall hon vara oren i två veckor, på samma sätt som vid sin månadsrening; och sedan skall hon stanna hemma i sextiosex dagar, under sitt reningsflöde.
6. Och när hennes reningsdagar äro ute, vare sig efter son eller efter dotter, skall hon föra fram ett årsgammalt lamm såsom brännoffer och en ung dufwa eller en turturdufwa såsom syndoffer, till uppenbarelsetältets ingång, till prästen.
7. Och han skall offra detta inför Herrens ansikte och bringa försoning för henne, så blifwer hon ren från sitt blodflöde. Detta är lagen om en barnaföderska, när hon födt ett gossebarn, och när hon födt ett flickebarn.
8. Och om hon icke förmår anskaffa ett får, så skall hon taga två turturdufvor eller två unga dufvor, en till brännoffer och en till syndoffer. Och prästen skall bringa försoning för henne, så blifwer hon ren.

13. Capitlet.

Spitelskans art, tekn.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Om ene mennisko något kommer på hennes köttts hud, eller warder skabbot, eller etterhwitt, såsom der wille spitelska komma på hans köttts hud, skall man hafwa honom til Presten Aaron, eller til en af hans söner ibland Presterna.

3. Och när Presten ser sårnaden på kötttsens hud, at håren äro förwandlade til hwitnad, och rummet är så påseende, som det djupare är, än den andra huden af hans kött, så är det förwißo spitelska: Ty skall Presten bese honom, och döma honom oren.

4. Om något etterhwitt är på hans köttts hud, och är dock icke rummet så påseende, at det djupare är än den andra huden på köttet, och håren äro icke förwandlade til hwitnad, så skall Presten lycka honom inne i sju dagar:

5. Och på sjunde dagen bese honom, om sårnaden synes för hans ögon såsom tilförene, och hafwer intet vidare ätit sig ut på hudene, så skall Presten åter sluta honom inne i sju dagar.

6. Och när han bese honom annan gången, på sjunde dagen, och finner då, at sårnaden är förswunnen, och hafwer intet vidare ätit sig på hudene, så skall han döma honom renan; ty det är en skabb: Och han skall två sin kläder, och så är han ren.

7. Om nu skabben vidare äter sig på hudene, sedan han af Presten om besedd och ren sagd wardt; och warder nu annan tid besedd af Presten om:

8. Ser då Presten, at skabben hafwer

13 KAPITLET.

Spetälska på människor och kläder.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

2. När någon på sin kropps hud får en upphöjning eller ett utslag eller en ljus fläck och därpå uppstår ett spetälskeartadt ondt på hans kropps hud, så skall han föras till prästen Aron eller till en af hans söner, prästerna.

3. Om då prästen, när han bese det angripna stället på hans kropps hud, finner, att håret på det angripna stället har hwitnat, och att det angripna stället visar sig djupare än den öfriga huden på kroppen, så är han angripen af spetälska; och sedan prästen har besett honom, skall han förklara honom oren.

4. Och om det är en hvit fläck som synes på hans kropps hud, men den icke visar sig djupare än den öfriga huden och håret därpå icke har hwitnat, så skall prästen hålla den angripne innestängd i sju dagar.

5. Om då prästen när han på sjunde dagen bese honom, finner, att det angripna stället visar sig oförändradt, och att det onda icke har utbredt sig på huden, så skall prästen för andra gången hålla honom innestängd i sju dagar.

6. Om då prästen, när han på sjunde dagen bese honom för andra gången finner, att det angripna stället bleknat, och att det onda icke har utbredt sig på huden, så skall prästen förklara honom ren, ty då är det ett vanligt utslag, och sedan han tvätt sina kläder, är han ren.

7. Men om utslaget utbreder sig på huden, sedan han låtit bese sig af prästen för att förklaras ren, och han nu för andra gången låter bese sig af prästen

8. och prästen då, när han bese

widare ätit sig i hudena, skall han döma honom oren: Ty det är wißerliga spitelska.

honom, finner, att utslaget har bredt sig på huden, så skall prästen förklara honom oren, ty då är det spetälska.

9. Om någon spitelsko sårnad warder på ene mennisko, den skall man hafwa til Presten:
 10. När han ser och finner, at en hwitnad är kommen på hudena, och håren äro hwit wordne, och rätt kött är i sårena;
 11. Så är det wißerliga en gammal spitelska på hans kötts hud; derföre skall Presten döma honom oren, och icke sluta honom inne; ty han är allaredo oren.
 12. Om spitelskan förwidgas på hudene, och går utöfwer hela hudena, ifrå hufwudet ned til fötterna, allt det Prestenom för ögonen wara kan;
 13. När nu Presten beser det, och finner at spitelskan är gången öfwer hela köttet, då skall han döma honom ren, efter det allt på honom förwandladt är til hwitnad; ty han är ren.
 14. Men är der rätt kött den dagen då han besedd warder, så är han oren.
 15. Och när Presten ser det rå köttet, skall han döma honom oren; ty han är oren, och är wißerliga spitelsk.
 16. Om det rå köttet förwänder sig igen, och förwandlas til hwitnad, så skall han komma til Presten.
 17. Och när Presten ser och finner, at den sårnaden är förwandlad til hwitnad, skall han döma honom renan; ty han är ren.
 18. Om någrom kommer på hans kötts hud en böld, och läkes åter igen:
 19. Och derefter på samma rummet upkommer något hwitt, eller rödligit etterhwitt warder,
9. När någon blifver angripen af spetälska, skall han föras till prästen.
 10. Om då prästen, när han beser honom, finner en hwit upphöjning på huden och ser, att håret där hwitnat, och att svallkött bildar sig i upphöjningen,
 11. så är det gammal spetälska på hans kropps hud, och prästen skall förklara honom oren; han skall då icke stänga honom inne, ty han är oren.
 12. Men om spetälskan så brutit ut på huden, att på den angripne hela huden, från hufvud till fötter, öfverallt där prästen ser, är betäckt af spetälska
 13. och prästen alltså, när han beser honom, finner, att spetälska betäcker hela hans kropp, så skall han förklara den angripne ren. Hela hans kropp har blifwit hwit; han är ren.
 14. Men så snart svallkött visar sig på honom, är han oren.
 15. När prästen ser svallköttet, skall han förklara honom oren; svallköttet är orent, det är spetälska.
 16. Men om svallköttet förändrar sig och stället blifver hwitt, så skall han komma till prästen.
 17. Om då prästen, när han beser honom, finner, att det angripna stället har blifwit hwitt, så skall prästen förklara den angripne ren; han är då ren.
 18. När någon på sin kropps hud har haft en bulnad, som blifwit läkt,
 19. men sedan på det ställe, där bulnaden varit, en hwit upphöjning eller en rödhwit

- skall han warda besedd af Prestenom.
20. När Presten ser, at det rummet är lägre än den andra huden, och håret är förwandladt til hwitnad, så skall han döma honom oren; ty det är wißerliga wordet en spitelsko sårnad af den böldene.
21. Men ser Presten och finner, at håren icke äro hwit, och är icke lägre än den andra huden, och är förswunnet, så skall han sluta honom inne i sju dagar.
22. Åter det sig vidare i hudena, så skall han döma honom oren; ty det är wißerliga en spitelsko sårnad.
23. Men blifwer den etterhwitnaden så ståndandes, och åter sig icke vidare, så är det ärret efter böldene; och Presten skall döma honom ren.
24. Om någons mans kött warder sårt på hudene af eldsbränning, och brännesårnaden är rödlig eller hwit:
25. Och Presten beser honom, och finner håret förwandladt til hwitnad, der bränningen war, och är lägre til anseende än den andra huden; så är wißerliga spitelska worden af den bränningene: Derföre skall Presten döma honom oren; ty det är en spitelsko sårnad.
26. Men ser Presten och finner, at håret på bränningene icke är förwandladt til hwitnad, och icke lägre än den andra huden, och är dertil förswunnet; skall han sluta honom inne i sju dagar.
27. Och på sjunde dagen skall han bese honom: Hafwer det vidare ätit sig ut på hudene, så skall han döma honom oren: Ty det är spitelska.
- fläck visar sig, så skall han låta bese sig af prästen.
20. Om då prästen, när han beser honom, finner, att stället visar sig lägre än den öfriga huden, och att håret därpå hwitnat, så skall prästen förklara honom oren; ty då är han angripen af spetälska, som har brutit ut där bulnaden var.
21. Men om prästen, när han beser stället, finner, att hvitt hår saknas där, och att stället icke är lägre än den öfriga huden, och att det är blekt, så skall prästen hålla honom innestängd i sju dagar.
22. Om då det onda utbreder sig på huden, så skall prästen förklara honom oren, ty då är han angripen.
23. Men om den ljusa fläcken blifwer oförändrad där den är och icke utbreder sig, så är det ett märke efter bulnaden, och prästen skall förklara honom ren.
24. Men om någon på sin kropps hud får ett brännsår, och om af ärrbildningen i brännsåret sedan blifwer en rödhvit eller hwit fläck
25. och prästen, när han beser stället, finner, att håret på fläcken har hwitnat, och att den visar sig djupare än den öfriga huden, så är mannen angripen af spetälska, som har brutit ut där brännsåret var; och prästen skall förklara honom oren, ty då är han angripen af spetälska.
26. Men om prästen, när han beser stället, finner, att hvitt hår saknas på den ljusa fläcken, och att stället icke är lägre än den öfriga huden, och att det är blekt, så skall prästen hålla honom innestängd i sju dagar.
27. Om då prästen, när han på sjunde dagen beser honom, finner, att det onda utbredt sig på huden, så skall prästen förklara honom oren, ty då är han angripen af

spetälska.

28. Men är det blifwit ståndande på bränningene, och icke hafwer vidare ätit sig ut på hudene, och är dertil förswunnet, så är det et sår efter bränningene, och Presten skall döma honom ren; ty det är et ärr efter bränningen.
29. Om en man eller qwinna warder skabbot på hufwudet eller på skägget:
30. Och Presten beser sårnaden, och finner at det är lägre til anseende än den andra huden, och håret der sammastäds warder gulaktigt och tunt, så skall han döma honom oren; ty det är en spitelisko skabb på hufwudet eller skäggena.
31. Men ser Presten, at skabben icke är lägre til anseende än den andra huden, och håret icke är blackt; skall han sluta honom inne i sju dagar.
32. Och när han på sjunde dagen ser och finner, at skabben icke hafwer ätit sig vidare, och intet gult hår på färde är, och skabben är icke lägre til anseende än den andra huden;
33. Skall han raka sig, dock at han icke rakar skabben; och Presten skall åter sluta honom inne i sju dagar.
34. Och när han på sjunde dagen beser honom, och finner at skabben hafwer icke vidare ätit sig i hudene, och är icke lägre til anseende än den andra huden, så skall Presten säga honom ren, och han skall två sin kläder; ty han är ren.
35. Om skabben åter sig vidare i hudena, sedan han ren sagd war:
28. Men om den ljusa fläcken blifver oförändrad där den är och icke utbreder sig på huden och förblifver blek, så är det en upphöjning efter brännsåret, och prästen skall förklara honom ren, ty det är ett märke efter brännsåret.
29. När på en man eller en kvinna något ställe på hufvudet eller på hakan blifver angripet
30. och prästen, då han beser det angripna stället, finner, att det visar sig djupare än den öfriga huden, och att gulaktigt, tunt hår finnes där, så skall prästen förklara den angripne oren, ty då är det spetälskeskorf, hufvud- eller hakspetälska.
31. Men om prästen, när han beser det angripna stället med skorfven, finner, att om det än icke visar sig djupare än den öfriga huden, svart hår likväl saknas där, så skall prästen hålla den af skorfven angripne innestängd i sju dagar.
32. Om då prästen, när han på sjunde dagen beser det angripna stället, finner, att skorfven icke har utbredt sig, och att där icke finnes något gulaktigt hår, och att skorfven icke visar sig djupare än den öfriga huden,
33. så skall den sjuke raka sig, utan att dock raka det skorfviga stället, och prästen skall för andra gången hålla den skorfvsjuka innestängd i sju dagar.
34. Om då prästen, när han på sjunde dagen beser den skorfvsjuka, finner, att skorfven icke har utbredt sig på huden, och att den icke visar sig djupare än den öfriga huden, så skall prästen förklara honom ren, och sedan han tvätt sina kläder, är han ren.
35. Men om skorfven utbreder sig på huden, sedan han blifvit

förklarad ren,

36. Och Presten ser och finner, at skabben hafwer ätit sig vidare på hudene, så skall han icke mer fråga efter, om håren äro gulaktig; ty han är oren.
37. Är det ock för ögonen, at skabben hafwer ståndit stilla, och der äro black hår upgångne, så är skabben läkt, och han är ren: Ty skall Presten säga honom renan.
38. Om enom manne eller qwinno något etterhwitt kommer på hans kötts hud:
39. Och Presten ser, at det etterhwita något förswinner, så är det en whit skabb, upkommen på hudena; och han är ren.
40. Om enom manne hufwudhåret affaller, så at han warder skullot, han är ren.
41. Faller det honom framman af hufwudet, så är det en framskallot; och han är ren.
42. Men warder der någor whit eller rödlig sårnad uppå det skallota eller framskallota, så är det spiteliska upgången på samma skallota eller framskallota.
43. Derföre skall Presten bese honom, och när han finner den hwita eller rödliga sårnaden uplupen på hans skallota eller framskallota, at det synes såsom eljest spiteliska på hudene;
44. Så är han spitelisk och oren: Och Presten skall säga honom oren för sådana sårnads skull på hans hufwud.
45. Den som spitelisk är, hans kläder skola wara rifwin, och hufwudet blott; munne skylter, och skall allstinges oren kallas.
36. och prästen, när han beser honom, finner, att skorfven har utbredt sig på huden, så behöfver prästen icke fråga efter, om där finnes något gulaktigt hår, ty han är oren.
37. Men om skorfven visar sig oförändrad och svart hår har vuxit upp på stället, då är skorfven läkt och han är ren, och prästen skall förklara honom ren.
38. När någon, man eller kvinna, på sin kropps hud får fläckar, hvita fläckar,
39. och prästen, när han beser den angripne, finner, att fläckarna på hans kropps hud äro blekhvita, så är det ett ofarligt utslag, som har kommit fram på huden; han är ren.
40. När på en mans hufvud håret utan vidare faller af, så är det vanlig bakskallighet; han är ren.
41. Och om håret utan vidare faller af på främre delen af hufvudet, så är det vanlig framskallighet; han är ren.
42. Men när på det skalliga stället, baktill eller framtill, en rödhvit fläck uppstår, så är det spetälska som har brutit ut på det skalliga stället, baktill eller framtill.
43. Om alltså prästen, när han beser honom, finner, att den upphöjda fläcken på det skalliga stället, baktill eller framtill, är rödhvit, och att den visar sig lik spetälska på den öfriga kroppens hud,
44. så är mannen spetälsk, han är oren; prästen skall strax förklara honom oren, ty han är angripen på sitt hufvud.
45. Den som är angripen af spetälska skall gå med sönderrifna kläder, han skall hafva sitt hår oordnad och skyla sitt skägg,

och han skall ropa: »Oren, oren!»

46. Och så länge den sårnaden på honom är, skall han wara oren; bo allena, och hans boning skall wara utan lägret.
47. Om på et kläde kommer en spitelско sårnad, ware sig ullet eller linnet;
48. På warp eller wäft, ehwad det är, linnet eller ullet, eller på ett skinn, eller på allt det af skinn gjordt är;
49. Och när den sårnaden warder blek eller rödlig, på kläde eller på skinne, eller på warpe eller wäfte, eller på något ting, som af skinn gjordt är, det är wißt en spitelско sårnad.
50. Derföre skall Presten bese det, och när han ser sårnaden, skall han sluta det inne i sju dagar.
51. Och om han på sjunde dagen ser, at sårnaden hafwer vidare ätit sig, på klädet, på warpenom eller wäfteana, på skinne, eller hwad af skinne gjordt är; så är det en inbiten spitelско sårnad, och det är orent.
52. Och klädet skall brännas up, eller warpen, eller wäftet, ehwad det är ullet eller linnet, eller allahanda skinnwerk, der sådana sårnad uppå är: Ty det är en spitelско sårnad, och skall brännas up i elde.
53. Om Presten ser, at sårnaden icke hafwer vidare ätit sig på klädet eller på warpenom, eller wäfteana, eller allahanda skinnwerk;
46. Så länge han är angripen af spetälska, skall han vara oren; oren är han. Han skall bo afskild; utanför lägret skall han hafva sin bostad.
47. När en klädnad blifver angripen af spetälska, vare sig klädnaden är af ylle eller linne,
48. eller när så sker med något väfdt eller virkadt tyg, vare sig af linne eller af ylle, eller med skinn eller med något, hvad det vara må, som är förfärdigadt af skinn
49. och det angripna stället visar sig grönaktigt eller rödaktigt, på klädnaden eller skinnet eller på det väfda eller virkade tyget eller på det af skinn gjorda föremålet, hvad det vara må, så är stället angripet af spetälska och skall visas för prästen.
50. Och när prästen har besett det angripna stället, skall han hafva den angripna saken inläst i sju dagar.
51. Om han då, när han på sjunde dagen beser det angripna stället, finner, att skadan har utbredt sig på klädnaden eller på det väfda eller virkade tyget eller på skinnet, hvad helst det vara må som är förfärdigadt af skinnet, så är stället angripet af elakartad spetälska; sådant är orent.
52. Och man skall bränna upp klädnaden eller det väfda eller virkade tyget, vare sig det är af ylle eller af linne, eller det af skinn gjorda föremålet, som är angripet, hvad det vara må; ty det är en elakartad spetälska; allt sådant skall uppbrännas i eld.
53. Men om prästen, när han beser stället, finner, att fläcken icke har utbredt sig på klädnaden eller på det väfda eller virkade tyget eller på det af skinn gjorda föremålet, hvad

det vara må,

54. Så skall han bjuda, at man tvår, der sårnaden är, och skall sluta det inne i andra sju dagar.
55. Och när Presten ser, sedan sårnaden twagen är, at sårnaden intet förwandlad är för hans ögon, och ej heller hafwer vidare ätit sig, så är det orent, och skall upbrännas på elde: Ty det är djupt inätit, och hafwer befrätit det.
56. Om Presten ser, at sårnaden något förswunnen är, sedan han wardt twagen; så skall han rifwa det af kläderna, af skinnerna, af warpenom eller wäftena.
57. Synes det ändå sedan på kläderna, på warpenom, på wäftena, eller allahanda skinnwerk; så är det en fläck, och skall det upbrännas med elde, der den sårnaden uti är.
58. Men klädet eller warpen, eller wäftet, eller allahanda skinnwerk, som twagit är, och sårnaden afgången är, skall man på nytt två, och så är det rent.
59. Detta är lagen om spitelsko sårnad på kläder, ehwad de äro ullen eller linnen; på warp eller wäft, och allahanda skinnwerk, til at säga dem ren eller oren.
54. så skall prästen bjuda, att man tvår den sak, på hvilken det angripna stället finnes, och han skall för andra gången hafva den inläst i sju dagar.
55. Om då prästen, när han efter tvagningen beser det angripna stället, finner, att det angripna stället icke har förändrat sitt utseende, så är en sådan sak oren, låt vara att fläcken icke vidare har utbredd sig; du skall uppbränna den i eld; det är en frätfläck, den må nu sitta på afvigsidan eller på rätsidan.
56. Men om prästen, när han beser det angripna stället, finner, att det efter tvagningen har bleknat, så skall han rifva bort det från klädnaden eller skinnnet eller från det väfda eller virkade tyget.
57. Om likväl sedan en fläck åter visar sig på klädnaden eller på det väfda eller virkade tyget eller på det av skinn gjorda föremålet, hvad det vara må, så är det spetälska som har brutit ut; den sak, på hvilken det angripna stället finnes, skall du uppbränna i eld.
58. Men om genom tvagningen fläcken har gått bort på klädnaden eller på det väfda eller virkade tyget eller på det af skinn gjorda föremålet, hvad det vara må, så skall det för andra gången tvås, och så blifver det rent.
59. Detta är lagen om det som blifver angripet af spetälska, antingen det är en klädnad af ylle eller linne, eller det är väfdt eller virkadt tyg eller något föremål som är gjordt af skinn, hvad det vara må --- den lag, efter hvilken det skall förklaras rent eller orent.

14. Capitlet.	14 KAPITLET.
Om de spitelskas rening, försoning.	Den spetälskes rening. Spetälska på hus.
Och HERren talade med Mose, och sade:	Och Herren talade till Mose och sade:
2. Detta är lagen om den spitelska, när han skall rensad warda. Han skall komma til Presten:	2. Detta vare lagen om huru man skall förfara, när den som haft spetälska skall renas:

Han skall föras till prästen; |
3. Och Presten skall gå utu lägret, och bese huru spitelsko sårnaden är på dem spitelska hel worden;	3. och prästen skall gå ut utanför lägret. Om då prästen, när han bese den spetälske, finner, att han är botad från den spetälska, hvaraf han varit angripen,
4. Och skall bjuda honom, som rensas skall, at han tager två lefwande foglar, de som rene äro, och cedreträ, och rosenfärgo ull, och Isop.	4. så skall prästen bjuda, att man för dens räkning, som skall renas, tager två lefvande rena fåglar, cederträ, rosenrödt garn och isop.
5. Och skall bjuda at slagta den ena foglen uti et lerkärile wid rinnande watn.	5. Och prästen skall bjuda, att man slaktar den ena fågeln öfver ett lerkärl med friskt vatten i.
6. Och skall taga den lefwande foglen med cedreträ, rosenfärgo ullen, och Isopen, och doppa uti den slagtrade foglens blod wid rinnande watn.	6. Sedan skall han taga den lefvande fågeln, så ock cederträet, det rosenröda garnet och isopen, och detta alltsammans, jämväl den lefvande fågeln, skall han doppa i den fågelns blod, som blifvit slaktad öfver det friska vattnet.
7. Och stänka på honom, som af spitelskone rensas skall, sju resor; och rensa honom alltså, och låta den lefwande foglen flyga i fria markena.	7. Och han skall stänka sju gånger på den, som skall renas från spetälskan: och sedan han så renat honom, skall han släppa den lefvande fågeln fri ute på marken.
8. Men den rensade skall två sin kläder, och raka allt sitt hår af, och bada sig i watne, och så är han ren: Sedan gånge han in i lägret, dock skall han blifwa utan sitt tjäll i sju dagar.	8. Och den som skall renas skall två sina kläder och raka af allt sitt hår och bada sig i vatten, så blifver han ren och får sedan gå in i lägret. Dock skall han stanna utanför sitt tält i sju dagar.
9. Och på sjunde dagen skall han raka allt sitt hår af hufwudet, skägget och ögonbrynen, så at allt hår blifwer afrakadt; och skall två sin kläder, och bada sitt kött i watne, och så är han ren.	9. Och på sjunde dagen skall han raka af allt sitt hår, både hufvudhåret och skägget och ögonbrynen: allt sitt hår skall han raka af. Och han skall två sin kläder och bada sin kropp i vatten, så blifver han ren.

10. Och på åttonde dagen skall han taga tu lamm, de utan wank äro, och et årsgammalt får utan wank, och tre tijungar semlomjöl til spisoffer, blandadt med oljo, och en Log oljo.
10. Och på åttonde dagen skall han taga två felfria lamm af hankön och ett årsgammalt felfritt lamm af honkön, så ock tre tiondels efa fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, och därtill en log olja.
11. Då skall Presten ställa den rensada och deßa ting fram för HERran, för dörena af wittnesbördsens tabernakel:
11. Och prästen, som förrättar reningen, skall ställa den som skall renas och allt det andra fram inför Herrens ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.
12. Och skall taga det ena lambet, och offra det til et skuldoffer med den Log oljo, och skall sådant weftoffra för HERranom.
12. Och prästen skall taga det ena lammet och offra det till ett skuldoffer jämte tillhörande log olja och vifta detta såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte.
13. Och sedan slagta lambet, der man slagtar syndoffret och bränneoffret, som är på heligt rum: Ty såsom syndoffret, så hörer ock skuldoffret Prestenom til; ty det är det aldrahelgasta.
13. Och man skall slakta lammet på samma plats, där man slaktar synd- och brännoffersdjuren, på en helig plats; ty skuldoffret tillhör prästen, likasom syndoffret; det är högheligt.
14. Och Presten skall taga af skuldoffrens blod, och stryka på högra örnatimpen af den rensada, och på tuman af hans högra hand, och på största tåna af hans högra fot.
14. Och prästen skall taga något af skuldoffrets blod, och därmed skall prästen bestryka högra örsnibben på den som skall rensas, så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot.
15. Sedan skall han taga af oljone utu Logen, och gjuta den i sin vänstra hand:
15. Sedan skall prästen taga af tillhörande log olja och gjuta i sin vänstra hand,
16. Och doppa med sitt högra finger i oljona, den i hans vänstra hand är, och stänka oljona med sitt finger sju resor för HERranom.
16. och prästen skall doppa sitt högra pekfinger i oljan, som han har i sin vänstra hand, och stänka något af oljan med sitt finger sju gånger inför Herrens ansikte.
17. Men det öfwer blifwer af oljone i hans hand skall han gjuta på den högra örnatimpen af honom som rensad är, och på den högra tuman, och på den stora tåna af hans högra fot, ofwan uppå skuldoffrens blod.
17. Och med det som blifwer öfver af oljan i hans hand skall prästen bestryka högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot, ofvanpå skuldoffersblodet.
18. Det qwart är af oljone i hans hand skall han slå på hans hufwud som rensader är, och försona honom för HERranom.
18. Och det som därefter är öfver af oljan i prästens hand skall han gjuta på dens hufvud, som skall renas; så skall prästen bringa försoning för honom inför

Herrens ansikte.

19. Och skall göra syndoffer, och försona den rensada för hans orenlighets skull. Och skall sedan slagta brännoffret.	19. Därpå skall prästen offra syndoffret och bringa försoning för den som skall renas, så att han blifver fri ifrån sin orenhet; sedan skall han slakta brännoffersdjuret.
20. Och skall offra det på altaret samt med spisoffret, och försona honom, så är han ren.	20. Och prästen skall offra brännoffret på altaret och tillika spisoffret. När så prästen bringar försoning för honom, så blifver han ren.
21. Är han fattig, och icke så mycket förwärfwar med sine hand, så tage et lamb för sitt skuldoffer, til at weftoffra, til att försona honom, och en tijung af semlomjöl, blandad med oljo til spisoffer, och en Log oljo:	21. Men om han är fattig och icke kan anskaffa så mycket, så skall han taga allenast ett lamm till skuldoffer och vifta det för att bringa försoning för sig, och allenast en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, och därtill en log olja.
22. Och två turturdufwor, eller två unga dufwor, de han med sine hand förwärfwa kan; den ena ware til et syndoffer, den andra til et brännoffer:	22. så ock två turturdufwor eller två unga dufvor, efter som han kan anskaffa; den ena skall vara till syndoffer, den andra till brännoffer.
23. Och bäre dem til Presten, på åttonde dagen efter hans renselse, inför dörena af wittnesbördsens tabernakel för HERranom.	23. Och han skall för att förklaras ren bära allt detta till prästen på åttonde dagen, till uppenbarelsetältets ingång, inför Herrens ansikte.
24. Då skall Presten taga skuldoffrens lamb, och den Log oljo, och skall det allt weftoffra för HERranom.	24. Och prästen skall taga skuldofferslammet och tillhörande log olja, och detta skall prästen vifta såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte.
25. Och slagta skuldoffrens lamb, och taga af samma skuldoffers blod, och stryka den rensada på hans högra örnatimp, och på tuman af hans hand, och på den stora tåna af hans högra fot:	25. Och man skall slakta skuldofferslammet, och prästen skall taga af skuldoffrets blod och bestryka högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot.
26. Och gjuta oljona i sina vänstra hand:	26. Sedan skall prästen gjuta något af oljan i sin vänstra hand,
27. Och stänka med sitt högra finger oljona, som i hans vänstra hand är, sju resor för HERranom.	27. och prästen skall stänka med sitt högra pekfinger något af oljan, som han har i sin vänstra hand, sju gånger inför Herrens ansikte.
28. Det qwart blifwer i hans hand	28. Och prästen skall med oljan, som

skall han låta på högra örnatimpen af den rensada, och på tuman af hans högra hand, och på stora tåna af hans högra fot, ofwan uppå skuldoffrens blod.

han har i sin hand, bestryka högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot, ofvanpå skuldoffersblodet.

29. Det qwart är i hans hand af oljone skall han låta på hufwudet af den rensada, til at försona honom för HERranom.
29. Och det som är öfver af oljan i prästens hand skall han gjuta på dens hufvud, som skall renas, till att bringa försoning för honom inför Herrens ansikte.
30. Och sedan göra et syndoffer utaf den ena turturdufwone, eller unga dufwone, såsom hans hand hafwer kunnat förwärfwa:
30. Därpå skall han offra den ena af turturdufvorna eller af de unga dufvorna, hvad han nu kunnat anskaffa;
31. Utaf den andra et bränneoffer, samt med spisoffret. Och alltså skall Presten försona den rensada för HERranom.
31. efter som han kunnat anskaffa, skall han offra den ena till brännoffer, tillika med spisoffret. Så skall prästen bringa försoning inför Herrens ansikte för den som skall renas.
32. Detta ware lagen för den spiteliska, som icke kan med sine hand förwärfwa det til hans renselse hörer.
32. Detta är lagen om den som varit angripen af spetälska, men icke kan anskaffa hvad som rätteligen hör till hans rening.
33. Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:
33. Och Herren talade till Mose och Aron och sade:
34. När i kommen in uti Canaans land, det jag eder til besittning gifwa skall, och jag der i någro edor besittnings huse en spitelisko sårnad gifwer;
34. När I kommen in i Kanaans land, som jag vill gifva eder till besittning, och jag låter något hus i det land I fån till besittning blifva angripet af spetälska,
35. Så skall han, som huset tilhörer, komma, underwisa det Prestenom, och säga: Det synes såsom en spitelisko sårnad är i mino huse.
35. så skall husets ägare gå och anmäla det för prästen och säga: »Det synes som om mitt hus vore angripet af spetälska.»
36. Då skall Presten säga dem, at de skola ryma utu huset förra än Presten går derin, til at bese sårnaden: På det at allt det i huset är icke skall warda orient. Sedan skall Presten gå in til at bese huset.
36. Då skall prästen bjuda, att man, innan prästen går in för att bese det angripna stället, utrymmer huset, på det att icke allt som är i huset må blifva orient. Och därefter skall prästen gå in för att bese huset.
37. När han nu ser sårnaden, och finner at på husens väggar gula eller rödletta gropar äro, och deras anseende djupare in är, än väggen eljest är:
37. Om han då, när han bese det angripna stället, finner, att det angripna stället på husets vägg bildar grönaktiga eller rödaktiga fördjupningar, som visa sig lägre än den öfriga

- väggen,
38. Så skall han gå utu huset genom dörena, och igenlycka huset i sju dagar.
39. Och när han på sjunde dagen igenkommer, och ser at sårnaden hafwer ätit sig vidare på väggene af huset:
40. Så skall han bjuda dem utbryta stenarna, der den sårnaden uti är, och kasta det ut för staden på et orent rum.
41. Och huset skall man skrapa innantill allt omkring, och kasta det afskrapade stoftet ut för staden på et orent rum:
42. Och taga andra stenar, och sätta dem i samma staden; och taga annan kalk, och bestryka huset med.
43. Om då sårnaden igenkommer, och brister ut på huset, sedan man hafwer uttagit stenarna, skrapat huset, och bestrukit det på nytt:
44. Så skall Presten gå derin: Och när han ser at sårnaden hafwer vidare ätit sig på husena, så är det wißerliga en frätande spitelnska på huset; och är orent.
45. Derföre skall man bryta huset ned, både sten och trä, och allt stoftet af husena föra ut för staden på et orent rum.
46. Och den som går in i huset, så länge det tilslutit är, han är oren intill aftonen.
47. Och den derinne ligger, eller åter derinne, han skall två sin kläder.
48. Hwar nu Presten ser, då han går derin, at sårnaden icke vidare hafwer ätit sig på huset, sedan huset bestrukit är; så skall han säga det rent; ty sårnaden är hel worden.
38. så skall prästen gå ut ur huset, till dörren på huset, och stänga huset för sju dagar.
39. Om då prästen, när han på sjunde dagen kommer igen och beser det, finner, att fläcken har utbredt sig på husets vägg,
40. så skall prästen bjuda, att man bryter ut de stenar, som äro angripna, och kastar dem utanför staden på någon oren plats.
41. Men huset skall man skrapa öfverallt innantill och kasta det afskrapade murbruket utanför staden på någon oren plats.
42. Och man skall taga andra stenar och sätta in dem i de förras ställe och taga annat murbruk och rappa huset därmed.
43. Om likväl en fläck åter kommer fram på huset, sedan man brutit ut stenarna, och sedan man skrapat huset, och sedan det blifvit rappadt,
44. så skall prästen gå in och bese det, och om han då finner, att fläcken har utbredt sig på huset, så är detta en elakartad spetälska på huset; det är orent.
45. Och man skall rifva ned huset med dess stenar och trävirke allt murbruk på huset och föra bort alltsammans utanför staden till någon oren plats.
46. Och om någon har gått in i huset under den tid det skulle vara stängdt, så skall han vara oren ända intill aftonen.
47. Och om någon har legat i huset, skall han två sin kläder, och om någon har ätit i huset, skall också han två sina kläder.
48. Men om prästen, när han går in och beser huset, finner, att fläcken icke har utbredt sig på huset, sedan det blifvit rappadt, så skall han förklara huset rent, ty då är det onda

häfdt.

49. Och skall taga til syndoffer för huset, två foglar, cederträ, och rosenfärgad ull, och Isop:	49. Och han skall till husets rening taga två fåglar, cederträ, rosenrött garn och isop.
50. Och slagta den ena foglen uti et lerkärl med rinnande watn.	50. Och han skall slakta den ena fågeln öfver ett lerkärl med friskt vatten i.
51. Och skall taga det cederträet, rosenfärgada ullen, Isopen och den lefvande foglen, och doppa honom uti den slagtada foglens blod wid rinnande watn, och stänka huset sju resor.	51. Sedan skall han taga cederträet, isopen, det rosenröda garnet och den lefvande fågeln och doppa alltsammans i den slaktade fågelns blod och det friska vattnet och stänka på huset sju gånger.
52. Och skall alltså skära huset med foglens blod, och med det rinnande watnet, med den lefvande foglen, med cederträet, med Isopen, och med rosenfärgada ullen.	52. Så skall han rena huset med fågelns blod och det friska vattnet och med den lefvande fågeln, cederträet, isopen och det rosenröda garnet.
53. Och skall låta den lefvande foglen flyga ut för staden i fria markena, och försona huset; så är det rent.	53. Och han skall släppa den lefvande fågeln fri ute på marken utanför staden. När han så bringar försoning för huset, så blifver det rent.
54. Detta är lagen om all spitelkos och skabbs sårnad:	54. Detta är lagen om allt som blifver angripet af spetälska eller spetälskeskorf,
55. Om kläders spitelko, och huses;	55. om spetälska på kläder och på hus,
56. Om blemor, skabb och etterhwitt:	56. om upphöjningar på huden, utslag och ljusa fläckar,
57. På det man skall weta, när något orent eller rent är. Detta är lagen om spitelko.	57. till undervisning om när något är orent eller rent. Detta är lagen om spetälska.

15. Capitlet.

Säds- blods-flöd, rening.

Och HERren talade med Mose och Aaron, och sade:

2. Taler med Israels barn, och säger til dem:

3. Om enom manne flyter hans köotts flöd, han är oren. Och då är han oren af denna flödene, när hans kött förrötes, eller bortfrätes af det flytandet.

4. All säng, der han på ligger, och allt det han sitter uppå, skall wara orent.

5. Och den som kommer wid hans säng, han skall två sin kläder, och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen.

6. Och den som sätter sig der han suttit hafwer, han skall två sin kläder, och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen.

7. Den som kommer wid hans kött, han skall två sin kläder, och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen.

8. Om han spottar på den som ren är, skall han två sin kläder, och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen.

9. Och sadelen, der han rider uppå, skall wara oren.

10. Och den som kommer wid något, som under honom warit hafwer, han skall wara oren intil aftonen. Och den sådant bär, han skall två sin kläder, och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen.

11. Och den som han wederkommer, och hafwer tilföre icke twagit sina händer, han skall två sin kläder, och bada sig med watn,

15 KAPITLET.

Oren flytning hos man och kvinna.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

2. Talen till Israels barn, och sägen till dem:

Om någon får flytning ur sitt kött, så är sådan flytning oren.

3. Och angående hans orenhet, medan flytningen varar, gäller följande: Ehvad hans kött afsöndrar flytningen, eller det tillsluter sig för flytningen, så är han oren.

4. Allt hvarpå den sjuke ligger blifver orent, och allt hvarpå han sitter blifver orent.

5. Och den som kommer vid det hvarpå han legat skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

6. Och den som sätter sig på något hvarpå den sjuke suttit skall två sina händer och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

7. Och den som kommer vid den sjukes kropp skall två sina kläder och bada sig i vatten och vars oren ända till aftonen.

8. Och om den sjuke spottar på någon som är ren, skall denne två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

9. Och allt hvarpå den sjuke sitter, när han färdas någonstädes, blifver orent.

10. Och hvar och en som kommer vid något, hvad det vara må, som legat under honom skall vara oren ända till aftonen; och den som bär bort något sådant skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

11. Och hvar och en som den sjuke kommer vid utan att hafva sköljt sina händer i vatten skall två sina kläder och bada sig i

- och wara oren intill aftonen.
12. Kommer han wid et lerkärl, skall man det sönderslå: Men tråkärl skall man skölja med watn.
13. Och när han warder ren af hans flytande, skall han räkna sju dagar sedan han wardt ren, och två sin kläder, och bada sitt kött med rinnande watn, så är han ren.
14. Och på åttonde dagen skall han taga två turturdufwor, eller två unga dufwor, och bära fram för HERran inför dörena af wittnesbördsens tabernakel, och få Prestenom.
15. Och Presten skall göra af den ena et syndoffer, och af den andra et bränneoffer; och försona honom för HERranom, för hans flytande skull.
16. När enom manne hans säd utgår i sömnen, han skall bada sitt hela kött med watn, och wara oren intill aftonen.
17. Och allt kläde, och allt skinn, som med sådana säd befläckadt är, skall twås med watn, och wara orent intill aftonen.
18. En qwinna, när hwilko en sådana ligger, hon skall bada sig i watne, och wara oren intill aftonen.
19. När en qwinna hafwer sins kötts blodflöd, hon skall wara afsides i sju dagar. Och den som kommer wid henne, han skall wara oren intill aftonen.
20. Och allt det hon ligger uppå, så länge hon afsides är, skall wara orent: Och det hon sitter uppå skall wara orent.
21. Och den som kommer wid hennes säng, han skall två sin kläder,
- vatten och wara oren ända till aftonen.
12. Och ett lerkärl, som den sjuke kommer vid, skall sönderslås; men är det ett tråkärl, skall det sköljas med vatten.
13. När den som har flytning blifwer ren från sin flytning, skall han för att förklaras ren räkna sju dagar och därefter två sina kläder, och sedan skall han bada sin kropp i rinnande vatten, så blifwer han ren.
14. Och på åttonde dagen skall han taga sig två turturdufvor eller två unga dufvor och komma inför Herrens ansikte till uppenbarelsetältets ingång och gifva dem åt prästen.
15. Och prästen skall offra dem, den ena till syndoffer och den andra till brännoffer; så skall prästen bringa försoning för honom inför Herrens ansikte till rening från hans flytning.
16. Och om en man har haft sädesutgjutning, så skall han bada hela sin kropp i vatten och wara oren ända till aftonen.
17. Och allt slags klädnad och allt af skinn, hvarpå sådan sädesutgjutning har skett, skall twås i vatten och wara orent ända till aftonen.
18. Och när en man har legat hos en kvinna och sädesutgjutning skett, så skola de båda bada sig i vatten och wara orena ända till aftonen.
19. Och när en kvinna har sin flytning, i det att blod afgår ur hennes kött, skall hon wara oren i sju dagar, och var och en som kommer vid henne skall wara oren ända till aftonen.
20. Och allt hvarpå hon ligger under sin månadsrening blifwer orent, och allt hvarpå hon sitter blifwer orent.
21. Och hvar och en som kommer vid det hvarpå hon legat skall två

och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen.

22. Och den som kommer wid något, der hon hafwer suttit uppå, den skall två sin kläder, och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen.
23. Hwad som kommer wid hennes säng, eller det hon sitter på, den det rörer, han skall wara oren intil aftonen.
24. Och om en man ligger när henne, den stund hon afsides är, han skall wara oren i sju dagar; och sängen, der han uppå legat hafwer, skall wara oren.
25. Om en qwinna hafwer sin blodflöd i långan tid, icke allenast i så lång tid som wandt är, utan ock utöfwer den tiden som wandt är, skall hon wara oren så länge hon flyter: Såsom hon är i hennes rätta flöds tid, så skall hon ock wara oren i denna tiden.
26. All den säng, der hon uppå ligger, så länge hon då flyter, skall wara såsom den säng i hennes rätta flöds tid. Och allt det hon sitter uppå skall wara orent, såsom i den orenheten i hennes rätta flöds tid.
27. Den som kommer wid något deraf, han skall wara oren, och skall två sin kläder, och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen.
28. Warder hon ren af hennes flöd, så skall hon räkna sju dagar, sedan skall hon wara ren.
29. Och på åttonde dagen skall hon taga två turturdufwor, eller två unga dufwor, och bära dem til Presten inför dörena af wittnesbördsens tabernakel.
30. Och Presten skall göra et syndoffer af den ena; af den andra et bränneoffer, och försona henne för HERranom,

sina kläder och bada sig i vatten och wara oren ända till aftonen.

22. Och hvar och en som kommer wid något hvarpå hon suttit skall två sina kläder och bada sig i vatten och wara oren ända till aftonen.
23. Och om någon sak blifvit lagd på det hvarpå hon legat eller suttit och någon då kommer wid denna sak, så skall han wara oren ända till aftonen.
24. Och om en man ligger hos henne och något af hennes månadsflöde kommer på honom, skall han wara oren i sju dagar, och allt hvarpå han ligger blifver orent.
25. Och om en kvinna har blodflöde under en längre tid, utan att det är hennes månadsrening, eller om hon har flöde utöfwer tiden för sin månadsrening, så skall om henne, så länge hennes orena flöde varar, gälla detsamma som under hennes månadsreningstid; hon är oren.
26. Om allt hvarpå hon ligger, så länge hennes flöde varar, skall gälla detsamma som om det hvarpå hon ligger under sin månadsrening; och allt hvarpå hon sitter blifver orent, likasom under hennes månadsrening.
27. Och hvar och en som kommer wid något af detta blifver oren; han skall två sina kläder och bada sig i vatten och wara oren ända till aftonen.
28. Men om hon blifver ren från sitt flöde, skall hon räkna sju dagar och sedan wara ren.
29. Men på åttonde dagen skall hon taga sig två turturdufvor eller två unga dufvor och bära dem till prästen, till uppenbarelsetältets ingång.
30. Och prästen skall offra den ena till syndoffre och den andra till brännoffer; så skall prästen bringa försoning för

öfwer hennes orenlighets flöd.

henne inför Herrens ansikte,
till rening från hennes orena
flöde.

31. Så skolen I förwara Israels barn
för deras orenlighet, at de icke
dö uti deras orenlighet, om de
göra mitt tabernakel orent, det
ibland eder är.

31. Så skolen I bevara Israels barn
från orenhet, på det att de icke
må dö i sin orenhet, om de orena
mitt tabernakel, som står midt
ibland dem.

32. Detta är lagen om den som hafwer
en flöd, och den som i sömnen
hans säd flyter, så at han
warder deraf oren:

32. Detta är lagen om den som har
flytning och om den som har
sådesutgjutning, så att han
därigenom blifver oren,

33. Och öfwer henne som hafwer sina
blodsflöd, och den som en flöd
hafwer, ehvad det är man eller
qwinna, och när en man ligger
när ena oreno.

33. och om den kvinna, som har sin
månadsrening, och om den som har
någon flytning, ehvad det är man
eller kvinna, så ock om en man
som ligger hos en oren kvinna.

16. Capitlet.

Försonings-högtid, bocken.

Och HERren talade med Mose, sedan de två Aarons söner døde woro, då de offrade för HERranom.

2. Och HERren sade: Säg dinom broder Aaron, at han icke i alla tider ingår uti den innersta helgedomen, inom förlotten inför nådastolen som på arkenom är, at han icke dör; ty jag will låta se mig uti et moln på nådastolenom.

3. Utan härmed skall han gå in: med en ung stut til syndoffer, och med en wädur til brännoffer.

4. Och skall kläda den helga linna kjortelen uppå, och hafwa det linna nederklädet uppå sitt kött, och gjorda sig med et linnet bälte, och hafwa den linna hatten uppå; förty det äro de helga kläden; och skall bada sitt kött med watn, och lägga dem uppå.

5. Och skall taga utaf menighetene af Israels barnom, två getabockar til syndoffer, och en wädur til bränneoffer.

6. Och Aaron skall hafwa fram stuten, sitt syndoffer, och försona sig och sitt hus.

7. Och sedan taga de två bockarna, och ställa dem fram för HERran inför dörena af wittnesbördsens tabernakel.

8. Och skall kasta lott öfwer de två bockarna; den ena lotten HERranom, den andra fribockenom.

9. Och skall offra den bocken til et syndoffer, på hwilken HERrans lott föll.

10. Men den bocken, öfwer hwilken deß frias lott föll, skall han

16 KAPITLET.

Den stora försoningsdagen.

Och Herren talade till Mose efter Arons två söners död, de båda som träffades af döden, när det trädde fram inför Herrens ansikte.

2. Och Herren sade till Mose:

Säg till din broder Aron, att han icke på hvilken tid som helst får gå in i helgedomen innanför förlåten, framför nådastolen, som är ofvanpå arken, på det att han icke må dö; ty i molnskyn vill jag uppenbara mig öfver nådastolen.

3. Så skall förfaras, när Aron skall gå in i helgedomen: Han skall taga en ungtjur till syndoffer och en wädur till brännoffer;

4. han skall ikläda sig en helig lifklädnad af linne och hafwa benkläder af linne öfver sitt kött, och han skall omgjorda sig med ett bälte af linne och vira en hufvudbindel af linne om sitt hufvud; detta är de heliga kläderna, och han skall badda sin kropp i vatten, innan han ikläder sig dem.

5. Och af Israels barns menighet skall han mottaga två bockar till syndoffer och en wädur till brännoffer.

6. Och Aron skall föra fram sin egen syndofferstjur och bringa försoning för sig och sitt hus.

7. Sedan skall han taga de två bockarna och ställa dem inför Herrens ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.

8. Och Aron skall draga lott om de två bockarna: en lott för Herren och en lott för Asasel.

9. Och den bock, som lotten bestämmer åt Herren, skall Aron föra fram och offra till syndoffer.

10. Men den bock, som lotten bestämmer åt Asasel, skall

ställa lefvande fram för HERran, at han skall försona honom, och släppa den fribocken i öknena.

ställas lefvande inför Herrens ansikte, att försoning må bringas för honom, på det att han må släppas fri ut till Asasel i öknen.

11. Och så skall han då hafva fram sins syndoffers stut, och försona sig och sitt hus, och skall slagta honom.
 12. Och skall taga ena panno, full med glöd af altaret, som står för HERranom, och handena fulla med stött rökwerk, och bära det inom förlotten.
 13. Och lägga rökverket på elden inför HERranom, så at dambet af rökverket skyler nådastolen, som är på vittnesbördet, at han icke dör.
 14. Och skall taga blodet af stutenom, och stänka med sitt finger up åt nådastolen, framman til. Sju resor skall han så stänka af blodet för nådastolenom med hans finger.
 15. Sedan skall han slagta bocken, folkens syndoffer, och bära af hans blod der inom förlotten, och skall göra med hans blod såsom han gjorde med stutens blod, och stänka deßlikes dermed framman til, up åt nådastolen.
 16. Och skall alltså försona helgedomen af Israels barns orenhet, och ifrå deras öfverträdelse i alla deras synder. Sammalunda skall han göra vittnesbördsens tabernakel; ty de äro orene, som omkring ligga.
 17. Ingen menniska skall wara in uti vittnesbördsens tabernakel, när han går der in til at försona i helgedomenom, til deß han går ut igen; och skall alltså försona sig och sitt hus, och hela Israels menighet.
11. Aron skall alltså föra fram sin syndoffersstjur och bringa försoning för sig och sitt hus; han skall slakta sin syndofferstjur.
 12. Sedan skall han taga ett fyrfat, fullt med glöd från altaret som står inför Herrens ansikte, och taga sina händer fulla med stött vålluktande rökelse, och han skall bära in detta innanför förlåten.
 13. Och rökelsen skall han lägga på elden inför Herrens ansikte, så att ett moln af rökelse skyler nådastolen, som är ofvanpå vittnesbördet, på det att han icke må dö.
 14. Och han skall taga af tjurens blod och stänka med sitt finger fram till på nådastolen, och framför nådastolen skall han stänka blodet sju gånger med sitt finger.
 15. Sedan skall han slakta folkets syndoffersbock och bära in hans blod innanför förlåten; och han skall göra med hans blod såsom han gjorde med tjurens blod: han skall stänka därmed på nådastolen och framför nådastolen.
 16. Så skall han bringa försoning för helgedomen och rena den från Israels barns orenheter och öfverträdelser, hvad de än må hafva syndat. Och på samma sätt skall han göra med uppenbarelsetältet, som har sin plats hos dem midt ibland deras orenheter.
 17. Och ingen människa får vara i uppenbarelsetältet från den stund, då han går in för att bringa försoning i helgedomen, ända till dess han gått ut. Så skall han bringa försoning för sig och sitt hus och för Israels hela församling.

18. Och när han utgår til altaret, som står för HERranom, skall han försona det; och skall taga af stutens blod, och af bockens blod, och stryka på altarens horn allt omkring.
19. Och skall stänka af blodet med sitt finger sju resor der uppå, och rensa, och helga det af Israels barns orenhet.
20. Och när han fullkommat hafwer helgedomens och vittnesbördsens tabernakels och altarens försoning, skall han hafwa fram den lefvande bocken:
21. Och skall då Aaron lägga båda sina händer på hans hufvud, och bekänna öfver honom alla Israels barns mißgerningar, och all deras öfverträdelse i alla deras synder, och skall lägga dem på bockens hufvud, och låta honom löpa genom någons mans hjälp, som förhanden är, i öknena.
22. At bocken skall bortbära alla deras mißgerningar på sig uti wildmarkena; och låta honom i öknene.
23. Och Aaron skall gå in uti vittnesbördsens tabernakel, och afkläda sig de linna kläden, som han på sig klädt hade, då han gick in uti helgedomen, och skall der låta blifwa dem:
24. Och skall bada sitt kött med watn på heligt rum, och kläda sin egen kläder uppå, och gå der ut, och göra sitt bränneoffer och folkens bränneoffer, och försona både sig och folket:
25. Och bränna up det feta af syndoffret på altarena.
26. Men den, som förde fribocken ut, skall två sin kläder, och bada sitt kött med watn, och sedan komma igen i lägret.
27. Syndoffrens stut och syndoffrens
18. Sedan skall han gå ut till altaret, som står inför Herrens ansikte, och bringa försoning för det; han skall taga af tjurens blod och af bockens blod och stryka på altarets horn rundt omkring,
19. och han skall stänka blodet därpå med sitt finger sju gånger och rena och helga det från Israels barns orenheter.
20. När han så har fullbordat försoningen för helgedomen, uppenbarelsetältet och altaret, skall han föra fram den lefvande bocken.
21. Och Aron skall lägga båda sina händer på den lefvande bockens hufvud och bekänna öfver honom Israels barns alla missgärningar och alla deras öfverträdelse, hvad de än må hafva syndat; han skall lägga dem på bockens hufvud och genom en man, som hålles därtill redo, släppa honom ut i öknen.
22. Så skall bocken bära alla deras missgärningar på sig ut i vildmarken; man skall släppa bocken ut i öknen.
23. Därefter skall Aron gå in i uppenbarelsetältet och taga af sig linnekläderna, som han hade iklädt sig, då han gick in i helgedomen; och han skall lämna dem där.
24. Och han skall bada sin kropp i vatten på en helig plats och ikläda sig sina vanliga kläder; sedan skall han gå ut och offra sitt eget brännoffer och folkets brännoffer och bringa försoning för sig och för folket.
25. Och fett af syndoffersdjuret skall han förbränna på altaret.
26. Men den som släppte bocken ut till Asasel skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret.
27. Och syndofferstjuren och

bock, hwilkas blod til försoning burit wardt in i helgedomen, skall man föra utom lägret, och upbränna i elde, både deras hud, kött och träck.

28. Och den som bränner det up, han skall två sin kläder, och bada sitt kött med watn, och sedan komma i lägret.
29. Och skall detta wara eder en ewig rätt: På tionde dagenom i sjunde månadenom skolen I spåka edra kroppar, och ingen gerning göra, ware sig inländsk eller utländsk ibland eder:
30. Förty på den dagen sker edor försoning, så at I warden rengjorde; ifrån alla edra synder warden I rengjorde för HERranom.
31. Derföre skall det wara eder den störste Sabbath, och I skolen spåka edra kroppar: En ewig rätt ware det.
32. Men den försoningen skall en Prester göra, den man wigt hafwer, och hwilkens hand man fyllt hafwer til en Prest i hans faders stad; och skall klåda på sig de linna kläder, som äro heliga kläden:
33. Och skall alltså försona den helga helgedomen, och wittnesbördsens tabernakel, och altaret, och Presterna, och allt folket af menighetene.
34. Det skall wara eder en ewig rätt, at I försonen Israels barn af alla deras synder, ena reso om året. Och Mose gjorde såsom HERren honom budit hade.

syndoffersbocken, hwilkas blod blef inburet för att bringa försoning i helgedomen, skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp dem i eld med deras hud och kött och orenlighet.

28. Och den som bränner upp detta skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret.
29. Och detta skall vara för eder en evärdlig stadga: I sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, skolen i spåka eder och icke göra något arbete, hvarken infödingen eller främlingen, som bor ibland eder.
30. Ty på den dagen skall försoning bringas för eder till att rena eder; från alla edra synder skolen I renas inför Herrens ansikte.
31. En hvilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då spåka eder. Detta skall vara en evärdlig stadga.
32. Och den präst, som blifvit smord och mottagit handfyllning till att vara präst i sin faders ställe, skall bringa denna försoning; han skall ikläda sig linnekläderna, de heliga kläderna,
33. och han skall bringa försoning för det allraheligaste och försoning för uppenbarelsetältet och altaret, och han skall bringa försoning för prästerna och allt folket i församlingen.
34. Detta skall vara för eder en evärdlig stadga, att försoning skall bringas för Israels barn till rening från alla deras synder, en gång om året.

Och han gjorde såsom Herren hade bjudit Mose.

17. Capitlet.

Hwarest och hwilkom offeras bör.

Blod, as.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Aaron och hans söner, och all Israels barn, och säg till dem: Detta är det HERren budit hafwer:
3. Hwilken af Israels hus, som i lägret, eller utanför lägret, slagtar en oxa, eller lamb, eller get:
4. Och intet bär fram för dörena af wittnesbördsens tabernakel det som HERranom för et offer burit warder inför HERrans boning, han skall för blod brotslig wara, såsom den som blod utgjutit hafwer; och sådana menniska skall utrotad warda utu sitt folk.
5. Derföre skola Israels barn deras offer, som de på fria markene offra wilja, bära fram för HERran, inför dörena af wittnesbördsens tabernakel til Presten, och der offra deras tackoffer HERranom.
6. Och Presten skall stänka blodet på HERrans altare inför dörena af wittnesbördsens tabernakel, och bränna up det feta, HERranom til en söt lukt.
7. Och ingalunda mer offra djeflomen deras offer, med hwilkom de hor bedrifwa. Det skall dem wara en ewig rätt i deras efterkommandom.
8. Derföre skalt du säga dem: Hwilken menniska af Israels huse, eller ock en främling, den ibland eder är, som gör et offer eller bränneoffer:
9. Och bär det icke in för dörena af wittnesbördsens tabernakel, at han gör det HERranom, den skall utrotad warda utu hans folk.

17 KAPITLET.

Slaktandet af djur. Förbud att förtära blod och köttet af själf döda eller rifna djur.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Aron och hans söner och alla Israels barn och säg till dem: Detta är hvad Herren har bjudit och sagt:
3. Om någon af Israels hus i lägret eller utanför lägret slaktar ett fåkreatur eller ett lamm eller en get
4. utan att föra fram djuret till uppenbarelsetältets ingång för att frambära det såsom en offergåva åt Herren framför Herrens tabernakel, så skall detta tillräknas den mannen såsom blodskuld, ty blod har han utgjutit, och den mannen skall utrotas ur sitt folk.
5. Därför skola Israels barn föra sina slaktdjur, hvilka de plägat slakta ute på marken, fram till Herren, till uppenbarelsetältets ingång, till prästen, och där slakta dem såsom tackoffer åt Herren.
6. Och prästen skall hålla blodet på Herrens altare vid ingången till uppenbarelsetältet och förbränna fett till en välbehaglig lukt för Herren.
7. Och de skola icke mer offra sina slaktoffer åt de onda andar, som de löpa efter i horeri. Detta skall vara en evärdlig stadga för dem från släkte till släkte.
8. Och du skall säga till dem:
Om någon af Israels hus eller af främlingarna, som bo ibland dem, offerar ett brännoffer eller ett slaktoffer
9. och icke för det fram till uppenbarelsetältets ingång för att offra det åt Herren, så skall den mannen utrotas ur sitt folk.

10. Och hwilken menniska, ware sig af Israels huse, eller en främling ibland eder, äter något blod; emot honom skall jag sätta mitt anlete, och skall utrota honom midt utu hans folk:
10. Och om någon af Israels hus eller af främlingarna, som bo ibland dem, förtär något blod, så skall jag vända mitt ansikte mot honom, som förtär blodet, och utrota honom ur hans folk.
11. Ty kroppsens lif är uti blodet, och jag hafwer gifwit eder det til altaret, at edra själar skola dermed försonade warda: Förty blodet är försoning för lifwet:
11. Ty allt kötts själ är i blodet, och jag har gifwit eder det till altaret, till att bringa försoning för edra själar; ty blodet är det som bringar försoning genom själen som är däri.
12. Derföre hafwer jag sagt Israels barnom: Ingen själ ibland eder skall äta blod, och ingen främling, som ibland eder bor.
12. Därför säger jag till Israels barn: Ingen af eder skall förtära blod; och främlingen, som bor ibland eder, skall icke heller förtära blod.
13. Och hwilken menniska, ware sig af Israels huse, eller en främling ibland eder, som tager et djur eller fogel i jagt, det man äter, han skall utgjuta deß blod, och öfvertäcka honom med jord.
13. Och om någon af Israels barn eller af främlingarna, som bo ibland dem, fäller ett villebråd af fyrfotadjur eller en fågel, sådant som får ätas, så skall han låta blodet rinna ut och öfvertäcka det med jord.
14. Ty kroppsens lif är i sinom blod. Och jag hafwer sagt Israels barnom: I skolen ingen kropps blod äta; ty kroppsens lif är i sinom blod. Den det äter, han skall utrotad warda.
14. Ty så är det med allt kötts själ, att blodet är det som innehåller själen; därför säger jag till Israels barn: I skolen icke förtära något kötts blod. Ty blodet är allt kötts själ; hvar och en som förtär det skall utrotas.
15. Och hwilken själ som äter et as, eller det af wilddjur rifwit är, ware sig en inländsk eller utländsk, han skall två sin kläder, och bada sig med watn, och wara oren intil aftonen, så warder han ren.
15. Och hvar och en som äter ett själfdödt eller ihjälrifvet djur, ehvad han är inföding eller främling, skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen; då blifver han ren.
16. Om han icke två sin kläder, eller sig icke badar, skall han bära sina mißgerning.
16. Men om han icke två sina kläder och icke badar sin kropp, kommer han att bära på missgärning.

18. Capitlet.

Förbudna leder och beblandelser.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg til dem: Jag är HERren edar Gud.
3. I skolen icke göra efter som görs i Egypti land, der I bott hafwen; och icke efter som görs i Canaans land, der jag dig införa skall; I skolen icke heller hålla eder wid deras sätt;
4. Utan efter mina rätter skolen I göra, och mina stadgar skolen I hålla, at I wandren derutinnan: Ty jag är HERren edar Gud.
5. Derföre skolen I hålla mina stadgar, och mina rätter; ty hwilken menniska dem göra, han skall derigenom lefwa: Ty jag är HERren.
6. Ingen skall gå in til sina nästa blodsfränko, til att blotta hennes blygd: Ty jag är HERren.
7. Du skalt dins faders och dine moders blygd icke blotta: Hon är din moder, derföre skalt du icke blotta hennes blygd.
8. Du skalt icke blotta dins faders hustrus blygd; ty det är dins faders blygd.
9. Du skalt icke blotta dine systems blygd, den dins faders, eller dine moders dotter är, hema eller ute född.
10. Du skalt icke blotta dine sonadotters, eller dine dotterdotters blygd; ty det är din blygd.
11. Du skalt icke blotta dins faders hustrus dotters blygd, den dinom fader född är, och din syster är.

18 KAPITLET.

Förbudna leder. Onaturlig beblandelse.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem:
3. Jag är Herren, eder Gud. I skolen icke göra såsom man gör i Egyptens land, där I hafven bott. Ej heller skolen I göra såsom man gör i Kanaans land, dit jag vill föra eder; I skolen icke vandra efter deras stadgar.
4. Efter mina rätter skolen I göra, och mina stadgar skolen I hålla och vandra efter dem. Jag är Herren, eder Gud.
5. Ja, I skolen hålla mina stadgar och rätter, ty den människa, som gör efter dem, skall lefva genom dem. Jag är Herren.
6. Ingen bland eder skall komma vid någon kvinna, som är hans nära blodsförvant, och blotta hennes blygd. Jag är Herren.
7. Du skall icke blotta din faders blygd genom att blotta din moders blygd; hon är din moder, du skall icke blotta hennes blygd.
8. Du skall icke blotta någon annan kvinnas blygd, som är din faders hustru, ty det är din faders blygd.
9. Du skall icke blotta din systems blygd, ehvad hon är din faders dotter eller din moders dotter, ehvad hon är född hemma eller född ute.
10. Du skall icke blotta din sondotters eller din dotterdotters blygd, ty det är din egen blygd.
11. Du skall icke blotta din faders hustrus dotters blygd, ty hon är af din faders släkt, hon är din syster.

12. Du skalt icke blotta dins faderssystems blygd; ty hon är dins faders nästa blodsfränka.	12. Du skall icke blotta din faders systems blygd; hon är din faders nära blodsförvant.
13. Du skalt icke blotta dine moderssystems blygd; ty hon är dine moders nästa blodsfränka.	13. Du skall icke blotta din moders systems blygd, ty hon är din moders nära blodsförvant.
14. Du skalt icke blotta dins faderbroders blygd, så at du tager hans hustru; ty hon är din swägerska.	14. Du skall icke blotta din faders broders blygd: vid hans hustru skall du icke komma; hon är din faders syster.
15. Du skalt icke blotta dine sonahustrus blygd; ty hon är dins sons hustru, derföre skalt du icke blotta hennes blygd.	15. Du skall icke blotta din svärdotters blygd; hon är din sons hustru, hennes blygd skall du icke blotta.
16. Du skalt icke blotta dins broders hustrus blygd; ty hon är dins broders blygd.	16. Du skall icke blotta din broders hustrus blygd, ty det är din broders blygd.
17. Du skalt icke blotta dine hustrus, samt med hennes dotters blygd: ej heller taga hennes sons dotter, eller dotterdotter, til at blotta hennes blygd; ty hon är hennes nästa blodsfränka: och det är en last.	17. Du skall icke blotta en kvinnas blygd och tillika hennes dotters; du skall icke heller taga till hustru hennes sondotter eller dotterdotter och blotta dennas blygd; de äro nära blodsförvanter, sådan är en skändlighet.
18. Du skalt ock icke taga dins hustrus syster, til at blotta hennes blygd, henne emot, medan hon ännu lefwer.	18. Och du skall icke till hustru taga en kvinna jämte hennes syster, så att du uppväcker fiendskap mellan dem, i det att du blottar den enas blygd och tillika den andras, medan den förra lefwer.
19. Du skalt icke gå in til qwinnona, så länge hon hafwer sina sjuko i sine orenhet, til at blotta hennes blygd.	19. Du skall icke komma vid en kvinna och blotta hennes blygd, när hon är oren och under sin månadsrening.
20. Du skalt ock icke ligga när dins nästas hustru, til at beblanda dig med henne, dermed du orenar dig på henne.	20. Med din nästas hustru skall du icke beblanda dig, så att du genom henne blifwer oren.
21. Du skalt ock icke gifwa af dine säd, at det skall upbrännas för Molech, at du icke ohelgar dins Guds namn; ty jag är HERren.	21. Du skall icke gifva någon af dina afkomlingar till offer åt Molok; du skall icke ohelga din Guds namn. Jag är Herren.
22. Du skalt icke ligga när drängar, såsom när ena qwinno; ty det är en styggelse.	22. Du skall icke ligga hos en man såsom man ligger hos en kvinna; det är en styggelse.
23. Du skalt ock icke ligga när något djur, at du dermed orenar	23. Du skall icke beblanda dig med något djur, så att du genom

dig: Och ingen qwinna skall skaffa hafwa med något djur; ty det är en styggelse.

24. I skolen uti intet af detta orena eder; förty uti allt detta hafwa Hedningarne orenat sig, hwilka jag skall här utdrifwa för eder.
25. Och landet är derigenom orenadt: Och jag skall söka deras mißgerningar på dem, så at landet skall utspy sina inbyggare.
26. Derföre håller mina stadgar och rätter, och görer intet af denna styggelsen, antingen inländske eller utländske ibland eder:
27. Ty all sådana styggelse hafwa landsens folk gjort, som för eder woro, och hafwa orenat landet:
28. På det at landet ock icke utspyr eder, då I det orenen, lika som det hafwer utspytt Hedningarna, som för eder woro.
29. Förty, de som göra denna styggelsen, deras själar skola utrotade warda utu deras folk.
30. Derföre håller mina stadgar, at I icke gören efter de styggeliga seder, som för eder woro, at I icke dermed orenade warden; ty jag är HERren edar Gud.

detta blifver oren. Och ingen kvinna skall hafwa att skaffa med något djur, så att hon beblandar sig därmed; det är en vederstygglighet.

24. I skolen icke orena eder med något af allt detta, ty med allt sådant hafva de hedningar orenat sig, som jag fördrifver för eder.
25. Därigenom har landet blifvit orenadt, och jag har på det hemsökt dess missgärning, så att landet har utspytt sina inbyggare.
26. Så hållen då I mina stadgar och rätter, och ingen af eder, ehvad han är inföding eller en främling, som bor ibland eder, må göra någon af alla dessa styggelser.
27. Ty alla dessa styggelser hafva landets inbyggare, som varit där före eder, bedrifvit, så att landet har blifvit orenadt.
28. Gören intet sådant, på det att landet icke må utspy eder, om I så orenen det, likasom det utspyr det folk, som har bott där före eder.
29. Ty hvar och en som gör någon af alla dessa styggelser skall utrotas ur sitt folk, hvar och en som gör sådant.
30. Iakttagen därför hvad jag bjudit eder iakttaga, så att I icke gören efter någon af de styggeliga stadgar, som man har följt före eder, och så orenen eder genom dem. Jag är Herren, eder Gud.

19. Capitlet.

Helighets-regler.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med hela menighetene af Israels barn, och säg till dem: I skolen wara helige; ty jag är helig, HERren edar Gud.
3. Hwar och en frukte sina moder, och sin fader: Håller mina helgedagar; ty jag är HERren edar Gud.
4. I skolen icke wända eder til afgudar, och skolen icke göra eder gutna gudar; ty jag är HERren edar Gud.
5. Och när I wiljen göra HERranom tackoffer, så skolen I offra det, at det må wara honom täckt:
6. Och skolen det äta på samma dagen, då I offren det, och på den andra dagen. Hwad qwart blifwer til tredje dagen, det skall man bränna up i eld.
7. Äter der någor af på tredje dagen, så är han en styggelse, och warder icke tacknåmlig:
8. Och den samme ätaren skall bära sin mißgerning, at han HERrans helgedom hafwer ohelgat; och den själen skall utrotad warda utu sitt folk.
9. När du uppskär af ditt land, skalt du icke skära intil ändan allt omkring, och icke noga allt afhemta.
10. Sammalunda skalt du ej heller noga berga din wingård, eller uphemta de affallna bären: Utan skall det blifwa låta för de fattiga och främlingar; ty jag är HERren edar Gud.
11. I skolen icke stjåla eller ljuga, eller handla falskeliga den ene med den andra.

19 KAPITLET.

Helighetsregler.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barns hela menighet och säg till dem:
I skolen wara heliga, ty jag, Herren, eder Gud, är helig.
3. Hvar och en af eder frukte sin moder och sin fader. Mina sabbater skolen i hålla. Jag är Herren, eder Gud.
4. I skolen icke wända eder till afgudar och icke göra eder gjutna gudar. Jag är Herren, eder Gud.
5. När I viljen offra tackoffer åt Herren, skolen I offra det på sådant sätt, att I blifven välbehagliga.
6. Samma dag I offren det skall det ätas, eller ock den följande dagen; men det som blifwer öfver till tredje dagen skall uppbrännas i eld.
7. Om det ätes på tredje dagen, så är det en vederstygglighet; det blifwer då icke välbehagligt.
8. Den som äter däraf kommer att bära på en missgärning, ty han har ohelgat det som var helgadt åt Herren, och han skall utrotas ur sitt folk.
9. När I inbärgen skörden af edert land, skall du icke skörda intill yttersta kanten af din åker, icke heller skall du göra någon axplockning efter din skörd.
10. Och i din vingård skall du icke göra någon efterskörd, och de affallna drufvorna i din vingård skall du icke plocka upp; du skall lämna detta kvar åt den fattige och åt främlingen. Jag är Herren, eder Gud.
11. I skolen icke stjåla eller ljuga eller begå något svek mot hvarandra.

12. I skolen icke swärja falskt wid mitt namn, och ohelga dins Guds namn; ty jag är HERren.	12. I skolen icke swärja falskt vid mitt namn; då ohelgar du din Guds namn. Jag är Herren.
13. Du skalt icke göra dinom nästa orätt, eller röfwa honom. Din dagakarls lön skall icke blifwa när dig intill morgonen.	13. Du skall icke med orätt afhända din nästa något eller taga något ifrån honom med våld. Du skall icke förhålla dagakarlen hans lön öfver natten till morgonen.
14. Du skalt icke banna dem döfwa. Du skalt icke sätta för den blinda något, der han kan stöta sig uppå; utan du skalt frukta din Gud; ty jag är HERren.	14. Du skall icke förbanna en döf, och för en blind skall du icke lägga något hvarpå han kan falla; du skall frukta din Gud. Jag är Herren.
15. I skolen icke handla orätt i dome, och skalt icke skona dem ringa, och icke ära den mäktiga, utan skalt döma dinom nästa rätt.	15. I skolen icke göra orätt i domen; du skall icke hafva anseende till den ringes person, ej heller vara partisk för den mäktige; du skall döma din nästa rätt.
16. Du skalt icke vara en bakdantare ibland ditt folk. Du skalt ock icke stå emot dins nästas blod; ty jag är HERren.	16. Du skall icke gå med förtal bland ditt folk; du skall icke stå efter din nästas blod. Jag är Herren.
17. Du skalt icke hata din broder i dino hjerta; utan du skalt straffa din nästa, på det du icke skalt lida skuld för hans skull.	17. Du skall icke hafva hat till din broder i ditt hjerta, men väl må du tillrättavisa din nästa, på det att du icke för hans skull må komma att bära på synd.
18. Du skalt icke hämnas, och icke behålla någon owilja emot dins folks barn. Du skalt älska din nästa såsom dig sjelfwan; ty jag är HERren.	18. Du skall icke hämnas och icke hysa agg mot någon af ditt folk, utan du skall älska din nästa såsom dig själf. Jag är Herren.
19. Mina stadgar skolen I hålla, at du icke låter din boskap hafwa beblandning med annor djur; och icke sår din åker med blandad säd: Och at ingen klädnad kommer på dig, som af ull och lin tilhopa kommen är.	19. Mina stadgar skolen I hålla: Du skall icke låta två slags djur af din boskap para sig med hvarandra; din åker skall du icke beså med två slags säd; en klädnad af två olika slags garn får icke komma på dig.
20. Om en man ligger när ena qwinno, och beblandar sig med henne, och hon är en trälinna, och är af enom androm kränkt, dock är icke löst, eller frihet fått hafwer, det skall straffadt warda; men icke skola de dö: Ty hon hafwer icke varit fri.	20. Om en man har legat hos en kvinna och beblandat sig med henne och hon är trälinna i en annan mans våld och hon icke har blifvit friköpt eller frigifven, då skola de straffas, men icke dödas, eftersom hon icke var fri.
21. Men han skall frambära HERranom för sina skuld en wädur til skuldoffer, inför dörena af	21. Och han skall föra fram sitt skuldoffer inför Herren, till uppenbarelsetältets ingång, en

wittnesbördsens tabernakel.

skuldoffersvädur.

22. Och Presten skall försona honom med skuldoffret för HERranom, för den synd, som han gjort hafwer: Så warder honom Gud nådelig öfwer hans synd, som han gjort hafwer. 23. När I kommen i landet, och planteren allahanda trä, der man af äter, skolen I afskära deras förhud med deras frukt: I tre år skolen I hålla dem för oomskorna, så at I icke äten dem. 24. Men i fjerde årena skall all deras frukt wara helgad och prisad HERranom: 25. I femte årena skolen I äta fruktena, och samla henne in; ty jag är HERren edar Gud. 26. I skolen intet äta med blod: I skolen icke akta på foglarop; eller wälja några dagar. 27. I skolen icke skära någon plätt på edart hufvud, och icke allstinges raka edart skägg af. 28. I skolen icke skära något märke på edar kropp öfwer en dödan; eller skrifwa bokstäfwer på eder; ty jag är HERren. 29. Du skalt icke hålla dina dotter til boleri, på det at landet icke skall bedrifwa boleri, och warda fullt med laster. 30. Håller mina helgedagar, och frukter för min helgedom; ty jag är HERren. 31. I skolen icke wända eder til spåmän, och fråger intet af de teknatyddare, at I icke warden orenade på dem; ty jag är HERren edar Gud. 32. För et grått hufvud skalt du upstå, och ära de gamla; ty du skalt frukta din Gud; ty jag är	22. När så prästen medelst skuldoffersväduren bringar försoning för honom inför Herrens ansikte för den synd han begått, så blifver den synd han begått honom förlåten. 23. När I kommen in i landet och planteren träd af olika slag med ätbar frukt, så skolen I anse deras frukt såsom deras förhud. I tre år skolen I hålla dem för oomskurna och icke äta af dem; 24. men under det fjärde året skall all deras frukt vara helgad till Herrens lof, 25. och först under det femte skolen I äta deras frukt. Så skolen I göra, på det att de må gifva så mycket större afkastning åt eder. Jag är Herren, eder Gud. 26. I skolen icke äta något med blod uti. I skolen icke befatta eder med spådom eller teckentyderi. 27. I skolen icke rundklippa kanten af edert hufvudhår, ej heller skall du afstympa kanten af ditt skägg. 28. I skolen icke göra något märke på eder kropp för någon död, ej heller inbränna skrifttecken på eder. Jag är Herren. 29. Du skall icke ohelga din dotter med att låta henne blifva en sköka, på det att icke landet må förfalla i skökoväsande och blifva uppfyllt af skändlighet. 30. Mina sabbater skolen I hålla, och för min helgedom skolen I hafva fruktan. Jag är Herren. 31. I skolen icke wända eder till andar, som tala genom besvärjare eller signare. Söken icke sådana, så att I blifven orena genom dem. Jag är Herren, eder Gud. 32. För ett grått hufvud skall du stå upp, och den gamle skall du ära; du skall frukta din Gud.

HERren.

Jag är Herren.

33. Om en främling warder boendes när eder i edro lande, den skolen I icke öfwerfalla.
34. Han skall bo när eder såsom en inländsk ibland eder; och du skalt älskan såsom dig sjelfwan: Förty I woren ock främlingar i Egypti lande. Jag är HERren edar Gud.
35. I skolen intet olika handla, i dom, med aln, med wigt, med mått.
36. Rätt wåg, rätt pund, rätt skeppa, rätt kannan skall wara när eder; ty jag är HERren edar Gud, som hafwer fört eder utur Egypti land:
37. At I skolen hålla och göra alla mina stadgar, och alla mina rätter; ty jag är HERren.
33. När en främling bor hos eder i edert land, skolen I icke förtrycka honom.
34. Främlingen, som bor hos eder, skall räknas såsom en inföding bland eder, du skall älska honom såsom dig själf; I hafven ju själfva varit främlingar i Egyptens land. Jag är Herren, edar Gud.
35. I skolen icke göra orätt i domen, icke i fråga om mått, vikt eller mål.
36. Riktig wåg, riktiga vikter, riktig efa, riktigt hinmått skolen I hafva. Jag är Herren, edar Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land.
37. Så skolen I nu hålla alla mina stadgar och alla mina rätter och göra efter dem. Jag är Herren.

20. Capitlet.

Molechs offer. Spåmäns, blodskams straff.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Säg Israels barnom: Hwilken af Israels barn, eller en främling, som bor i Israel, gifwer af sine såd Molech, han skall döden dö; folket i landena skall stena honom.
3. Och jag skall sätta mitt anlete emot sådana mennisko, och skall utrota honom utu hans folk; derföre, at han af sine såd gifwit hafwer Molech, och orenat min helgedom, och ohelgat mitt helga namn.
4. Och om folket i landet se genom finger med de menniskone, som af sine såd hafwer gifwit Molech, så at de icke dräpa honom;
5. Så will jag dock sätta mitt anlete emot den menniskan, och emot hans släkt, och skall utrota honom, och alla de som efter honom med Molech hor bedrifwit hafwa, utu deras folk.
6. Om en själ wänder sig til spåmän och teknatyddare, så at hon hor bedrifwer efter dem; så will jag sätta mitt anlete emot den samma själen, och will utrota henne utu hennes folk.
7. Derföre helger eder, och warer helige; ty jag är HERren edar Gud.
8. Och håller mina stadgar, och görer dem; ty jag är HERren, den eder helgar.
9. Den som bannar sin fader eller sina moder, han skall döden dö; hans blod ware öfwer honom, at han sin fader eller moder bannat hafwer.
10. Den som hor bedrifwer med någors

20 KAPITLET.

Straffbestämmelser.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Du skall ock säga till Israels barn:

Om någon af Israels barn eller af främlingarna, som bo i Israel, gifver någon af sina afkomlingar åt Molok, så skall han straffas med döden; folket i landet skall stena honom.
3. Och jag skall vända mitt ansikte mot den mannen och utrota honom ur hans folk, därför att han har gifvit en af sina afkomlingar åt Molok och därmed orenat min helgedom och ohelgat mitt heliga namn.
4. Om folket i landet i landet ser genom fingrarna med den mannen, när han gifver en af sina afkomlingar åt Molok, så att de icke döda honom,
5. då skall jag själf vända mitt ansikte mot den mannen och mot hans släkt; och honom och alla dem som hafva följt honom och lupit i horeri efter Molok skall jag utrota ur deras folk.
6. Och om någon wänder sig till andar, som tala genom besvärjare eller signare, för att i horeri löpa efter dem, så skall jag vända mitt ansikte mot honom och utrota honom ur hans folk.
7. Så skolen I nu hålla eder heliga och vara heliga; ty jag är Herren, eder Gud.
8. Och I skolen hålla mina stadgar och göra efter dem. Jag är Herren, som helgar eder.
9. Om någon förbannar sin fader eller sin moder, skall han straffas med döden; sin fader och sin moder har han förbannat, blodskuld låder vid honom.
10. Om någon bedrifver hor med en

mans hustru, den skall döden dö, både horkarlen och horkonan; derföre, at han med sins nästas hustru hor bedrifwit hafwer.

annan mans hustru, om han bedrifver hor med sin nästas hustru, så skola de straffas med döden, både mannen och kvinnan, som hafva bedrifvit hor.

11. Om någor ligger när sins faders hustru, så at han sins faders blygd blottat hafwer, de skola både döden dö; deras blod ware öfwer dem.
12. Om någor ligger när sina sonahustru, så skola de både döden dö; förty de hafwa gjort ena skam; deras blod ware öfwer dem.
13. Om någor ligger nära en dräng, såsom när ena qwinno, de hafwa gjort en styggheit, och skola både döden dö; deras blod ware öfwer dem.
14. Om någor tager en hustru, och hennes moder dertil, han hafwer gjort en last; man skall bränna honom up i elde, och de båda med, at ingen last blifwer ibland eder.
15. Om någor hafwer skaffa med oskälilig djur, han skall döden dö, och djuret skall man dräpa.
16. Om en qwinna låter sig in til något oskälilig djur, så at hon dermed hafwer skaffa, den skalt du dräpa, och djuret deßlikes: Döden skola de dö; deras blod ware öfwer dem.
17. Om någor tager sina syster, sins faders dotter, eller sine moders dotter, och skådar hennes blygd, och hon åter hans blygd, det är en skam; de skola förgöras inför deras slägtes folk: Ty han hafwer blottat sine systers blygd; han skall bära sina skuld.
18. Om en man ligger när ena qwinno i hennes krankhets tid, och blottar hennes blygd, och uplåter hennes brunn, och hon blottar sins blods brunn; de skola både förgjorde warda utu deras folk.
11. Om någon ligger hos en kvinna, som är hans faders hustru, så blottar han sin faders blygd; de skola båda straffas med döden, blodskuld låder vid dem.
12. Om någon ligger hos sin svärdotter, så skola de båda straffas med döden; de hafva bedrifvit en vederstygglighet, blodskuld låder vid dem.
13. Om en man ligger hos en annan man såsom man ligger hos en kvinna, så göra de båda en styggelse; de skola straffas med döden, blodskuld låder vid dem.
14. Om någon till hustru tager en kvinna och tillika hennes moder, så är det en skändlighet; man skall uppbränna både honom och dem i eld, att icke någon skändlighet må finnas bland eder.
15. Om en man beblandar sig med något djur, så skall han straffas med döden, och djuret skolen I dräpa.
16. Och om en kvinna kommer vid något djur och beblandar sig därmed, så skall du dräpa både kvinnan och djuret; de skola straffas med döden, blodskuld låder vid dem.
17. Om någon tager till hustru sin syster, sin faders dotter eller sin moders dotter, och ser hennes blygd och hon ser hans blygd, så är det en skamlig gärning, och de skola utrotas inför sitt folks ögon; han har blottat sin systers blygd, han bär på missgärning.
18. Om någon ligger hos en kvinna, som har sin månadsrening, och blottar hennes blygd, i det att han aftäcker hennes brunn och hon blottar sitt blods brunn, så skola de båda utrotas ur sitt folk.

19. Dine modersystems blygd, och dine fadersystems blygd skalt du icke blotta: Ty en sådana hafwer sina nästa blodsfränko blottat; och de skola bära deras skuld.
20. Om någor ligger när sins faderbroders hustru, den hafwer sins faderbroders blygd blottat: De skola bära deras synd; utan barn skola de dö.
21. Om någor tager sins broders hustru, det är en skamlig gerning: De skola wara utan barn, derföre, at han hafwer sins broders blygd blottat.
22. Så håller nu alla mina stadgar och mina rätter, och görer dem, på det landet icke utspyr eder, der jag eder införer, at I deruti bo skolen.
23. Och wandrer icke uti Hedningarnas stadgar, hwilka jag skall utdrifwa för eder; ty allt sådant hafwa de gjort, och jag hafwer haft en styggelse wid dem.
24. Men eder säger jag: I skolen besitta deras land; ty jag skall gifwa eder et land i arf, der mjölk och hannog uti flyter: Jag är HERren edar Gud, den eder afskilt hafwer ifrån annat folk:
25. At I ock skilja skolen den rena boskapen ifrå den orena; och orena foglar ifrå de rena; och icke orena edra själar på boskap, på foglar, och på allt det på jordene kryper, det jag eder afskilt hafwer, at det skall wara orent.
26. Derföre skolen I wara mig helige; ty jag HERren är helig, den eder afskilt hafwer ifrån annat folk, at I skolen höra mig til.
27. Om någor man eller qwinna warder en spåman, eller en teknatydare, de skola döden dö; Man skall
19. Du skall icke blotta din moders systems eller din faders systems blygd. Ty den så gör aftäcker sin nära blodsförvants blygd; de komma att bära på missgärning.
20. Om någon ligger hos sin farbroders hustru, så blottar han sin farbroders blygd; de komma att bära på synd, barnlösa skola de dö.
21. Om någon tager sin broders hustru, så är det en oren gärning; han blottar då sin broders blygd, barnlösa skola de blifva.
22. Så skolen I nu hålla alla mina stadgar och alla mina rätter och göra efter dem, på det att landet icke må utspya eder, det land, dit jag vill föra eder, så att I fån bo der.
23. Och I skolen icke vandra efter det folks stadgar, som jag vill fördrifva för eder, ty just därför att de bedrifvit allt sådant, har jag blifvit led vid dem.
24. Och därför har jag sagt till eder: I skolen besitta deras land, ty jag skall gifva eder det till besittning, ett land, som flyter af mjölk och honung. Jag är Herren, eder Gud, som har afskilt eder från andra folk.
25. Så skolen I nu göra skillnad mellan rena fyrfotadjur och orena och mellan rena fåglar och orena, så att I icke gören eder själfva till styggelse för de fyrfotadjurs eller fåglars skull eller för de kräldjurs skull på marken, som jag har afskilt, på det att I mån hålla dem för orena.
26. I skolen vara mig heliga, ty jag, Herren, är helig, och jag har afskilt eder från andra folk, på det att I skolen höra mig till.
27. När någon, man eller kvinna, befattar sig med andebesvärjelse eller signeri, skall han

stena dem; deras blod ware öfwer
dem.

straffas med döden; man skall
stena honom, blodskuld låder vid
honom.

21. Capitlet.

Presta-reglor.

Och HERren sade til Mose: Tala til Presterna, Aarons söner, och säg til dem: En Prester skall icke orena sig på någon dödan af sitt folk;

2. Utan på sin skyldman, den honom näst tilkommer, såsom på sin moder, på sin fader, på sin son, på sin dotter, på sin broder;
3. Och på sin syster, den ännu en jungfru och ingens mans hustru warit hafwer; den hans nästa skyldman är, på dem må han orena sig.
4. Eljest skall han icke orena sig på någon, som honom är wederkommande ibland hans folk, så at han sig ohelgar.
5. Han skall ock ingen plätt göra på sitt hufwud, eller afraka sitt skägg, och på hans kropp intet märke skära.
6. De skola sinom Gudi helige wara, och icke ohelga sins Guds namn: Förty de offra HERrans offer, deras Guds bröd; derföre skola de wara helige.
7. Han skall icke taga någon sköko, eller ena förkränkta, eller den som af sin man bortdrifwen är; ty han är helig sinom Gudi.
8. Derföre skalt du räkna honom helig; ty han offerar dins Guds bröd. Han skall wara dig helig; ty jag är helig, HERren som eder helgar.
9. Om ens Prests dotter begynner til at bola, den skall man upbränna i elde; ty hon hafwer skämt sin fader.
10. Hwilken öfwerste Prester är ibland hans bröder, på hwilkens hufwud smörjooljan gutin är, och hans hand fylld är, så at han

21 KAPITLET.

Helighetsregler för prästerna.

Och Herren sade till Mose: Säg till prästerna, Arons söner, säg till dem:

En präst får icke ådraga sig orenlighet genom någon död bland sitt folk,

2. utom genom sina närmaste blodsforvanter: sin moder, sin fader, sin son, sin dotter, sin broder;
3. så ock genom sin syster, om hon var jungfru och bodde hos honom och icke tillhörde någon man, i sådant fall må han ådraga sig orenhet genom henne.
4. Eftersom han är en herre bland sitt folk, får han icke ådraga sig orenhet och göra sig ohelig.
5. Prästerna skola icke raka någon del af sitt hufvud skallig eller afraka kanten af sitt skägg eller rista något märke på sin kropp.
6. De skola varra helgade åt sin Gud och icke ohelga sin Guds namn, ty de bära fram Herrens eldsoffer, sin Guds spis; därför skola de vara heliga.
7. Ingen af dem skall taga till hustru en sköka eller en vanärad kvinna, ej heller skall någon taga till hustru en kvinna, som blifvit förskjuten af sin man, ty prästen är helgad åt sin Gud.
8. Därför skall du akta honom helig, ty han bär fram din Guds spis; han skall vara dig helig, ty jag, Herren, som helgar eder, är helig.
9. Om en prästs dotter ohelgar sig genom skökolefnad, så ohelgar hon sin fader; hon skall uppbrännas i eld.
10. Den som är öfverstepräst bland sina bröder, den på hwilkens hufvud smörjelseoljan blifvit utgjuten och som mottagit

med kläden iklädd warder, den skall icke blotta sitt hufwud, och icke skära sin kläder sönder.

11. Och skall til ingen dödan komma, och skall icke orena sig, hwarken öfwer fader eller moder.
12. Utu helgedomenom skall han icke gå, at han icke ohelgar sins Guds helgedom. Ty wigelsen, hans Guds smörjoolja, är på honom: Jag är HERren.
13. Ena jungfru skall han taga sig til hustru:
14. Men inga enko, eller bortdrefna, eller förkränkta, eller sköko; utan ena jungfru, af sitt folk, skall han taga til hustru;
15. På det han icke skall ohelga sina såd ibland sitt folk; ty jag är HERren, som honom helgar.
16. Och HERren talade med Mose, och sade:
17. Tala med Aaron, och säg: Om någor wank är på någrom af dine såd uti edart slägte, den skall icke gå fram, at han offerar sins Guds bröd:
18. Förty hwar och en, den någon wank hafwer, skall icke gå fram, ware sig blind, halt, med ene stygga nåso, med oskickeliga lemmar:
19. Eller den som hafwer en sönderbruten fot eller hand:
20. Eller kroppog är, eller hinno på ögonen hafwer, eller windögd, eller maslog, eller skabbog, eller förbråken är.
21. Den som nu af Prestens Aarons såd hafwer en wank uppå sig, han skall icke gå fram til at offra HERrans offer; ty han hafwer en wank, derföre skall han intet nalkas intil sins Guds bröd, at

handfyllning till att ikläda sig prästkläderna, han skall icke hafva sitt hår oordnadt, ej heller rifva sönder sina kläder;

11. och han skall icke gå in till någon död; icke ens genom sin fader eller genom sin moder får han ådraga sig orenlighet.
12. Och ur helgedomen skall han icke gå ut, på det att han icke må ohelga sin Guds helgedom, ty hans Guds smörjelseolja, hvarmed han har blifvit invigd, är på honom. Jag är Herren.
13. Till hustru skall han taga en kvinna som är jungfru.
14. En änka eller en förskjuten hustru eller en vanärad kvinna, en sköka --- en sådan får han icke taga, utan en jungfru af sitt folk skall han taga till hustru,
15. på det att han icke må ohelga sin lifsfrukt bland sitt folk; ty jag är Herren, som helgar honom.
16. Och Herren talade till Mose och sade:
17. Tala till Aron och säg: Af dina afkomlingar i kommande släkten skall ingen som har något lyte träda fram för att frambära sin Guds spis.
18. Ingen skall träda fram, som har något lyte, hwarken en blind eller en halt eller en som har lyte i ansiktet eller har någon lem för stor,
19. ingen som har brutit arm eller ben,
20. ingen som är puckelryggig eller förkrympt eller som har fel på ögat eller som har skabb eller annat utslag eller som är snöpt.
21. Af prästen Arons afkomlingar skall ingen som har något lyte gå fram för att frambära Herrens eldsoffer; han har ett lyte, han skall icke gå fram för att frambära sin Guds spis.

han dem offrar.

22. Dock skall han äta af sins Guds bröde, både af det helgo, så ock af de aldrahelgasto.	22. Sin Guds spis må han äta, både det som är högheligt och det som är heligt,
23. Men dock skall han icke komma in til förlotten, ej heller nalkas altarena, så länge sådana wank på honom är, at han icke ohelgar min helgedom; ty jag är HERren, som helgar dem.	23. men eftersom han har ett lyte, skall han icke gå in till förlåten, ej heller skall han gå fram till altaret, på det att han icke må ohelga mina heliga ting; ty jag är Herren, som helgar dem.
24. Och Mose sade detta til Aaron, och til hans söner, och til all Israels barn.	24. Och Mose talade detta till Aron och hans söner och alla Israels barn.

22. Capitlet.

Lag om offers åtande och art.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Säg Aaron och hans söner, at de hålla sig ifrån Israels barns helgo, hwilket de mig helga, och icke ohelga mitt helga namn; ty jag är HERren.

3. Säg dem nu til, och deras efterkommandom: Hwilken af edor säd går til det helga, som Israels barn helga HERranom, och orenar sig så på det, hans själ skall utrotad warda för mitt anlete; ty jag är HERren.

4. Hwilken af Aarons säd är spitelisk, eller hafwer ena flöd, den skall icke äta af det helga, til deß han warder ren. Den som kommer wid någon oren kropp, eller den som hans säd afgår i sömnen:

5. Eller den som kommer wid en matk, den honom oren är, eller en mennisko, som honom oren är, och allt det honom orenar:

6. Hwilken själ kommer wid något deraf, den är oren intil aftonen, och skall icke äta af de helgo; utan skall först bada sin kropp med watn.

7. Och när solen är nedergången, och han ren worden är, då må han äta deraf; ty det är hans spis.

8. Et as, och hwad af wilddjur rifwit är, skolen I icke äta, at I icke skolen warda orene deruppå; ty jag är HERren.

9. Derföre skola de hålla mina stadgar, at de icke skola lägga synd uppå sig, och dö deröfwer, när de ohelga sig; ty jag är HERren, som dem helgar.

22 KAPITLET.

Ytterligare regler för prästerna. Föreskrifter om djuroffren.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Aron och hans söner och säg, att de skola hålla sig ifrån de heliga gåfvor, som Israels barn frambära åt mig, på det att de icke må ohelga mitt heliga namn. Jag är Herren.

3. Säg till dem: Om i kommande släkten någon af edra afkomlingar, medan orenhet låder vid honom, kommer vid de heliga gåfvor, som Israels barn frambära åt Herren, så skall han utrotas ur min åsyn. Jag är Herren.

4. Om någon af Arons afkomlingar är spetälsk eller har flytning, skall han icke äta af de heliga gåfvorna, förrän han blifvit ren; ej heller den som kommer vid någon som blifvit oren genom en död, eller den som haft sädesutgjutning;

5. ej heller den som kommer vid något slags smådjur, genom hvilket man blifver oren, eller vid en människa, genom hvilken man blifver oren, på hvad sätt denna än må hafva blifvit oren.

6. Den som kommer vid något sådant han skall vara oren ända till aftonen och skall icke äta af de heliga gåfvorna, förrän han har badat sin kropp i vatten.

7. Men när solen har gått ned, är han ren, och sedan må han äta af de heliga gåfvorna, ty det är hans spis.

8. Ett själfdödt eller ihjälrifvet djur skall han icke äta, så att han därigenom blifver oren. Jag är Herren.

9. De skola iakttaga hvad jag bjudit dem iakttaga, på det att de icke för det heligas skull må komma att bära på synd och så träffas af döden, därför att de ohelga det. Jag är Herren, som helgar

dem.

10. Ingen annan skall äta af det helgo, ej heller Prestens husman, ej heller någon dagakarl.	10. Ingen främmande får äta af det heliga; en inhysesman hos prästen eller en hans legodräng skall icke äta af det heliga.
11. När Presten köper ena själ för sina penningar, den må äta deraf. Och det i hans huse födt är, det må ock äta af hans bröd.	11. Men när en präst har köpt en träl för sina penningar, så må denne äta däraf, så ock den träl, som är född i hans hus; dessa må äta af hans spis.
12. Om Prestens dotter warder ens främmandes hustru, skall hon icke äta af deß helgas häfoffer.	12. När en prästs dotter blifvit en främmande mans hustru, skall hon icke äta af det heliga, som gifves till offergård.
13. Warder hon en enka, eller utdrifwen, och hafwer ingen säd, och kommer igen til sins faders hus, så skall hon äta af sins faders bröd, såsom då hon ännu piga war: Men ingen främmande skall äta deraf.	13. Men när en prästs dotter blifvit änka eller blifvit förskjuten och hon är utan lifsfrukt och hon så kommer åter till sin faders hus och är där såsom i sin ungdom, då må hon äta af sin faders spis; men ingen främmande får äta däraf.
14. Hwilken som eljest äter af de helgo owetandes, han skall lägga femtedelen dertil, och gifwa Prestenom med de helgo:	14. Och om någon ouppsåtligen äter af det heliga, skall han lägga femtedelen därtill och gifwa prästen ersättning för det heliga.
15. På det at de icke skola ohelga Israels barns helga, som de häfoffra HERranom:	15. Prästerna skola icke ohelga de heliga gåfvorna, det som Israels barn gifva åt Herren,
16. At de icke skola lägga mißgerning och skuld på sig, när de äta af deras helgo; ty jag är HERren, som dem helgar.	16. och därigenom draga öfver dem missgerning och skuld, när de äta af deras heliga gåfvor; ty jag är Herren, som helgar dem.
17. Och HERren talade med Mose, och sade:	17. Och Herren talade till Mose och sade:
18. Säg Aaron och hans söner, och all Israels barn: Hwilken Israelit eller främling i Israel will göra sitt offer, ware sig af löfte, eller af fri wilja, at de wilja göra HERranom et bränneoffer, det honom skall wara tacknämligit af eder:	18. Tala till Aron och hans söner och alla Israels barn och säg till dem: Om någon af Israels hus eller af främlingarna i Israel vill offra något offer, vare sig det är ett löftesoffer eller ett frivilligt offer som de vilja offra åt Herren såsom brännoffer,
19. Det skall wara et mankön, och utan wank, af få, lambom eller getom.	19. så skolen i göra det på sådant sätt, att I blifven välbehagliga; offret skall vara ett felfritt handjur, af fäkreaturen eller af fåren eller af getterna;

20. Allt det som något fel hafwer, skolen I icke offra; förty det warder icke tacknämligit för eder.
21. Och hwilken et tackoffer HERranom göra will, et besynnerligit löfte, eller af fri wilja, af få eller får, det skall wara utan wank, at det må warda tacknämligit. Det skall hafwa ingen wank.
22. Är det blindt, eller brutit, eller sargadt, eller förtwinadt, eller maslogt, eller skabbogt; så skola de icke sådant offra HERranom, och intet offer deraf gifwa på HERrans altare.
23. En oxen eller får, som oskickeliga eller lytta lemmar hafwer, må du offra af en fri wilja; men icke warder det tacknämligit för et löfte.
24. Du skalt ock icke offra HERranom något det förkramadt, eller förstött, eller förslitit, eller utskurit är; och skolen sådant icke göra i edro lande.
25. Du skalt ock icke offra något sådant af ens främlings hand, med edars Guds bröd; ty det doger intet, och hafwer en wank: Derföre warder det icke tacknämligit för eder.
26. Och HERren talade med Mose, och sade:
27. När en kalf, eller lamb, eller get födt är, så skall det wara när sine moder i sju dagar: På åttonde dagen och derefter må man offra det HERranom, så är det tacknämligit.
28. Ware sig nöt eller får, så skall man icke slagta det med sin unga på enom dag.
20. I skolen icke därtill taga ett djur, som har något lyte, ty genom ett sådant blifven I icke välbehagliga.
21. Och när någon vill offra ett tackoffer åt Herren af fäkreaturen eller af småboskapen, vare sig det gäller att fullgöra ett löfte, eller det gäller ett frivilligt offer, så skall det vara felfritt för att blifva välbehagligt; intet lyte får finnas därpå.
22. Det som är blindt eller brutet eller stympadt eller sårigt eller som har skabb eller annat utslag, sådant skolen I icke offra åt Herren; eldsoffer af sådant skolen I icke lägga på altaret åt Herren.
23. Ett djur af fäkreaturen eller af småboskapen, som har någon lem för stor eller för liten, må du väl offra såsom frivilligt offer, men såsom löftesoffer blifver det icke välbehagligt.
24. Och I skolen icke offra åt Herren något som blifvit snöpt genom klämning eller krossning eller afslitning eller utskärning; sådant skolen I icke göra i edert land.
25. Icke heller af en utlännings hand skolen I mottaga och offra sådana djur till eder Guds spis, ty de äro skadade, de hafva ett lyte; genom sådana blifven I icke välbehagliga.
26. Och Herren talade till Mose och sade:
27. När en kalf eller ett får eller en get har blifvit född, skall djuret dia sin moder i sju dagar. Men allt ifrån den åttonde dagen är det välbehagligt såsom eldsoffersgåfva åt Herren.
28. I skolen icke slakta något djur, vare sig af fäkreaturen eller af småboskapen, på samma dag som dess afföda.

29. När I wiljen göra HERranom et lofoffer, det för eder tacknämligit skall wara;	29. När I viljen offra ett lofoffer åt Herren, skolen I offra det på sådant sätt, att I blifven välbehagliga.
30. Så skolen I äta det på samma dagen, och skolen intet behålla qwart intil morgonen; ty jag är HERren.	30. Det skall ätas samma dag; I skolen icke lämna något däraf kvar till följande morgon. Jag är Herren.
31. Derföre håller min bud, och görer dem; ty jag är HERren.	31. I skolen hålla mina bud och göra efter dem. Jag är Herren.
32. At I icke ohelgen mitt helga namn, och at jag må helgad warda ibland Israels barn; ty jag är HERren den eder helgar:	32. I skolen icke ohelga mitt heliga namn, ty jag vill blifva helgad bland Israels barn. Jag är Herren, som helgar eder,
33. Den eder utur Egypti land fört hafwer, at jag skulle wara edar Gud: Jag är HERren.	33. den som har fört eder ut ur Egyptens land, på det att jag må vara eder Gud. Jag är Herren.

23. Capitlet

Årliga Högtiders lag.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala til Israels barn, och säg til dem: Deße äro HERrans högtider, som I skolen kalla heliga och mina högtider, då I samman kommen.
3. Sex dagar skalt du göra ditt arbete; men den sjunde dagen är den store helge Sabbathen, då I tilhopa kommen: Intet arbete skolen I göra på honom; förty det är HERrans Sabbath, ehwar I bon.
4. Deße äro de HERrans högtider, dem I skolen kalla helga högtider, då I samman kommen:
5. På fjortonde dagen i första månadenom om aftonen är HERrans Passah,
6. Och på den femtonde i samma månadenom är HERrans osyrade bröds högtid; då skolen I äta osyradt bröd i sju dagar.
7. Den förste dagen skall kallas helig ibland eder, då I samman kommen; då skolen I intet tjenstearbete göra:
8. Och offra HERranom i sju dagar. Den sjunde dagen skall ock helig kallas, då I tilhopa kommen; på honom skolen I ock intet tjenstearbete göra.
9. Och HERren talade med Mose, och sade:
10. Tala med Israels barn, och säg til dem: När I kommen i landet, som jag eder gifwa skall, och i skolen uppskåra, så skolen I föra til Presten en kärfwa förstlingen af edro säd:
11. Då skall den kärfwen warda weftad för HERranom, at det

23 KAPITLET.

Stadgar för högtiderna.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem:

Detta är Herrens högtider, hvilka I skolen utlysa såsom heliga sammankomster till att vara mina högtider:
3. Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen är hvilosabbat, en dag för helig sammankomst; intet arbete skolen I då göra. Det är Herrens sabbat, hvar I än ären bosatta.
4. Detta är Herrens högtider, de heliga sammankomster, som I skolen utlysa på bestämda tider:
5. I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, vid aftontiden, är Herrens påsk.
6. Och på femtonde dagen i samma månad är Herrens osyrade bröds högtid; då skolen I äta osyradt bröd, i sju dagar.
7. På den första dagen skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.
8. Och I skolen offra eldsoffer åt Herren i sju dagar. På den sjunde dagen skall ock hållas en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.
9. Och Herren talade till Mose och sade:
10. Tala till Israels barn och säg till dem:

När I kommen in i det land, som jag vill gifva eder, och I inbärgen dess skörd, så skolen I bära till prästen den kärfve, som är förstlingen af eder skörd.
11. Och den kärfven skall han vifta inför Herrens ansikte, att I mån

- skall blifwa tacknämligt af eder. Och detta skall Presten göra på den andra dagen näst efter Sabbathen.
12. Och skolen på den dagen, då edar kärfwe weftad warder, göra HERranom et bränneoffer af et lamb, det utan wank och årsgammalt är.
13. Samt med spisoffret, två tijungar semlomjöl, blandadt med oljo, til en söt lukts offer HERranom; dertil dryckoffer, en fjerding af et Hin win.
14. Och skolen intet äta af det nya, hwarken bröd, torkad ax eller korn, intil den dagen, då I bären edrom Gud offer. Det skall wara en ewig rätt til edra efterkommande, ehwar I bon.
15. Sedan skolen I räkna ifrå den andra Sabbathsdagen, då i bären weftekärfwan fram, sju hela Sabbather:
16. Intil den andra dagen efter den sjunde Sabbathen: Det är, femtio dagar skolen I räkna och offra HERranom nytt spisoffer:
17. Och skolen offra det af alla edra boningar, nemliga, tu weftebröd af två tijungar semlomjöl, syradt och bakadt HERranom til en förstling.
18. Och skolen frambära med edor bröd sju årsgamla lamb utan wank, och en ung stut, och två wädrar: Det skall wara HERrans bränneoffer, spisoffer och dryckoffer; det är en söt lukts offer HERranom.
19. Dertil skolen I göra en getabock til syndoffer, och tu årsgamla lamb til tackoffer.
20. Och Presten skall wefta det med förstlings brödena för HERranom til de tu lamben: Och skall wara blifwa välbehagliga; dagen efter sabbaten skall prästen vifta den.
12. Och på den dag, då I låten vifta kärfven, skolen I offra ett felritt årsgammalt lamm till brännoffer åt Herren,
13. och såsom spisoffer därtill två tiondels efa fint mjöl, begjutet med olja, ett eldsoffer åt Herren till en välbehaglig lukt, och såsom drickoffer därtill en fjärdedels hin vin.
14. Och intet af det nya, hwarken bröd eller rostade ax eller korn af grönskuren säd, skolen I äta förrän på denna samma dag, då I hafven framburit offergåfvan åt eder Gud. Detta skall wara en ewärdlig stadga för eder från släkte till släkte, hwar I än ären bosatta.
15. Sedan skolen I räkna sju fulla veckor från dagen efter sabbaten, från den dag, då i framburen viftofferskärften;
16. femtio dagar skolen I räkna intill dagen efter den sjunde sabbaten; då skolen I bära fram ett offer af den nya grödan åt Herren.
17. Från de orter, där I bon, skolen I bära fram viftoffersbröd, två kakor af två tiondels efa fint mjöl, bakade med surdeg: en förstlingsgåfva åt Herren.
18. Och jämte brödet skolen I föra fram sju felfria årsgamla lamm, en ungtjur och två wädurar till att offras såsom brännoffer åt Herren, med tillhörande spisoffer och drickoffer: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.
19. Därtill skolen I offra en bock till syndoffer och två årsgamla lamm till tackoffer.
20. Och prästen skall vifta dem såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte jämte

HERranom heligt, och höra
Presten til.

förstlingsbröden, som frambäras
tillika med de båda lammen; de
skola vara helgade åt Herren
och tillhöra prästen.

21. Och I skolen utropa denna dagen:
Ty han skall kallas helig ibland
eder, då I samman kommen: Intet
tjenstearbete skolen i göra. En
ewig rätt skall det wara, til
edra efterkommande, ehwar I bon.
21. Och till denna samma dag skolen
I utlysa en helig sammankomst
att hållas af eder; ingen
arbetssyssla skolen I då göra.
Detta skall vara en evärdlig
stadga för eder från släkte till
släkte, hvar I än ären bosatta.
22. När I upskären sädena i edro
lande, skolen I icke allt
upskära på åkren, och icke allt
för noga uphemta; utan skolen
det låta dem fattigom, och
främlingom. Jag är HERren edar
Gud.
22. Och när I inbärgen skörden af
edert land, skall du icke skörda
intill yttersta kanten af din
åker, icke heller skall du göra
någon axplockning efter din
skörd; du skall lämna detta kvar
åt den fattige och åt
främlingen. Jag är Herren, eder
Gud.
23. Och HERren talade med Mose, och
sade:
23. Och Herren talade till Mose och
sade:
24. Tala med Israels barnom, och
säg: På första dagen i sjunde
månadenom skolen I hålla
Blåsandens helga Sabbath til
åminnelse, då I samman kommen:
24. Tala till Israels barn och säg:
I sjunde månaden, på första
dagen i månaden, skolen I hålla
sabbatshvila, en åminnelsefest
med basunklang, en helig
sammankomst.
25. Då skolen I intet tjenstearbete
göra; och skolen göra HERranom
offer.
25. Ingen arbetssyssla skolen I då
göra, och I skolen offra
eldsoffer åt Herren.
26. Och HERren talade med Mose, och
sade:
26. Och Herren talade till Mose och
sade:
27. På tionde dagen i denna sjunde
månadenom är Försonedagen, den
skall ibland eder kallas helig,
at I tilhopa kommen. Då skolen
I späka edra kroppar, och offra
HERranom:
27. Men på tionde dagen i samma
sjunde månad är försoningsdagen;
då skolen I hålla en helig
sammankomst, och I skolen då
späka eder; och i skolen offra
eldsoffer åt Herren.
28. Och skolen intet arbete göra på
denna dagen; ty det är en
försonedag, at I skolen
försonade warda för HERranom
edrom Gud.
28. Och I skolen intet arbete göra
på denna samma dag, ty det är en
försoningsdag, då försoning
bringas för eder inför Herrens,
eder Guds ansikte.
29. Ty hwilken icke späker sin kropp
på denna dagen, den skall
utrotad warda utu hans folk.
29. Och hvar och en som icke späker
sig på denna samma dag skall
utrotas ur sitt folk.
30. Och hwilken på denna dagen något
arbete gör, den skall jag
förgöra utu hans folk.
30. Och hvar och en som gör något
arbete på denna samma dag, honom
skall jag förgöra ur hans folk.

31. Derföre skolen I intet arbete göra. Det skall wara en ewig rätt til edra efterkommande, ehwar I bon.
32. Det är edrar store Sabbath, at I skolen späka edra kroppar. På nionde dagen i månadenom om aftonen skolen I hålla denna Sabbath, ifrån aftonen och åter intil aftonen.
33. Och HERren talade med Mose och sade:
34. Tala med Israels barn, och säg: På femtonde dagen i denna sjunde månadenom är Löfhyddo högtid i sju dagar HERranom.
35. Den förste dagen skall kallas helig, at I samman kommen; intet tjenstearbete skolen I göra.
36. I sju dagar skolen I offra HERranom. Den åtttonde dagen skall ock kallas helig, at I samman kommen: Och I skolen göra edart offer HERranom; ty det är samlingsdag: Intet tjenstearbete skolen I göra.
37. Deße äro HERrans helgedagar, de I skolen heliga hålla, at I samman kommen, och gören HERranom offer, bränneoffer, spisoffer, dryckoffer, och annor offer, hwart efter sin dag:
38. Förutan det HERrans Sabbath, och edra gåfwor och löfte, och friwiljoga gåfwor äro, som I gifwen HERranom.
39. Så skolen I nu på femtonde dagen i sjunde månadenom, när I hafwen i hus samlat årswäxten af landena, hålla HERrans högtid i sju dagar. På första dagenom är Sabbath, och på åtttonde dagenom är ock Sabbath.
40. Och I skolen på första dagenom taga frukt af skön träd, palmtelningar, och qwistar af tjockqwistadt trä, och pilträ;
31. Intet arbete skolen I då göra. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, hvar I än ären bosatta.
32. En hvilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då späka eder. På nionde dagen i månadenom om aftonen skolen I hålla denna eder sabbatshvila, från afton till afton.
33. Och Herren talade till Mose och sade:
34. Tala till Israels barn och säg: På femtonde dagen i samma sjunde månad är Herrens löfhyddohögtid, i sju dagar.
35. På den första dagen skall man hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.
36. I sju dagar skolen I offra eldsoffer åt Herren. På den åtttonde dagen skolen I hålla en helig sammankomst, och I skolen offra eldsoffer åt Herren; då är högtidsförsamling; ingen arbetssyssla skolen I då göra.
37. Detta är Herrens högtider, hvilka I skolen utlysa såsom heliga sammankomster, och på hvilka I skolen offra eldsoffer åt Herren, brännoffer och spisoffer, slaktoffer och drickoffer, hvar dag de för den dagen bestämda offren ---
38. detta förutom Herrens sabbater och förutom edra öfriga gåfwor och förutom alla edra löftesoffer och förutom alla frivilliga offer, som I gifven åt Herren.
39. Men på femtonde dagen i sjunde månaden, när I inbärgen afkastningen af landet, skolen I fira Herrens högtid, i sju dagar. På den första dagen är sabbatshvila, på den åtttonde dagen är ock sabbatshvila.
40. Och I skolen på den första dagen taga frukt af edra skönaste träd, kvistar af palmer och grenar af lummiga träd och af

och wara glade i sju dagar för
HERranom edrom Gud.

41. Och skolen alltså hålla HERranom
den högtiden om året i sju
dagar; det skall wara en ewig
rätt til edra efterkommande, at
de så skola hålla helg uti den
sjunde månaden.

42. Sju dagar skolen I bo i
löfhyddor. Den en inländning är
i Israel, han skall bo i
löfhyddor:

43. At edre efterkommande skola
weta, huru jag hafwer låtit
Israels barn bo i hyddor, då jag
förde dem utur Egypti land. Jag
är HERren edar Gud.

44. Och Mose sade Israels barnom om
denna HERrans helg.

pilträd och skolen så wara glada
i sju dagar inför Herrens, eder
Guds, ansikte.

41. I skolen fira denna högtid såsom
en Herrens högtid sju dagar om
året. Detta skall wara en
evärdlig stadga för eder från
släkte till släkte; i sjunde
månaden skolen I fira den.

42. Då skolen I bo i löfhyddor i sju
dagar; alla de som äro
infödingar i Israel skola bo i
löfhyddor,

43. på det att edra efterkommande må
weta huru jag lät Israels barn
bo i löfhyddor, då jag förde dem
ut ur Egyptens land. Jag är
Herren, eder Gud.

44. Och Mose talade till Israels
barn om dessa Herrens högtider.

24. Capitlet.

Lyseolja, skådobrod. Bannors, skadas straff.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Bjud Israels barnom, at de bära til dig klara stötta bomoljo til lysning, hwilken dageliga skall slås up i lamporna:
3. Utanföör wittnesbördsens förlott i wittnesbördsens tabernakel. Och Aaron skall sköta det både afton och morgon för HERranom dageliga. Det skall wara en ewig rätt med edra efterkommande.
4. Och skall han pynta til lamporna på dem sköna ljusastakanom för HERranom dageliga.
5. Och du skalt taga semlomjöl, och baka deraf tolf kakor; en kaka skall hålla två tijungar.
6. Och skalt lägga dem ju sex i hwar hop på det sköna bordet för HERranom.
7. Och skalt lägga på dem rent rökelse, at det skall wara åminnelse-bröd til et offer HERranom.
8. På hwar Sabbathsdag skall han pynta dem til HERranom alltid, af Israels barn til et ewigt förbund.
9. Och skola höra Aaron och hans söner til, de skola äta dem på heligt rum; ty det är hans aldrahelgasta af HERrans offer til en ewig rätt.
10. Och en man utgick, enes Israelitiska qwinnos son, den ens Egyptisk mans son war ibland Israels barn, och trätte med en Israelitisk man i lägret:

24 KAPITLET.

Föreskrifter om den gyllene ljusstaken och om skådebröden. En gudsförsmädare stenad. Strafflagar.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Bjud Israels barn att bära till dig ren olja, af stötta oliver, till ljusstaken, så att lamporna dagligen kunna sättas upp.
3. Utanföör den förlåt, som hänger framföör wittnesbördet, i uppenbarelsetältet, skall Aron beständigt sköta den från aftonen till morgonen, inföör Herrens ansikte. Detta skall wara en ewärdlig stadga för eder från släkte till släkte.
4. Lamporna på den gyllene ljusstaken skall han beständigt sköta inföör Herrens ansikte.
5. Och du skall taga fint mjöl och däraf baka tolf kakor; hwar kaka skall innehålla två tiondels efa.
6. Och du skall lägga upp dem i två rader, sex i hwar rad, på det gyllene bordet inföör Herrens ansikte.
7. Och på hwardera raden skall du lägga ren rökelse, att denna må utgöra själfwa altaroffret af bröden, ett eldsoffer åt Herren.
8. Sabbatsdag efter sabbatsdag skall man beständigt lägga upp dem inföör Herrens ansikte: en gård af Israels barn till ett ewigt förbund.
9. De skola tillhöra Aron och hans söner och skola ätas af dem på en helig plats, ty de äro högheliga och äro hans ewärdliga rätt af Herrens eldsoffer.
10. Och en man, som war son till en israelitisk kvinna, men till fader hade en egyptisk man, gick ut bland Israels barn; och den israelitiska kvinnans son och en israelitisk man kommo i träta med hwarandra i lägret.

11. Och nämnde namnet, och bannades. Då hade de honom fram för Mose. Och hans moder het Selomith, Dibri dotter af Dans slägte:
11. Och den israelitiska kvinnans son smädade Namnet* och hädade. Då förde de honom fram till Mose. Och hans moder hette Selomit, dotter till Dibri af Dans stam.
- * »Herren»; jfr 2 Mos. 6:3.
12. Och de lade honom i fängelse, til deß dem worde wiß swar gifwen genom HERrans mun.
12. Och de satte honom i förvar, på det att de måtte få hans dom bestämd efter Herrens befallning.
13. Och HERren talade med Mose, och sade:
13. Och Herren talade till Mose och sade:
14. För honom ut för lägret, som bannats hafwer, och låt alla dem, som det hörde, lägga sina händer på hans hufvud, och låt hela menighetena stena honom.
14. För ut hädaren utanför lägret, och må alla som hörde det lägga sina händer på hans hufvud, och må sedan hela menigheten stena honom.
15. Och säg Israels barnom: Hwilken som bannar sin GUD, han skall bära sina synd.
15. Och till Israels barn skall du tala och säga: Om någon hädar sin Gud kommer han att bära på synd.
16. Hwilken som HERrans namn nämner, han skall döden dö; hela menigheten skall stena honom. Såsom utländningen, så skall och inländningen wara: Om han nämner det namnet, så skall han dö.
16. Och den som smädar Herrens namn skall straffas med döden; hela menigheten skall stena honom. Ehvad det är en främling eller en inföding, som smädar Namnet, skall han dödas.
17. Om någon slår ena mennisko, han skall döden dö.
17. Om någon slår ihjäl någon människa, skall han straffas med döden;
18. Men den som slår någon boskap, han skall betalat kropp för kropp.
18. och den som slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det lif för lif.
19. Och den som gör sinom nästa skada, honom skall man göra såsom han gjorde:
19. Och om någon vållar, att hans nästa får ett lyte, så skall man göra mot honom såsom han själf gjort:
20. Skada för skada, öga för öga, tand för tand; såsom han hafwer gjort ene mennisko skada, så skall man göra honom igen.
20. bruten lem för bruten lem, öga för öga, tand för tand; samma lyte som han vållat att en annan fått skall han själf få.
21. Så at den som slår någon boskap, den skall betalat; men den som slår ena mennisko, han skall dö.
21. Den som slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det, och den som slår ihjäl en människa skall dödas.
22. Samma rätten skall wara ibland eder, så för utländningen, som för inländningen; ty jag är
22. En och samma lag skall gälla för eder, den skall gälla lika väl för främlingen som för

HERren edar Gud.

23. Och Mose sade detta för Israels barnom, och förde honom, som bannats hade, ut för lägret, och stenade honom. Och alltså gjorde Israels barn, såsom HERren Mose budit hade.

infödingen; ty jag är Herren, eder Gud.

23. Och Mose talade detta till Israels barn; och de förde ut hädaren utanför lägret och stenade honom. Alltså gjorde Israels barn såsom Herren hade bjudit Mose.

25. Capitlet.

Helg- klang- fri-år.

Och HERren talade med Mose på Sinai berg, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg til dem: När I kommen in uti det land, som jag eder gifwandes warder, skolen I hålla landsens helg HERranom:
3. Så at du i sex år sår din åker, och i sex år skär din vingård, och samlar in fruktena;
4. Men på sjunde årena skall landet hålla HERranom sina stora helg, i hwilko du icke skalt så din åker, eller berga din vingård.
5. Och hwad af sig sjelfwo växer, efter din afbergning, skalt du icke berga. Och de windrufwor, som utan ditt arbete växte äro, skalt du icke afhemta, efter det är landsens helgår.
6. Utan landsens helgår skalt du fördenskull hålla, at du skalt äta der af, din tjenare, din tjenarinna, din dagakarl, din husman, din främling när dig:
7. Din boskap, och djuren i ditt land, allt det der växer skall wara til mats.
8. Och du skalt räkna sju sådana helgår, så at sju år skola sju resor tald warda, och den sju helgårs tiden gör nio och fyratio år.
9. Då skalt du låta blåsa i basunen öfwer allt edart land, på tionde dagen i sjunde månadenom, rätt på Försonedagen.
10. Och I skolen helga det femtionde året, och skolen kalla det et friår i landena, allom dem som bo derinne; ty det är edart klangår. Så skall hwar och en när eder komma til sina ägor igen, och til sina slägt.

25 KAPITLET.

Sabbatsår och jubelår.

Och Herren talade till Mose på Sinai berg och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem:
När I kommen in i det land, som jag vill gifwa eder, skall landet hålla sabbat åt Herren.
3. I sex år skall du beså din åker och i sex år skära din vingård och inbärga afkastningen af landet,
4. men under det sjunde året skall landet hafva hvilosabbat, en Herrens sabbat; då skall du icke beså din åker och icke skära din vingård.
5. Hwad som uppväxer af spillsäden efter din skörd skall du icke skörda, och de drufvor, som växa på dina oskurna vinträd, skall du icke afbärga. Det skall vara ett sabbatshvilans år för landet.
6. Och hwad landets sabbat ändock gifver skolen I hafva till föda: du själf, din tjänare och din tjenarinna, din daglönare och din inhyseman, de som bo hos dig.
7. Din boskap och de vilda djuren i ditt land skola ock hafva sin föda af all dess afkastning.
8. Och du skall räkna sju årsveckor, det är sju gånger sju år, så att tiden för de sju årsveckorna blifver fyrtionio år.
9. Då skall du i sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, låta blåsa i larmbasun; på försoningsdagen skolen I blåsa i basun öfver hela edert land.
10. Och I skolen helga det femtionde året och utropa frihet i landet för alla dess inbyggare. Det skall vara ett jubelår för eder; hwar och en af eder skall då återfå sin arfsbesittning, hwar och en af eder skall återfå sin

släktegendom.

11. Ty det femtionde året är edart klangår. I skolen intet få, ej heller upskära det af sig sjelfwo växt är, ej heller afhemta i wingårdenom det utan arbete växt är.	11. Ett jubelår skall detta femtionde år vara för eder; då skolen I icke så något, och hvad som då uppväxer af spillsäden skolen I icke skörda, och I skolen då icke afbärga edra oskurna vinträd.
12. Förty klangåret skall wara heligt ibland eder. Men I skolen äta allt det som marken bär.	12. Ty det är ett jubelår; heligt skall det vara för eder. Från själfva marken skolen I hämta eder föda, af dess afkastning.
13. Det är klangåret, i hwilko hwar man skall komma til sitt igen.	13. Under ett sådant jubelår skall hvar och en af eder återfå sin arfsbesittning.
14. Om du något säljer dinom nästa, eller något köper af honom, skall ingen besnika sin broder:	14. Om I nu säljen något åt eder nästa eller köpen något af eder nästa, skolen I icke göra hvarandra orätt:
15. Men efter klangårens tal skalt du köpa det af honom, och hwad åren sedan draga kunna, der efter skall han sälja dig det.	15. efter antalet år från jubelåret skall du betala din nästa, efter antalet årsgrödor skall han få betalning af dig.
16. Efter som åren äro mång til, så skalt du låta risa köpet, och efter som de äro så til, skalt du låta köpet falla; ty han skall sälja dig det efter som det draga kan.	16. Alltefter som åren äro flera, skall du höja priset, och alltefter som åren äro färre, skall du sänka priset; ty ett visst antal grödor är det han säljer till dig.
17. Så besnike nu ingen sin nästa, utan frukta din Gud; ty jag är HERren edar Gud.	17. I skolen icke göra hvarandra orätt, du skall frukta din Gud; ty jag är Herren, eder Gud.
18. Derföre görer efter mina stadgar, och håller mina rätter, at I dem gören, på det I mågen tryggeliga bo i landena;	18. Och I skolen göra efter mina stadgar, och mina rätter skolen I hålla och göra efter dem; då skolen I bo trygga i landet.
19. Ty landet skall gifwa eder sina frukt, at I skolen hafwa nog til at äta, och bo tryggeliga derinne.	19. Och landet skall gifva sin frukt, så att I hafven nog att äta, och I skolen bo trygga däri.
20. Och om du worde sägandes: Hwad skole wi äta på sjunde årena; ty wi så intet, och församle ingen årswäxt?	20. Och om I frågen: »Hvad skola vi äta under det sjunde året, om vi icke få så och icke få inbärga vår gröda?»
21. Så will jag bjuda min wälsignelse i sjetta årena öfwer eder, så at det skall göra eder tre åras växt.	21. så mån I veta, att jag skall bjuda min wälsignelse komma öfwer eder under det sjetta året, så att det gifver gröda för de tre åren.

22. Det I fån på de åtttonde årena, och af den gamla årswäxten, der åter af intil nionde året, så at I åten af det gamla, intil deß åter ny årswäxt kommer.
22. Och ännu när I det åtttonde året sån, skolen I hafva af den gamla grödan att äta; ända till dess att grödan det nionde året har kommit in, skolen I hafva gammalt att äta.
23. Derföre skolen I icke sälja landet ewinnerliga: Ty landet är mitt, och I ären främmande och gäster för mig.
23. När I säljen jord, skolen I icke sälja den för evärdlig tid, ty landet är mitt; I ären ju främlingar och gäster hos mig.
24. Och I skolen i allt edart land låta landet til lösen:
24. I hela det land I fån till besittning skall det vara medgifvet att återbörda jorlegendom.
25. Om din broder warder fattig, och säljer dig sina ägor, och hans näste skyldman kommer til honom, och will lösas, så skall han lösa det hans broder sålt hafwer.
25. Om din broder råkar i armod och säljer något af sin arfsbesittning, så må hans närmaste bördeman komma och återbörda det hans broder har sålt.
26. Om någor wore, som ingen lösare hafwer, och kan med sine hand så mycket åstadkomma, at han löser en del;
26. Och om någon icke har någon bördeman, men han själf kommer i tillfälle att anskaffa hvad som behöfves för att återbörda,
27. Då skall man räkna åratalet sedan han såldet, och hwad igen står, gifwe honom som köpt hafwer, at han må komma til sina ägor igen.
27. så skall han räkna efter, huru många år som förflutit ifrån försäljningen, och betala lösen för de återstående åren åt den man, till hvilken han sålde, och skall så återfå sin besittning.
28. Om hans hand icke kan finna så mycket, at han kan få någon del igen, så skall det, som han sålt hafwer, wara i köparens händer intil klangåret; då skall det wara ute, och han komme til sina ägor igen.
28. Men om han icke förmår anskaffa hvad som behöfves till att betala honom, så skall det han sålt förblifva i köparens hand intill jubelåret. Men på jubelåret skall det frånträdas, och han skall så återfå sin besittning.
29. Ho som säljer bort et boningahus innan stadsmuren, han hafwer et helt års frist til at lösa det igen; det skall wara tiden, innan hwilken han det lösa må.
29. Om någon säljer ett boningshus i en stad, som är omgifven med murar, skall han hafva rätt att återbörda det innan ett år förflutit, sedan han sålde det; hans rätt att återbörda det är då inskränkt till viss tid.
30. Om han icke löser det förra än hela året ute är, så skall köparen behålla det ewinnerliga, och hans efterkommande; och skall icke löst utgå i klangårena.
30. Men om det icke blifvit återbördadt, förrän hela året är ute, så skall huset, om det ligger i en stad som är omgifven med murar, förblifva köparens och hans efterkommandes egendom för evärdlig tid; det skall då icke frånträdas på jubelåret.

31. Men är det et hus i sådana by, der ingen mur om är, det skall man räkna lika med markene i landena; och skall warda löst, och i klangårena fritt utgå.
32. De Leviters städer, och husen i städerna, der deras ägor inne äro, måga alltid löste warda.
33. Den som något löser ifrå de Leviter, den skall gå derifrån i klangårena, ware sig hus eller stad, som han besuttit hafwer; förty husen uti de Leviters städer äro deras ägor ibland Israels barn.
34. Men markena för deras städer skall man icke sälja; förty det är deras egendom ewinnerliga.
35. Om din broder warder fattig, och af sig kommer när dig, så skalt du taga honom til dig, såsom en främling eller husman, at han må lefwa när dig.
36. Och du skalt icke taga ocker af honom, eller winning; utan skalt frukta din Gud, at din broder må lefwa bredewid dig.
37. Ty du skalt icke få honom dina penningar på ocker, och icke utfå din spis på fördel.
38. Ty jag är HERren edar Gud, den eder utur Egypti land fört hafwer, at jag skulle gifwa eder det landet Canaan, och wara edar Gud.
39. Om din broder warder fattig när dig, och säljer dig, så skalt du icke låta honom göra trälars arbete:
40. Utan han skall wara när dig, såsom en dagakarlar och en husman, och tjena dig intill klangåret;
41. Då skall han gå lös ut ifrå dig,
31. Men hus i sådana byar, som icke hafva murar omkring sig, skola räknas till landets åkermark; de skola kunna återbördas, och på jubelåret skola de frånträdas.
32. Dock skola leviterna inom de städer, som äro deras arfsbesittning, hafva evärdlig rätt att återbörda husen i städerna.
33. Också om någon annan af leviterna inlöser det sålda huset i den stad, där han har sin besittning, skall det dock frånträdas på jubelåret; ty husen i lewitstäderna äro leviternas arfsbesittning bland Israels barn.
34. Och ett fält, som är utmark omkring någon af deras städer, får icke säljas, ty det är deras evärdliga besittning.
35. Om din broder råkar i armod och kommer på obestånd hos dig, så skall du taga dig af honom; såsom en främling eller en inhysesman skall han få lefwa hos dig.
36. Du skall icke ockra på honom eller taga ränta, ty du skall frukta din Gud, och du skall låta din broder lefwa hos dig.
37. Du skall icke lämna honom dina penningar på ocker eller lämna honom af dina lifsmedel mot ränta.
38. Jag är Herren, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land för att gifwa eder Kanaans land och vara eder Gud.
39. Om din broder råkar i armod hos dig och säljer sig åt dig, skall du icke låta honom göra trälarbete;
40. såsom en daglönare och en inhysesman skall han vara hos dig; intill jubelåret skall han tjäna hos dig.
41. Då skall du gifwa honom fri,

och hans barn med honom; och skall komma til sitt slägte igen, och til sina fäders ägor.

42. Förty de äro mine tjenare, de jag utur Egypti land fört hafwer; ty skall man icke sälja dem efter trälars sätt.
43. Och skalt du icke med stränghet råda öfwer dem, utan frukta din Gud.
44. Men wilt du hafwa trälar och trälinnor, så skalt du köpa dem af Hedningarna, som omkring eder äro:
45. Af husmän, som främlingar ibland eder äro, och af deras afkommandom, som de när eder uti lande föda, dem skolen I hafwa til egna:
46. Och skolen äga dem, och edor barn efter eder til en ewig ägo; dem skolen i låta wara trälar. Men öfwer edra bröder, Israels barn, skall ingen öfwer den andra råda med stränghet.
47. Om en främling eller en husman växer til när dig, och din broder warder fattig när honom, och säljer sig enom främling, eller husmanne när dig, eller någrom af sine slägt;
48. Så skal han rätt hafwa, sedan han såld är, at warda löst igen; och någor af hans bröder må lösa honom:
49. Eller hans faderbroder, eller faderbroders son, eller eljest någor hans när skyldman i hans slägte; eller om hans egen hand kan så mycket åstadkomma, så skall han lösa sig:
50. Och skall räkna med sin köpare

honom själf och hans barn med honom, och han skall återfå sin släktegendom, sin fädernebesittning skall han återfå.

42. Ty de äro mina tjänare, som jag har fört ut ur Egyptens land; de skola icke säljas, såsom man säljer trälar.
43. Du skall icke med hårdhet bruka din makt öfwer dem; du skall frukta din Gud.
44. Men om du vill skaffa dig en verklig träl eller trälinna, så skall du köpa en sådan träl eller trälinna från hedningarna, som bo rundt omkring eder.
45. I mån ock köpa sådana ibland barnen till inhysesmännen, som bo hos eder, och bland personer af deras släkt, som I hafven hos eder och som äro födda i edert land; sådana skola förblifva eder egendom.
46. Och dem mån I hafva att lämna såsom arf åt edra barn efter eder till egendom och besittning; dem kunnen I hafva till trälar evärdligen. Men ibland edra bröder, Israels barn, skall ingen med hårdhet bruka sin makt öfwer den andre.
47. Om en främling eller en inhysesman hos dig kommer till välstånd och en din broder råkar i armod hos honom och säljer sig åt en dylik främling, som bor inhyses hos dig, eller eljest åt någon som tillhör en främlingsläkt,
48. så skall han sedan, efter det att han sålt sig, kunna lösas ut; någon af hans bröder må lösa honom;
49. eller ock må hans farbroder eller hans farbroders son lösa honom, eller må någon annan nära blodsförvant af hans släkt lösa honom; eller om han kommer i tillfälle därtill, må han själf lösa sig.
50. Därvid skall han jämte den som

ifrå det året, då han sålde sig, intil klangåret. Och penningarne skola räknade warda efter åratalet, sedan han såldes; och skall hans lön med inräknas för hela tiden.

51. Om ännu mång år äro intil klangåret, så skall han der efter desto mer gifwa för lösnen, efter som han köpt är.
52. Äro få år qwar intil klangåret, så skall han ock der efter igengifwa til sin lösning.
53. Och skall räkna sin lön med honom år ifrå år. Och skalt icke låta råda öfwer honom med stränghet för din ögon.
54. Om han icke löser sig i denna måtto, så skall han i klangåret lös utgå, och hans barn med honom.
55. Förty Israels barn äro mine tjenare, de jag utur Egypti land fört hafwer. Jag är HERren edar Gud.

köpt honom räkna efter, huru lång tid förflutit ifrå det år, då han sålde sig åt honom, till jubelåret; och det pris, för hvilket han såldes, skall uppskattas efter årens antal; hans arbetstid hos honom skall beräknas till samma värde som en daglönares.

51. Om ännu många år äro kvar, skall han såsom lösen för sig betala en mot dem svarande del af det penningbelopp, för hvilket han blef köpt.
52. Om däremot allenast få år återstå till jubelåret, så skall han räkna efter detta, sig till godo, och betala lösen för sig efter antalet af de år han redan tjänat.
53. Såsom en daglönare, som är lejd för år, skall man behandla honom; ingen må inför dina ögon med hårdhet bruka sin makt öfwer honom.
54. Men om han icke blifver löst på något af de nämnda sätten, så skall han på jubelåret gifvas fri, han själf och hans barn med honom.
55. Ty Israels barn äro mina tjanare; de äro mina tjanare, som jag har fört ut ur Egyptens land. Jag är Herren, eder Gud.

26. Capitlet.

Gudaktighets och ogudaktighets lön.

I skolen icke göra eder några afgudar, eller beläte, icke heller upresa eder några stodar, icke heller någon wårdsten sätta uti edro lande, til at tilbedja derföre: Ty jag är HERren edar Gud.

2. Håller mina Sabbather, och frukter eder för min helgedom. Jag är HERren.
3. Om I wandren i minom stadgom, och hållen min bud, och gören dem;
4. Så skall jag gifwa eder regn i sinom tid; landet skall gifwa sin wäxt, och träen på markene bära sina frukt.
5. Och tröskotiden skall räcka intill winandena, och winanden skall räcka intill sådestiden. Och I skolen hafwa bröd nog, och skolen tryggeliga bo i edro lande.
6. Jag skall gifwa frid i edro lande, at I skolen sofwa, och ingen förfära eder. Jag skall låta komma de onda djur utur edro lande, och intet swärd skall gå genom edart land.
7. I skolen jaga edra fiendar, och de skola falla för eder genom swärd.
8. Fem af eder skola jaga hundrade, och hundrade af eder skola jaga tio tusende; ty edre fiender skola falla för eder genom swärd.
9. Och jag skall wända mig til eder; jag skall föröka eder, och låta eder wäxa til, och jag skall göra mitt förbund fast med eder.
10. Och I skolen äta af det gamla, så at I skolen låta det gamla fara för det nya.

26 KAPITLET.

Varning för afguderi. Löften för dem som hålla lagen, hotelser mot dess öfverträdare.

I skolen icke göra eder några afgudar, ej heller upresa åt eder något beläte eller någon stod, eller uppsätta i edert land stenar med inhuggna bilder, för att tillbedja vid dem; ty jag är Herren, eder Gud.

2. Mina sabbater skolen I hålla, och för min helgedom skolen I hafva fruktan. Jag är Herren.
3. Om I vandren i mina stadgar och hållen mina bud och gören efter dem,
4. så skall jag gifwa eder regn i rätt tid, så att jorden gifver sin gröda och träden på marken bära sin frukt.
5. Och trösktiden skall hos eder räcka intill vinbärgningen, och vinbärgningen skall räcka intill såningstiden, och I skolen hafva bröd nog att äta och bo trygga i edert land.
6. Och jag skall skaffa frid i landet, och I skolen få ro, och ingen skall förskräcka eder. Jag skall göra slut på vilddjuren i landet, och intet swärd skall gå fram genom edert land.
7. I skolen jaga edra fiender framför eder, och de skola falla för edra för edra swärd.
8. Fem af eder skola jaga hundra framför sig, och hundra af eder skola jag tiotusen, och edra fiender skola falla för edra swärd.
9. Och jag skall wända mig till eder och göra eder fruktsamma och föröka eder, och jag skall upprätthålla mitt förbund med eder.
10. Och gammal gröda, som länge legat inne, skolen I hafva att äta; I skolen nödgas skaffa den gamla undan för den nya.

11. Jag skall hafwa min boning ibland eder, och min själ skall icke förkasta eder.
12. Och jag skall wandra ibland eder, och skall wara edar Gud, så skolen I wara mitt folk.
13. Ty jag är HERren edar Gud, den eder utur Egypti land fört hafwer, at I icke skullen wara deras trälär. Och hafwer sönderbrutit edart ok, och hafwer låtit eder gå rätta.
14. Men om I icke hören mig, och icke gören dessa buden all:
15. Utan förakten mina stadgar, och edra själar förkasta mina rättter, så at I icke gören all min bud, och låten mitt förbund tillbaka;
16. Så skall jag ock då göra eder detta: Jag skall hemsöka eder med förskräckelse, swulnad, och skälfo, at edor ansikte förfalla, och edre kroppar försmäkta skola: I skolen fåfångt så edra säd, och edre fiender skola äta henne.
17. Och jag skall ställa mitt anlete emot eder, och I skolen warda slagne för edra fiendar. Och de som hata eder, skola råda öfwer eder, och I skolen fly, då ingen jagar eder.
18. Om I ändå icke hören mig, så skall jag ännu sju resor mer görat, til at näpsa eder för edra synder:
19. At jag edra högfärd och genstörtighet nederslå skall. Och jag skall göra edar himmel såsom jern, och edra jord såsom koppar.
20. Och edro möda och arbete skall förtappadt wara, så at edart land icke skall gifwa sin wäxt, och trån i landet icke bära sina frukt.
21. Och om I wandren mig emot, och icke wiljen höra mig; så skall jag ändå görat sju resor mer, til at slå eder för edra synders
11. Och jag skall uppsätta min boning midt ibland eder, och min själ skall icke försmå eder.
12. Jag skall wandra midt ibland eder, och vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk.
13. Jag är Herren, eder Gud, som förde eder ut ur Egyptens land, på det att I icke skullen vara trälär där; och jag har brutit sönder edert ok och låter eder gå med upprätt hufvud.
14. Men om I icke hören mig och icke gören efter alla dessa bud,
15. om I förkasten mina stadgar, och om edra själar försmå mina rättter, så att I icke gören efter alla mina bud, utan bryten mitt förbund,
16. då skall ock jag handla på samma sätt mot eder: jag skall hemsöka eder med förskräckliga olyckor, med tärande sjukdom och feber, så att edra ögon försmäkta och eder själ förtvinar; och I skolen förgäfves så eder säd, ty edra fiender skola äta den.
17. Jag skall vända mitt ansikte mot eder, och I skolen blifva slagna af edra fiender; och de som hata eder skola råda öfwer ederr, och I skolen fly, om ock ingen förföljer eder.
18. Om I, detta oaktadt, icke hören mig, så skall jag tukta eder sjufaldt värre för edra synders skull.
19. Jag skall krossa eder stolta makt. Jag skall låta eder himmel blifva såsom jern och eder jord såsom koppar.
20. Och eder möda skall vara förspilld, ty eder jord skall icke gifwa sin gröda och träden på marken skola icke bära sin frukt.
21. Om I ändock vandren mig emot och icke viljen höra mig, så skall jag slå eder sjufaldt värre, såsom edra synder förtjäna.

skull.

22. Och skall sända wilddjur ibland eder: De skola upåta edor barn, och förderfwa edar boskap, och förminska eder; och edre vägar skola warda öde.	22. Jag skall sända öfver eder vilddjur, som skola döda edra barn och fördärfwa eder boskap och förminska edert eget antal, så att edra vägar blifva öde.
23. Om I ändå icke dermed låten rätta eder, och wandren mig emot;	23. Om I, detta oaktadt, icke låten tukta eder af mig, utan vandren mig emot,
24. Så skall jag ock wandra emot eder, och skall ännu slå eder sju resor mer för edra synders skull.	24. så skall också jag vandra eder emot och slå eder sjufaldt för edra synders skull.
25. Och skall låta komma öfver eder et hämndeswärd, det mitt förbund hämna skall. Och om I församlen eder uti edra städer, skall jag dock sända pestilentie ibland eder, och skall gifwa eder uti edra fienders händer.	25. Jag skall låta eder drabbas af ett hämndeswärd, som skall hämnas mitt förbund, och I skolen nödgas församla eder i städerna; men där skall jag sända pest ibland eder, och I skolen blifva gifna i fiendehand.
26. Så skall jag ock förderfwa edars bröds tilråd, så at tio qvinnor skola baka sitt bröd i enom ugn, och edart bröd skall man utwäga med wigt; och när I äten, skolen I icke warda mätte.	s26. Jag skall så fördärfwa edert lifsuppehälle, att edert bröd skall kunna bakas i en enda ugn af tio kvinnor, och edert bröd skall utlämnas efter vikt, och när I äten, skolen I icke blifva mätta.
27. Om I dermed än icke hören mig, utan wandren mig emot;	27. Om I, detta oaktadt, icke hören mig, utan vandren mig emot,
28. Så skall jag ock i grymhet wandra emot eder, och skall sjufallt mer näpsa eder för edra synders skull;	28. så skall också jag i vrede vandra eder emot och tukta eder sjufaldt för edra synders skull.
29. Så at I skolen äta edra söners och döttrars kött.	29. I skolen nödgas äta edra söners kött och äta edra döttrars kött.
30. Och jag skall borthäfwä edra högder, och edro beläte utrota, och skall kasta edra kroppar uppå edra afgudar, och min själ skall wämja wid eder:	30. Jag skall ödelägga edra offerhöjder och utrota edra solstoder; jag skall kasta edra döda kroppar på edra smutsgudars döda kroppar, ty min själ skall försmå eder.
31. Och skall göra edra städer öde, och edra kyrkor förlägga, och skall icke wilja lukta edra söta lukt.	31. Och jag skall göra edra städer till ruiner och föröda edra helgedomar, och jag skall icke mer med välbehag känna lukten af edra offer.
32. Alltså skall jag göra landet öde, at edre fiender, som bo deruti, skola grufwa sig	32. Jag skall själf ödelägga landet, så att edra fiender, som bo däri, skola häpna däröfver.

derföre.

33. Men eder skall jag förskingra ibland Hedningarna, och draga ut swärdet efter eder, at edart land skall blifwa öde, och edre städer omkull slagne.
34. Så skall då landena behaga sin helg, så länge det öde ligger, och I ären i fienda lande. Ja, då skall landet hålla helg, och deß helg thy behaga.
35. Så länge det öde ligger, skall det hålla helg: Derföre, at det icke kunde heligt hålla, då I skullen låtat heligt hålla, då I deruti bodden.
36. Och de som återlefwas af eder, dem skall jag göra et bäfwande hjerta uti deras fiendars lande, så at et ruskande löf skall jaga dem; och skola fly derföre, likasom et swärd jagade dem, och falla der som ingen jagar dem.
37. Och den ene skall falla på den andra, lika såsom för swärd, och dock ingen jagar dem. Och I skolen icke töra duka eder up för edra fiendar.
38. Och I skolen förfaras ibland Hedningarna, och edra fiendars land skall fräta eder up.
39. De som återlefwas, skola försmäktas i deras mißgerningar uti fienda lande; och uti deras fäders mißgerningar skola de försmäktas.
40. Så skola de då bekänna sina mißgerning, och sina fäders mißgerning, i hwilkom de sig förtagit, och emot mig wandrat hafwa.
41. Derföre will jag ock wandra emot dem, och skall drifwa dem bort i deras fienda land. Då warder ju deras oomskorna hjerta sig ödmjukandes. Och då skall dem behaga deras mißgerningars
33. Men eder skall jag förströ bland hedningarna, och jag skall förfölja eder med draget swärd; så skall edert land blifwa en ödemark, och edra städer skola blifwa ruiner.
34. Då skall landet få godtgörelse för sina sabbater, medan det ligger öde och I ären i edra fienders land. Ja, då skall landet hålla sabbat och gifwa godtgörelse för sina sabbater.
35. Medan det ligger öde, skall det hålla sabbat och få den hvila det icke fick på edra sabbater, då I bodden däri.
36. Och åt dem som blifwa kvar af eder skall jag gifva försagda hjärtan i deras fienders länder, så att de jagas på flykten af ett prasslande löf, som röres af vinden, och fly, såsom flydde de för swärd, och falla, om ock ingen förföljer dem.
37. Och de skola stupa på hvarandra, likasom för swärd, om ock ingen förföljer dem. Ja, I skolen icke kunna hålla stånd mot edra fiender.
38. I skolen förgås bland hedningarna, och edra fienders land skall förtära eder.
39. Och de som blifwa kvar af eder skola försmäkta i edra fienders land, genom sin egen missgärning, och försmäkta tillika genom sina fäders missgärning, likasom dessa gjort.
40. Och de skola nödgas bekänna den missgärning de själfva begått och den deras fäder begått genom att handla trolöst mot mig, och huru de vandrat mig emot ---
41. hvarför också jag måste vandra dem emot och föra dem bort i deras fienders land --- ja, då skola deras oomskurna hjärtan nödgas ödmjuka sig, då skola de få umgälla sin missgärning.

straff.

42. Och jag skall ihogkomma mitt förbund med Jakob, och mitt förbund med Isaac, och mitt förbund med Abraham; och skall tänka uppå landet,
43. Som af dem öfvergifwit är, och hafwer haft et behag til sina helg, medan det öde ligger ifrå dem, och dem behagar deras mißgernings straff, derföre, at de hafwa föraktat mina rätter, och deras själ hafwer haft en wämjelse til mina stadgar.
44. Och om de än i fienda land äro, hafwer jag likwäl icke förkastat dem, och icke så wämjat wid dem, och mitt förbund med dem skulle intet mer gälla; ty jag är HERren deras Gud.
45. Och jag skall för dem ihogkomma mitt första förbund, då jag förde dem utur Egypti land för Hedningarnas ögon, at jag skulle vara deras Gud: Jag är HERren.
46. Deße äro de stadgar och rätter, och lag, som HERren emellan sig och Israels barn satt hafwer, på Sinai berg, genom Mose hand.
42. Och då skall jag tänka på mitt förbund med Jakob, då skall jag ockå tänka på mitt förbund med Isak och på mitt förbund med Abraham, och på landet skall jag tänka.
43. Ty landet måste blifva öfvergifvet af dem och så få godtgörelse för sina sabbater genom att blifva öde, när de äro borta, och själfva skola de få umgälla sin missgärning, därför, ja, därför att de förkastat mina rätter, och därför att deras själar försmått mina stadgar.
44. Men detta oaktadt skall jag, medan de äro i sina fienders land, icke så förkasta eller försmå dem, att jag förgör dem och bryter mitt förbund med dem; ty jag är Herren, deras Gud.
45. Nej, till fromma för dem skall jag tänka på förbundet med förfäderna, som jag förde ut ur Egyptens land, inför hedningarnas ögon, på det att jag skulle vara deras Gud. Jag är Herren.
46. Dessa äro de stadgar och rätter och lagar, som Herren fastställde mellan sig och Israels barn, på Sinai berg genom Mose.

27. Capitlet.

Löften, förstfödt, spilgift, tionde.

Och HERren talade med Mose, och sade:

2. Tala med Israels barn, och säg til dem: Om någor gör HERranom et besynnerligt löfte, så at han skattar sig;

3. Så skall detta wara skattningen: En mansperson tjugu åra gammal, allt intil sextio år, skalt du skatta på femtio silfwer siklar, efter helgedomens sikel;

4. En qwinperson på tretio siklar.

5. Men ifrå fem år intil tjugu år; om det är en mansperson, skalt du skatta honom på tjugu siklar; en qwinperson på tio siklar.

6. Är det en månad gammalt, intil fem år; om det är en mansperson, skalt du skatta det på fem silfwer siklar; en qwinno på tre silfwer siklar.

7. Men är det sextio åra gammalt, och der utöfwer; och är en mansperson, skalt du skatta honom på femton silfwer siklar; en qwinno på tio siklar.

8. Om han är för fattig til sådana skattning, så skall han gå för Presten, och Presten skall skatta honom: Och han skall skatta honom efter som hans hand, som löftet gjort hafwer, förwärfwa kan.

9. Om det är af boskap det man HERranom offra må; allt det man HERranom gifwer, det är heligt.

27 KAPITLET.

Löfteslösen och tionde.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem:

Om någon skall fullgöra ett löfte, ett sådant hvarvid du har bestämma värdet på personer, som lofvas åt Herren, så gäller följande:

3. Om värdet skall bestämmas för en man, som är mellan tjugu och sextio år gammal, så skall du bestämma detta till femtio siklar silfver, efter helgedomssikelns vikt.

4. Om frågan gäller en kvinna, så skall du bestämma värdet till trettio siklar.

5. Om frågan gäller någon som är mellan fem år och tjugu år gammal, så skall det värde du bestämmer vara för mankön tjugu siklar och för kvinnkön tio siklar.

6. Om frågan gäller någon som är mellan en månad och fem år gammal, så skall det värde du bestämmer vara för mankön fem siklar silfver och för kvinnkön tre siklar silfver.

7. Om frågan gäller någon som är sextio år gammal eller därutöfver, så skall det värde du bestämmer vara, om det är en man, femton siklar, men för en kvinna skall det vara tio siklar.

8. Är någon för arm att kunna betala det värde du så bestämmer, då skall han ställas fram inför prästen, och prästen skall då bestämma ett värde för honom; efter hvad den som gjort löftet kan anskaffa skall prästen bestämma värdet för honom.

9. Om frågan gäller boskap, af de slag man får bära fram såsom offer åt Herren, så skall allt sådant, när man gifvit det åt

Herren, vara heligt;

10. Man skall icke wäßla det, eller förwandlat, et godt för et ondt, eller et ondt för et godt. Om någor wäßlar det, et djur för det andra, så skola de båda wara helig.
 11. Är det djuret orent, det man icke bör offra HERranom; så skall man hafwa det fram för Presten:
 12. Och Presten skall skatta det, om det är godt eller ondt. Och det skall blifwa wid Prestens skattning.
 13. Will någor lösa det, han skall gifwa femte delen utöfwer skattningena.
 14. Om någor helgar sitt hus, så at det skall wara HERranom heligt; så skall Presten skatta det, om det är godt eller ondt. Och efter som Presten skattar det, så skall det blifwa.
 15. Men om han, som det helgat hafwer, will det lösa, skall han gifwa den femte delen i silfwer, mer än som det skattadt är, och så skall det warda hans.
 16. Om någor helgar HERranom et stycke åker af sitt arfwegods, så skall den skattad warda efter som han bär. Bär han en Homer korn, så skall han gälla femtio silfwer siklar.
 17. Men helgar han sin åker strax ifrå klangåret, så skall han gälla efter hans värde.
 18. Hafwer han helgat honom efter klangåret, så skall Presten räkna honom efter de åren, som tillbaka stå intil klangåret, och der efter skatta honom desto
10. man skall icke utväxla eller utbyta det, vare sig ett bättre mot ett sämre eller ett sämre mot ett bättre. Om någon likväl utbyter ett djur mot ett annat, så skall både det förra och det som blifvit lämnadt i utbyte vara heligt.
 11. Men om frågan gäller något slags orent djur, ett sådant som man icke får bära fram såsom offer åt Herren, så skall djuret ställas fram inför prästen;
 12. och prästen skall bestämma dess värde, allt eftersom det är bättre eller sämre. Såsom du --- prästen --- bestämmer det, så skall det vara.
 13. Och om ägaren vill lösa djuret, så skall han till det värde du bestämt lägga femtedelen af värdet.
 14. Om någon helgar sitt hus, att det skall vara helgadt åt Herren, så skall prästen bestämma dess värde, allt eftersom det är bättre eller sämre. Såsom prästen bestämmer dess värde, så skall det förblifva.
 15. Och om den som har helgat sitt hus vill lösa det, så skall han till det värde i penningar du bestämt lägga femtedelen därpå; då blifver det hans.
 16. Om någon helgar åt Herren ett stycke åker af sin arfsbesittning, så skall du bestämma dess värde efter utsädet därpå: mot hvar homer korn skola svara femtio siklar silfver.
 17. Om han helgar sin åker ända från jubelåret, så skall det förblifva vid det värde du bestämmer.
 18. Men om han helgar sin åker efter jubelåret, så skall prästen åt honom beräkna penningvärdet efter antalet af de år, som återstå till nästa jubelår; och

ringare.

ett motsvarande afdrag skall göras på det förut af dig bestämda värdet.

19. Will han, som honom helgat hafwer, lösa åkren, så skall han gifwa femte delen i silfwer, mer än han skattad är, och så skall han warda hans.
19. Och om den som har helgat åker vill lösa den, så skall han till det värde i penningar du bestämt lägga femtedelen däraf; då förblifver den hans.
20. Will han icke lösan, utan säljer honom enom androm, så skall han icke mer lösa honom:
20. Om han icke löser åkern, men säljer den åt någon annan, så får åkern sedan icke lösas,
21. Utan den samme åkren, när han i klangåret lös utgår, skall vara helig HERranom, såsom en förspild åker, och skall vara Prestens arfwegods.
21. utan när åkern frånträdes på jubelåret, skall den vara helgad åt Herren, likasom en tillspillogifven åker; hans arfsbesittning tillfaller då prästen.
22. Om någor helgar HERranom en åker, den han köpt hafwer, och icke hans arfwegods är;
22. Om någon helgar åt Herren en åker, som han har köpt, en som icke hör till hans arfsbesittning,
23. Så skall Presten räkna honom hwad han gälla kan intill klangåret, och han skall på samma dagen gifwa den skattningen ut, at hon skall vara HERranom helig.
23. så skall prästen åt honom uträkna beloppet af det bestämda värdet intill jubelåret; och han skall samma dag erlægga detta af dig bestämda värde, såsom helgadt åt Herren.
24. Men på klangåret skall han komma til honom igen, som honom sålt hade, at han blifwer hans arfwegods i landena.
24. Men på jubelåret skall åkern återgå till den af hvilken den blifvit köpt och hvilkens arfvejord den är.
25. All skattning skall ske efter helgedomens sikel; men en sikel gör tjugu Gera.
25. Och när du bestämmer något värde, skall det alltid bestämmas i helgedomssiklar, sikeln räknad till tjugu gera.
26. Det förstfödda ibland boskapen, det HERranom eljest tilhörer, skall ingen helga, ware sig oxer eller får; ty det är HERrans.
26. Men det som är förstfödt ibland boskap och som tillhör Herren redan såsom förstfödt, det skall ingen helga; vare sig det är ett djur af fäkreaturen eller ett djur af småboskapen, tillhör det redan Herren.
27. Är något orent på boskapen, så skall man lösa det efter sitt värde, och der utöfwer gifwa den femte delen. Will han icke lösa det, så må det säljas efter sitt värde.
27. Men om frågan gäller något orent djur, så skall man lösa det efter det värde du bestämmer och lägga femtedelen af värdet därtill. Om det icke löses, så skall det säljas efter det värde du bestämmer.
28. Man skall intet spilgifwit sälja eller lösa, det någor HERranom
28. Och om frågan gäller något tillspillogifvet, hwad någon

til spillo gifwer, at allt det hans ägodelar är, ware sig menniska, boskap, eller arfåker; ty allt spilgifwit är det aldrahelgasta HERranom.

gifvit till spillo åt Herren af sin egendom, det må nu vara en människa eller ett boskapsdjur eller den åker, som är hans arfsbesittning, så får sådant hvarken säljas eller lösas; allt tillspillogifvet är högheligt och tillhör Herren.

29. Man skall ock icke lösa någon spilgifwen mennisko; utan hon skall döden dö.
30. All tionde i landet, både af landsens säd, och af frukten af trån, höra HERranom til, och skola vara helig HERranom.
31. Will någor lösa sin tiond, han skall gifwa femtedelen utöfwer.
32. Och all tiond af få och får, och allt det under ris går, det är en helig tiond HERranom.
33. Man skall icke fråga, om det är godt eller ondt; man skall icke heller wäðlat. Om någor wäðlar det, så skall både vara heligt, och icke löst warda.
34. Deße äro de bud, som HERren bød Mose til Israels barn på Sinai berg.

29. En människa, som har blifvit tillspillogifven, får aldrig lösas; en sådan måste dödas.
30. Och all tionde af jorden, vare sig af säden på jorden eller af trädens frukt, tillhör Herren; det är helgadt åt Herren.
31. Om någon vill lösa något af sin tionde, så skall han lägga femtedelen af värdet därtill.
32. Och hvad beträffar tionde af fäkreatur eller af småboskap, allt som går under herdestafven, så skall af allt detta hvar tionde djur vara helgadt åt Herren.
33. man skall icke fråga efter, om det är bättre eller sämre, och man får icke utbyta det. Om någon likväl utbyter djuret, så skall både detta och det som blifvit lämnadt i utbyte vara heligt; det får icke lösas.
34. Dessa äro de bud, som Herren på Sinai berg gaf Israels barn genom Mose.

Ände på den Tredje Boken Mose.

Denna text är afskrifwen år 2003 af Erik Jonsson ur »Bibelen eller den Heliga Skrift«, tryckt hos Samuel Rumstedt i Stockholm år 1857.

Fullkomlig öfverensstämmelse med förlagan garanteras icke.

Erik Jonsson <generaldepoten@rambler.ru>
<http://www.generaldepoten.tk/>
http://www.geocities.com/generaldepoten/Erik_Jonsson.html
http://generaldepoten.bravepages.com/Erik_Jonsson.html
<http://www.oblomoveri.tk>

Denna text är afskrifven år 2003 af Erik Jonsson efter »GAMLA TESTAMENTET I FULLSTÄNDIG ÖFVERENSSTÄMMELSE MED DEN AF BIBELKOMMISSIONEN ENLIGT KUNGL. CIRKULÄRET DEN 30 OKTOBER 1903 UTGIFNA NORMALUPPLAGAN« ur »BIBELN ELLER DEN HELIGA SKRIFT I FULLSTÄNDIG ÖFVERENSSTÄMMELSE MED BIBELKOMMISSIONENS NORMALUPPLAGOR«, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co., Stockholm 1904.

Fullkomlig öfverrensstämmelse med förlagan garanteras icke.